

WALTER MACKEN

ĐI TÌM BÀNGGỎA!

TRƯỜNG ĐỨC

Mục lục

- [Chương 1: Tại Sao Tôi Sống Với Dương Tân-Bi](#)
- [Chương 2: Tôi Đã Từ Bỏ Dương Tân-Bi Như Thế Nào?](#)
- [Chương 3: Chuẩn Bị Ra Đi](#)
- [Chương 4: Chúng Tôi Chờ Tàu Thủy](#)
- [Chương 5: Trên Tàu Thủy](#)
- [Chương 6: Bức Thư Từ Nước Mỹ](#)
- [Chương 7: Chúng Tôi Vào Thành Phố](#)
- [Chương 8: Gia Đình Chú Tôm](#)
- [Chương 9: Thám Tử Mai-Cơn](#)
- [Chương 10: Chú Míc-sơ Và Chiếc Xe Cũ Kỹ Của Chú](#)
- [Chương 11: Chú Míc-sơ Gặp Phiên Toái](#)
- [Chương 12: Chiếc Cầu Và Sự Trở Lại Của Chú Míc-sơ](#)
- [Chương 13: Tờ Báo](#)
- [Chương 14: Thám Tử Mai-cơn Gặp Chú Míc-sơ](#)
- [Chương 15: Lại Gặp Dương Tân-Bi](#)
- [Chương 16: Sự Giúp Đỡ Của Ông Mai-cơn](#)
- [Chương 17: Đầm Lầy](#)
- [Chương 18: Con Lừa](#)
- [Chương 19: Chúng Tôi Gặp Mâu-Dơ Như Thế Nào](#)
- [Chương 20: Chúng Tôi Đi Qua Cầu](#)
- [Chương 21: Những Ngày Sống Với Mâu-Dơ](#)
- [Chương 22: Tại Sao Chúng Tôi Chia Tay Với Mâu-Dơ](#)
- [Chương 23: Người Đàn Ông Có Vết Sẹo](#)
- [Chương 24: Chiếc Ô Tô Màu Hồng](#)
- [Chương 25: Tại Bến Ô Tô Buýt](#)
- [Chương 26: Lâu Đài Cổ](#)
- [Chương 27: Mai-cơn Lại Giúp Đỡ Chúng Tôi](#)
- [Chương 28: Mai-cơn Nói Chuyện Với Nic-cô](#)
- [Chương 29: Nic-cô Lại Theo Đuổi Chúng Tôi](#)

Chương 30: Mai-cơn Đi Vào Núi

Chương 31: Chúng Tôi Gặp Các Cậu Pedy và Jâu

Chương 32: Bà Ngoại Của Chúng Tôi

Chương 33: Bà Ngoại Nói Chuyện Với Viên Hạ Sĩ Cảnh Sát

Chương 34: Mai-cơn Đến Với Ngài Thẩm Phán

Chương 35: Ông Thẩm Phán Nói Chuyện Với Ông Tâu-Bi

Chuyện Kể Của Chú Ngựa Đen - Chương 1: Quê Hương Đầu Tiên Của Tôi

Chương 2: Thời Gian Vực Của Tôi

Chương 3: Quê Hương Mới Của Tôi

Chương 4: Tôi Được Đặt Tên Mới

Chương 5: MêRyLê

Chương 6: Cái Đuôi Của Ngài ÔLiVơ

Chương 7: Tôi Cứu Sống Giêm Và Ông Chủ Của Tôi

Chương 8: Đám Cháy

Chương 9: Giêm Từ Giã Chúng Tôi

Chương 10: Chúng Tôi Đi Mời Bác Sĩ

Chương 11: Cuộc Chia Tay

Chương 12: Củ Gừng Và Tôi Sống Ở Nơi Mới

Chương 13: Cuộc Sống Mới Của Chúng Tôi

Chương 14: Cuộc Đấu Tranh Cho Tự Do

Chương 15: Rơben Smit

Chương 16: Chuyện Đó Kết Thúc Như Thế Nào

Chương 17: Tôi Đến Đồi Cỏ

Chương 18: Con Ngựa Cho Thuê Và Những Người Đánh Xe

Chương 19: Một Gã Ăn Cắp

Chương 20: Một Kẻ Lừa Bịp

Chương 21: Một Phiên Chợ Ngựa

Chương 22: Một Chiếc Xe Đốc Mã

Chương 23: GiowLy Baccơ

Chương 24: Toàn Bộ Là Tốt

Chương 25: Sam Rách Rưởi

Chương 26: Cuộc Tuyển Cử

Chương 27: Một Người Bạn Chân Chính

Chương 28: Năm Mới Của Giờ Ly

Chương 29: Thời Kỳ Gian Khó

Chương 30: Nhà Điền Chủ Và Đứa Cháu Trai

Chương 31: Quê Hương Cuối Cùng Của Tôi

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tại Sao Tôi Sống Với Dương Tâu-Bi

Tôi tên là Fin, 12 tuổi. Em gái tôi lên 7 tuổi là Đơ-vơ. Mẹ tôi là O-fle-ớc-ty, bà vượt biển đến thành phố này và làm việc trong một khách sạn. Sau đó mẹ gặp cha tôi, ông Đơ-vơ, và kết hôn với ông.

Mẹ chúng tôi là một người phụ nữ rất tốt, mẹ thường hay kể chuyện cổ tích cho chúng tôi nghe. Chúng tôi rất sung sướng được sống với mẹ.

Cha chúng tôi bị chết trong một tai nạn. Ít lâu sau mẹ chúng tôi kết hôn với ông Tâu-bi. Ông thuê một phòng nhỏ trong ngôi nhà chúng tôi đang ở. Tôi không thể hiểu được tại sao mẹ tôi lại làm như thế - có lẽ vì bà sống đơn độc và phải nuôi hai con nhỏ. Nhưng chẳng bao lâu sau, mẹ chúng tôi cũng mất và từ đó chúng tôi sống với dương Tâu-bi.

Dương Tâu-bi làm việc trong một công sở. Ông thường về nhà khoảng 7 giờ tối. Tôi học bài và sau đó chuẩn bị bữa ăn tối cho ông. Chúng tôi không thích ông mà vẫn phải sống rất khổ sở với ông.

Tôi muốn kể cho các bạn đôi lời về bà ngoại của chúng tôi. Bà sống ở một nơi nào đó trên đất nước Ai-len, trong một làng nhỏ cạnh bờ biển, nhưng tôi không biết địa chỉ của bà. Khi còn bé, cha mẹ tôi đưa chúng tôi về thăm bà ngoại trong những ngày nghỉ. Tôi nhớ là ngôi nhà nhỏ màu trắng của bà nằm cạnh bờ biển. Tôi nhớ những ngọn núi mà ở đó tôi đã cùng vui chơi với các cậu Pe-đy và Jâu - đấy là một thời rất đẹp và tôi rất sung sướng.

Tôi chắc rằng chỉ có bà ngoại chúng tôi mới yêu thương Đơ-vơ và có thể sẵn sàng hy sinh vì nó.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Đã Từ Bỏ Dưỡng Tân-Bi Như Thế Nào?

Đó là một buổi chiều tháng tư...

Tôi học xong các bài học, xếp sách vở vào cặp. Tôi đến chạn bát, lấy ra ba cái bát lớn, để lên bàn.

Lúc đó là sáu giờ rưỡi. Dưỡng Tân-bi thường về đến nhà vào khoảng bảy giờ nhưng hôm nay ông lại về sớm. Bữa ăn tối chuẩn bị chưa xong.

Cửa mở, dưỡng Tân-bi bước vào. Ông khép cửa lại:

- Thế đấy, nhóc con! Hôm nay mà lười quá! Bây giờ mà bữa ăn tối vẫn chưa xong.

- Dưỡng vẫn thường về vào lúc bảy giờ kia mà?

Dưỡng Tân-bi không thích câu nói ấy. Tôi phải nói luôn:

- Xin lỗi, con rất lấy làm tiếc, thưa dưỡng!

- Mà lại hỗn láo rồi! - Ông đi lại và nhìn thẳng vào mắt tôi. - Mà không được học cái thói hỗn láo ấy, đồ nhóc! - Ông ta quát và tát vào mặt tôi.

Tôi nhìn trừng trừng vào mặt dưỡng Tân-bi. Tôi biết đấy lại là một sai lầm nữa vì nó chỉ làm cho dưỡng ấy tức giận thêm.

Tôi không thích dưỡng. Tôi không nói gì cả. Đứng im, tôi xoa tay vào má, chỗ vừa bị tát.

Đơ-vơ chợt dừng chơi. Nó đang chơi búp bê ở phòng bên cạnh. Nó chạy đến chỗ tôi và khóc.

- Đừng đánh anh Fin, đừng đánh! - Nó kêu lên.

Dượng Tâu-bi quay sang phía nó:

- Mà cầm mồm đi! - Dượng quát. - Nghe không?

Dượng muốn chộp lấy Đơ-vơ nhưng nó bỏ chạy. Tôi rất thương nó và trong phút chốc quyết định phải rời khỏi ngôi nhà của dượng Tâu-bi mãi mãi.

- Không được đến gần nó, dượng Tâu-bi! Đừng khóc nữa Đơ-vơ!

Dượng Tâu-bi không nói gì, cầm lấy tờ báo, đi đến chiếc ghế tựa của ông và ngồi cạnh chiếc radio.

- Có cái máu Ai-len tồ tộ trong người mà! - Ông ta nói và bắt đầu đọc báo.

Tôi nhìn Đơ-vơ. Mặt nó tái nhợt. Khi dượng Tâu-bi nói đến dòng máu Ai-len, tôi đã quyết định phải bỏ nơi đây, đi ngay đến chỗ bà ngoại tôi. Chúng tôi ngồi cạnh bàn. Tôi lại nhìn Đơ-vơ và thấy thương nó vô cùng.

Sau khi ăn tối xong, dượng Tâu-bi đứng dậy, đội mũ và đi ra cửa. Thường buổi tối ông vẫn đi chơi với bạn bè ở quán "Con rồng đỏ".

- Rửa bát đi! - Ông bảo. - Hai đứa ở nhà coi nhà, không được đi ra phố. Đi ngủ trước đi, không phải chờ tao!

Tôi im lặng dọn dẹp mọi thứ. Đơ-vơ vẫn khóc tức tưởi.

- Đơ-vơ ạ, em đừng khóc nữa! Anh bảo này. Chúng mình phải đi khỏi đây thôi.

- Đi đâu hả anh?

- Em có nhớ cái dạo cha mẹ cho chúng mình đi thăm bà ngoại không?
Hồi em còn bé tí ấy?

- Hồi đó mình đi bằng thuyền mà.

- Em nhớ như thế à?

- Vâng ạ! Em nhớ.

- Bây giờ, nghe anh nói đây. Em hãy về phòng em bỏ hết sách vở trong túi xách ra, rồi cho quần áo của em vào đấy. Em làm được chứ?

- Được ạ, em làm được. - Nó quả quyết nói.

- Chúng mình phải đi trước khi dượng Tân-bi về. Đến sáng mai dượng mới biết là chúng ta đã rời khỏi nhà.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuẩn Bị Ra Đi

Tôi bắt đầu rửa bát đĩa. Sau đó tôi quét dọn bếp núc và đặt lại bàn ăn cho bữa sáng. Tôi đã định không rửa bát đĩa, cứ để yên như thế cho dượng Tâu-bi biết, song lại nghĩ phải làm mọi thứ như thường ngày vậy.

Tôi dốc hết sách vở ra khỏi cặp sách, chỉ để lại một quyển Địa lý, trong đó có tấm bản đồ thế giới in nhiều màu sắc.

Tôi ngồi xuống và suy nghĩ. Thật khó có thể tìm được bà ngoại của chúng tôi khi không biết địa chỉ. Những gì tôi biết về bà, chỉ là từ hồi còn rất nhỏ, cách đây đã lâu rồi và bây giờ chỉ còn nhớ mang máng.

Tôi ngắm nghía cuốn nhật ký và bỏ nó vào cặp sách.

Tôi viết khá xấu, những con chữ rất to và mỗi trang cũng chỉ được vài ba câu:

"Thứ bảy: Chúng tôi đi trên một chiếc tàu lớn ra biển.

Chủ nhật: Chúng tôi đi qua biển trên một con tàu lớn".

Đợ-vờn và tôi phải đi tàu qua biển Ai-len mà trong túi hầu như không có tiền. Điều đó thật nguy hiểm. Đợ-vờn chỉ mới bảy tuổi.

Thực ra thì chúng tôi cũng còn một ít tiền. Tuy ít nhưng vẫn còn hơn là không.

Tôi cho quần áo vào túi. Tôi có hai bộ quần áo, mấy cái sơ mi và vài chiếc quần cũ. Tôi quyết định mang các thứ đó sau lưng. Những thứ đó còn

có thể dùng được.

Tôi vào bếp một lần nữa, lấy một ít thịt ướp lạnh,

một ít bơ và mấy quả trứng. Tôi không lấy nhiều bánh mì và trái cây vì không muốn mất dầu. Tôi xếp tất cả những thứ đó vào túi.

Trong phòng lúc này rất tối. Sắp 9 giờ đêm, tôi mặc quần áo. Đơ-vơ cũng đã sẵn sàng.

- Chúng ta phải đi ngay bây giờ thôi, Đơ-vơ ạ.

Tôi giúp nó mang cặp vào lưng và bản thân mình cũng làm thế.

Chúng tôi đứng ở cửa bếp và nhìn lại căn phòng một lần nữa. Đã có lúc, đây là một nơi hạnh phúc, tôi nhớ như thế. Nó đã là một nơi làm ta vui lòng khi trở về nhà, còn bây giờ nó chỉ là nơi đáng sợ. Tôi tắt điện và đi ra phố. Trời bắt đầu mưa, nhưng điều đó lại rất tốt với chúng tôi. Đường phố rất vắng, chúng tôi rẽ về bên phải quanh một góc phố để tránh ánh sáng chiếu ra từ quán "Con rồng đỏ".

Tôi muốn nấp ở bến tàu cho đến khi tàu thủy từ Luân Đôn tới. Việc đó rất dễ, khi ở bến tàu không có người.

Chúng tôi băng qua đường phố và đi đến bến tàu.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chúng Tôi Chờ Tàu Thủy

Có rất ít người ở bến tàu và không ai dừng lại chỗ chúng tôi. Tôi có thể nhìn thấy tàu thủy ở phía xa với rất nhiều ánh đèn sáng rực.

Chúng tôi ngồi trong một góc khi có người đến tôi sẽ nhìn thấy họ - tôi nghĩ thế. Đơ-vơn đã ngủ. Tôi nghĩ về bà ngoại, người mà mẹ tôi vẫn thường nhắc tới.

Tôi biết mẹ tôi có nhận được một vài lá thư của bà ngoại, nhưng dường như bà thường lấy đốt đi hết. Ông giải thích vì bà tôi không thích ông ấy. Ông nói: "Bà ấy phải chết dần, chết mòn vì thương tiếc Đơ-vơn, chứ nào phải vì tao". Tôi không thể hiểu được tất cả những điều đó.

Tôi nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy tôi thấy cả một đoàn người trên bến. Có hàng trăm người đang chờ xuống tàu. Tôi sung sướng thấy rất nhiều trẻ con cùng đi với cha mẹ chúng.

- Đơ-vơn, Đơ-vơn! Dậy đi, Đơ-vơn dậy đi! - Tôi nắm tay Đơ-vơn kéo nó đứng dậy và hai anh em chen vào giữa đám đông.

Một người đàn ông đi trước tôi, mỗi tay bế một đứa bé. Phía sau ông ta, bà vợ cũng đang bế một đứa bé khác. Họ còn dẫn theo ba đứa bé lớn hơn. Chúng mang theo những chiếc va li. Tôi đi theo sau chúng. Khi mọi người đứng lại cạnh tàu thủy, các cậu bé này đặt va li xuống đất.

- Cái va li to quá, mình có thể giúp cậu, nếu cậu muốn. - Tôi nói với một đứa trong bọn. - Tay xách của va li khá to, mình có thể xách giúp cậu được!

- Thế túi xách của cậu đâu? - Cậu bé hỏi.

- Trên lưng mình đây.

- Chỉ có thể thôi à? Các cậu nhẹ nhàng quá nhỉ?

Cậu bé hỏi tiếp:

- Các cậu cũng đến nghỉ ở Ai-len chứ?

- Đúng thế.

- Chúng tớ năm nào cũng đi, và những chiếc va li mỗi năm một nặng thêm lên đấy.

Chúng tôi khênh chiếc va li và đi sau cha mẹ các cậu ấy.

- Như thế này dễ hơn đấy nhỉ! - Cậu ta nói và chúng tôi xuống tàu.

Một người đàn ông đứng trên cầu tàu kiểm soát vé. Ông ta nhìn những đứa trẻ đi sau cha mẹ chúng.

- Pê-tơ ơi, hàng năm khi đến đây, bao giờ anh cũng có thêm người đấy nhỉ? - Người đàn ông nói.

Pê-tơ cười. Tôi đi trước với chiếc va li, còn cậu bạn tôi theo sau.

- Bây giờ cậu tự xách được rồi chứ? - Tôi hỏi cậu ta.

- Tất nhiên là được!

- Mình phải tìm cha mẹ mình. - Tôi nói tiếp và rảo bước, dắt Đơ-vơ đi theo.

- Hẹn gặp lại cậu! - Cậu bạn nói.

- Hẹn gặp lại. - Tôi đáp.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trên Tàu Thủy

Tôi nhìn thấy một căn phòng mở cửa, liền đi vào đó rồi đứng cạnh cửa nhìn ra.

Pê-tơ và gia đình của ông rẽ bên phải và đi theo lối khác. Có nhiều người trong phòng. Họ nằm trên những chiếc ghế dài, lấy áo khoác ngoài làm gối. Nhìn thấy một chiếc ghế nhỏ bên cạnh, tôi đưa Đơ-vơ đến đó.

Tôi tháo túi xách, cởi áo khoác và đặt Đơ-vơ ngồi xuống ghế. Nó vẫn đang rất buồn ngủ. Tôi lấy áo khoác đắp cho nó và nó ngủ ngay. Sau đó tôi đi lại phía cuối phòng và bước ra boong tàu. Đứng trên boong nhìn mọi người, tôi chợt nhớ tới dượng Tâu-bi. Biết đâu dượng chẳng chạy lên tàu tìm chúng tôi? Dù thấy mình quả là ngây thơ nhưng sao tôi vẫn sợ điều đó.

Xong xuôi mọi việc, con tàu nhổ neo.

Lúc này tôi lại lo cho Đơ-vơ. Nó hãy còn nhỏ quá. Cuộc hành trình này thật là khó khăn và nguy hiểm đối với nó, nhưng tôi không thể để nó ở lại với dượng Tâu-bi được.

Tôi trở về phòng và suy nghĩ miên man. Đơ-vơ vẫn ngủ say, nhiều người khác cũng thế. Tôi ngồi xuống sàn tàu cạnh chân nó. Tôi không muốn ngủ vì người soát vé có thể bắt chợt trở lại.

Nhưng rồi tôi cũng thiếp đi lúc nào không biết. Người soát vé đã đứng giữa phòng khi tôi bừng tỉnh giấc. Trong một thoáng tôi không biết phải làm gì. Tôi lay Đơ-vơ dậy, xách hai cái túi và áo khoác, vừa lăm lét nhìn người soát vé vừa đi ra cửa.

Ra khỏi phòng song tôi vẫn để mắt quan sát người soát vé. Ông ta không trông thấy chúng tôi. Chẳng mấy lúc, soát vé xong, ông nhìn xung quanh và đi ra bằng một cửa khác. Chúng tôi vội quay trở vào phòng.

Tôi tìm đến chỗ cũ, nhưng lúc này lại không thể ngủ được nữa. Tôi cho Đơ-vơ nằm xuống ghế và ngồi cạnh nó.

Một lát, cảm thấy lạnh, tôi thọc tay vào túi quần. Rồi tôi nhìn ra ngoài và đi lên boong. Trời không tối lắm. Tôi tự hỏi không hiểu mình phải làm gì khi phải đến một nơi xa lạ. Chúng tôi còn ít tiền quá, lại không biết địa chỉ nữa. Tôi nhớ là con đường đến nhà bà ngoại rất khó đi.

Tôi đứng mãi trên boong tàu cho đến khi trời sáng. Con tàu đã tới đất liền. Ngay lúc đó tôi nhìn thấy những dãy núi cao trước mặt. Tôi vào phòng đánh thức Đơ-vơ dậy.

Nó nhìn tôi, đôi mắt hầy còn ngái ngủ. Tôi đọc thấy sự sợ hãi trong đôi mắt ấy.

- Anh đây mà, Đơ-vơ! Chúng ta đang đi trên tàu thủy, em nhớ chưa? Dậy đi em!

Nó đứng dậy nhưng lại ngồi xuống ngay. Tôi kéo tay nó rồi hai đứa đi lên boong.

Đã có nhiều người trên boong tàu. Tất cả mọi người đều dồn về bên phải và chúng tôi cũng đi lại phía đó. Chẳng ai nói chuyện mấy. Trời vừa sáng, ai nấy đều ể oải. Tôi bỗng nhớ lại những ghi chép trong nhật ký của mình.

Trong cả thời gian đi trên tàu, tôi mơ gặp mẹ tôi. Mẹ tôi nói: "Khi chúng ta xuống tàu, chúng ta phải đi tàu hỏa, rồi lại chuyển sang một tàu hỏa khác. Đoàn tàu này đi về miền Tây". "Thật ngốc quá!" - Tôi nghĩ - "Sao lúc đó tôi lại không hỏi tiếp, phải đi đến đâu? Đi như thế nào?"

Đã đến lúc tàu cập bến, mọi người lên bờ. Tôi đi theo mọi người. Không có người soát vé. Chúng tôi đi vào một phòng lớn, ở đó có những chiếc bàn dài, có nhiều người ngồi ở bàn đang xem xét lại đồ đạc của mình.

Chúng tôi đi qua phòng, không ai ngăn chúng tôi lại. Sau đó tôi thấy một đoàn tàu hỏa dài đang đứng ở sân ga, sắp chuyển bánh đi về miền Tây. Vậy là đoàn tàu này sẽ đến vùng bà ngoại tôi ở.

Tôi lên tàu, nhưng lại gặp phải người soát vé.

- Cậu có vé chứ, cậu bé?

Tôi quay mặt nhìn ra phía sau.

- Không thể đi tàu mà không có vé, cậu bé ạ. - Người soát vé nói tiếp.
- Cậu có bố mẹ chứ?

Tôi không biết trả lời như thế nào.

- Cậu không thể đi tàu mà không có vé được đâu. - Người soát vé nhắc lại.

- Xuống đi Đơ-vơ. - Tôi nói với em và chúng tôi bước xuống sân ga.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bức Thư Từ Nước Mỹ

Thế là những đứa trẻ đã rời khỏi nhà. Sáng hôm sau ông Tâu-bi mới biết điều đó, nhưng ông không buồn phiền gì nhiều.

Ông đi vào bếp và chuẩn bị bữa ăn sáng cho mình. Ông quyết định không nghĩ về những đứa trẻ. "Chúng nó sẽ về nhà thôi!" - Ông tự nhủ. Ông không rửa bát đĩa, cứ bỏ bữa chúng trong bếp.

Hôm đó ông Tâu-bi đến công sở muộn.

- Ông đến muộn đấy, ông Tâu-bi ạ. - Cô thư ký Smit nói. - Ngài Pơ-đơn muốn gặp ông. Ngài đến đây và hỏi ông.

- Cảm ơn cô. - Ông Tâu-bi nói. - Tôi sẽ đến gặp ngài Pơ-đơn ngay đây.

Ông Tâu-bi gõ cửa phòng Pơ-đơn và đi vào.

Pơ-đơn nhìn ông chăm chăm. Ông Pơ-đơn là một người đàn ông gầy gò, chỉ lưa thưa vài sợi tóc trên đỉnh đầu.

- Ông đã đến muộn, ông Tâu-bi. - Pơ-đơn nói.

- Tôi xin lỗi, thưa ngài.

- Tôi có điều muốn nói với ông.

- Vâng ạ. Có chuyện gì xảy ra thế, thưa ngài?

- Tôi vừa nhận được một bức thư từ nước Mỹ vào sáng nay. Nếu tôi không nhầm thì nó liên quan tới ông.

- Liên quan tới tôi? - Ông Tâu-bi ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy. - Pơ-đơn đáp.

- Ngài muốn nói điều gì ạ?

- Bà Đơ-vơ là vợ của ông phải không?

- Vâng ạ. Nhưng cô ấy đã chết cách đây vài năm rồi.

- Trước bà ấy tên O-fle-óc-ty phải không?

- Vâng ạ.

- Và bà ấy có hai đứa con riêng trước khi ông lấy bà ấy?

- Đúng thế ạ, nhưng tôi không hiểu ngài nói về chuyện ấy để làm gì?

- Thôi được. Bức thư từ nước Mỹ này đã kể cho tôi biết rằng chú của bà ấy vừa mới chết. Ông ta để lại một khoản tiền cho các con bà ấy, nếu bà ấy có con. Còn như bà ấy không có con hoặc chúng đã chết, thì khoản tiền ấy sẽ để cho người anh em của bà Đơ-vơ sống ở Mỹ, ông Ghê-ran O-fle-óc-ty. Bây giờ ông suy nghĩ gì về việc này? Với tư cách là người giám hộ hợp pháp của chúng, ông sẽ nhận khoản tiền đó. - Pơ-đơn nói.

- Nhưng bây giờ thì tôi không có chúng nữa. Sáng nay, lúc thức dậy, tôi không nhìn thấy chúng nữa - Chúng trốn khỏi nhà từ đêm qua, tôi nghĩ thế.

- Nhưng chúng đi đâu?

- Tôi không biết.

- Ông đã báo cho cảnh sát chưa?

- Chưa, tôi chưa báo.

- Chưa à? - Pơ-đơn ngạc nhiên, vội lấy điện thoại.

- Tôi muốn nghe lời khuyên của ngài, thưa ngài Pơ-đơn.

- Bây giờ tôi gọi cảnh sát đã.

- Tôi nghĩ rằng những người thân thích thuộc dòng máu Ai-len của họ sẽ chộp lấy những đứa bé. - Ông Tâu-bi nói. - Cô ấy và người chồng trước thường đưa con đi đến chỗ họ chơi vào những ngày nghỉ.

- Chà! Nếu họ làm như thế, những đứa trẻ tất phải yêu cầu sự bảo trợ của tòa án ngay lập tức.

Khi viên cảnh sát đến, ông ta hỏi Tâu-bi:

- Ông là người giám hộ hợp pháp của chúng chứ? - Viên cảnh sát với dáng người cao, mái tóc đen hỏi.

- Vâng ạ. - Ông Tâu-bi đáp.

- Chắc là ông thương yêu chúng?

- Tôi đã dành cho chúng toàn bộ cuộc đời tôi. Mọi người đều biết như vậy.

- Chúng lớn chưa?

- Đứa con trai khoảng mười hai tuổi, còn đứa con gái bảy tuổi.

- Lần cuối cùng ông thấy chúng vào lúc nào?

- Vào bữa ăn tối ngày hôm qua.

- Sau khi uống trà tối ông đi vắng à?
- Vâng ạ. Tôi thường đến quán "Con rồng đỏ" vào buổi tối.
- Chúng đi ngủ khi ông về nhà chứ?
- Tôi không rõ, lúc đó đã rất muộn và tôi không vào phòng chúng.
- Tôi nghĩ những đứa trẻ có khả năng rời khỏi nhà khi ông đang ở trong quán?
- Tôi cũng cho là như thế.
- Chắc chúng đi tàu thủy. - Viên cảnh sát nói.
- Ngài phải tìm chúng nó, ngài cảnh sát ạ. - Ông Tâu-bi nói. - Bây giờ chúng nó là cả cuộc đời của tôi đấy! Chúng ta phải tìm cho được chúng trở về. - Ông Tâu-bi bóp chiếc khăn mùi soa trong tay và bắt đầu khóc. Ông có thể khóc rất dễ dàng.
- Thôi được. Chúng ta sẽ tìm bọn trẻ, đúng như thế. - Viên cảnh sát nói. - Nhưng nếu chúng đang ở Ai-len thì việc ấy sẽ khó khăn đấy.

Viên cảnh sát đi ra.

- Tôi rất mừng là ngài không đã động gì đến khoản tiền, ngài Pơ-đơn ạ. - Ông Tâu-bi nói.
- Chúng ta phải tìm những đứa trẻ. Bây giờ việc đó là điều quan trọng.
- Tôi sẽ không ngủ yên cho đến lúc chúng ta tìm thấy chúng.

Sau đó viên cảnh sát gọi điện thoại cho cảnh sát ở Đu-blin. Ông nói với cảnh sát ở Đu-blin về hai đứa trẻ bỏ bố dượng ra đi khỏi nước Anh và yêu cầu họ giúp đỡ, tìm kiếm chúng.

Viên cảnh sát quyết định phải đến điều tra ở trường học và nói chuyện với những người láng giềng của ông Tâu-bi.

Vì vậy cảnh sát ở cả hai nước bắt đầu tìm kiếm Fin và Đơ-vơ.

Tất nhiên Fin không hề biết gì về chuyện ấy.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chúng Tôi Vào Thành Phố

Chúng tôi đi xuống phố. Ở đây có nhiều cửa hàng nhỏ. Tôi đứng lại cạnh một cửa hàng có bán sữa và mua một bình.

- Em đói, anh Fin ạ.

- Chúng ta tìm một chỗ để ăn đã.

Phía bên kia đường phố, tôi trông thấy một nhà thờ. Chúng tôi băng qua đường đi vào nhà thờ qua một chiếc cửa lớn. Tôi nhìn xung quanh, rẽ về phía trái và thấy một chỗ ngồi. Đó là một nơi không sáng lắm.

- Bây giờ anh cho em ăn được rồi. - Tôi nói với Đơ-vơ. - Đây, em có thể uống nửa bình sữa này.

Tôi mở túi xách lấy bánh mì, bơ và một ít thịt. "Bây giờ biết đi như thế nào đây?" - Tôi tự hỏi.

Vì không có tiền nên chúng tôi không thể đi tàu hỏa được, vậy thì phải tìm con đường cùng chạy theo hướng tàu hỏa. Tôi nhớ là có một con đường như thế. Hồi nhỏ khi đi tàu hỏa ở đây, có lúc tôi thấy cả ba con đường chạy cạnh nhau: Đường sắt, đường bộ và đường sông.

Tôi nhớ đến những điều ghi trong nhật ký:

"Chúng tôi rời khỏi tàu hỏa, lên một chiếc xe buýt lớn, đó là một chiếc xe màu xanh".

Kết thúc bữa ăn, chúng tôi rời nhà thờ. Chúng tôi đi dọc theo phố, đến ngã tư. Trên một góc phố có ngôi nhà lớn. Có nhiều trẻ con trên phố. Thành linh, một quả bóng lớn từ trên cao rơi xuống đúng vào đầu Đơ-vơ làm nó ngã lăn ra đất.

Tôi đỡ Đơ-vơ dậy. Có một dấu tròn bầm trên mặt nó. Nó không biết là có nên khóc hay không. Và nó đã không khóc.

Tôi nhìn xung quanh và thấy một tốp con trai. Một đứa trong bọn, nhặt quả bóng dưới đất lên, cắp vào nách, đi lại phía tôi.

- Đẳng ấy có muốn đánh nhau không? - Cậu bé hỏi.

Tôi suy nghĩ một lát.

- Không. - Tôi lắc đầu.

- Nhưng quả bóng trúng vào đầu em gái đẳng ấy. - Cậu bé nói.

- Ồ, tớ không nghĩ là các cậu muốn làm như vậy.

- Đúng thế!

- Vậy thì tại sao lại phải đánh nhau?

Cậu bé suy nghĩ một chút rồi mỉm cười:

- Ừ nhỉ. - Cậu chìa tay cho tôi: - Tớ là Pôn, đây là Trum-pét, Fin-bar, Tô-ten, Ru-đơ-gơ, Ca-xây, Ju-xích, Flit và Pe-rây.

- Mình là Fin. - Tôi nói.

- Cậu từ đâu đến thế? - Pôn hỏi.

- Từ biển vào.

- Cậu làm gì ở đó?

- Chúng tớ đi về miền Tây. - Tôi trả lời và nhìn về phía mặt trời lặn.

- Thế cậu có muốn đá bóng không? - Pôn hỏi.

- Có chứ! Nhưng các cậu phải bảo cho tớ biết đi về miền Tây như thế nào cái đã!

- Được thôi, - Pôn nói. - Chúng mình có thể để cả em gái cậu cùng chơi bóng được chứ?

- Nó không biết đá bóng đâu.

- Rồi cậu sẽ thấy. - Pôn nói.

Chúng tôi chạy vào một phố rộng, ít xe cộ qua lại. Bọn trẻ chơi bóng trên con đường cạnh công viên.

- Xem này, em cậu có thể đứng ở đây chứ? Nó sẽ làm cột gôn đấy.

Tôi ngắm nghía, có ba đứa con gái nhỏ. Chúng ngồi trên những chiếc áo khoác của bọn con trai, hai đứa ngồi ở phía cuối, một đứa ngồi ở phía ngược lại.

- Đến đây Đơ-vơ. - Tôi dắt tay em gái.

Có một bé gái nhỏ đang ngồi trên chiếc áo khoác. Tóc nó đen sẫm.

- Đây là em tớ, Fi-ô-na, - Pôn giới thiệu. - Đây là em gái của Fin. - Nó nói với em gái nó. Con bé đang ngậm tay trong miệng.

Tôi đặt quần áo xuống đất.

- Em ngồi xuống đây, Đơ-vơ nhé. Em là cột gôn mà.

Tôi nghĩ rằng việc để mấy đứa con gái nhỏ làm cột gôn là một ý kiến rất hay.

Tôi rất thích đá bóng. Tôi mãi chơi đến nỗi quên cả những lo lắng của chính mình.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gia Đình Chú Tôm

Tôi cảm thấy tiếc khi một người đàn bà xuất hiện trong khung cửa sổ.
Bà ta gọi to:

- Pôn ơi, về ăn tối đi!

- Vâng ạ.

- Nếu con không về, mẹ sẽ ra chỗ con đấy! - Bà nói và khép cửa sổ lại.

- Vâng ạ, chúng con về ngay đây.

Tôi ngán ngẩm:

- Thế là hết, chúng tớ phải đi thôi.

- Nhưng các cậu ăn tối ở đâu? - Pôn hỏi.

- Chúng tớ có thức ăn trong túi đây.

- Đấy không phải là bữa tối, - Pôn nói. - Hãy đi ăn với chúng tớ đi, mẹ tớ không phản đối đâu.

Tôi suy nghĩ một lát và thấy thích các cậu ấy:

- Thế cũng được.

Tôi nhặt áo quần, cầm cả túi trên tay. Tôi dắt Đơ-vơ đi theo mấy cậu bạn.

- Mình đi đâu đây anh Fin? - Đơ-vơ hỏi.

- Anh em mình đi ăn tối với mấy bạn này.

- Thế lúc nào chúng ta đến chỗ bà ngoại?

- Tí nữa.

Khi cả bọn vào nhà, Pôn nói:

- Chào mẹ. Đây là Fin và em gái của bạn ấy. Các bạn ấy chưa ăn tối đâu mẹ ạ.

Đó là một gian phòng rộng có trần cao. Giữa phòng kê một chiếc bàn gỗ, mấy đứa trẻ đã ngồi quanh bàn.

Tôi nhìn mẹ Pôn. Cô là một phụ nữ còn trẻ.

- Các cháu ngồi xuống đi. - Cô bế Đơ-vơ và đặt nó lên ghế cạnh Fi-ô-na.

Cô vào bếp và mang lên một liễn xúp. Cô múc ra đĩa và đặt lên bàn. Món xúp này thật tuyệt! - Tôi nghĩ. Cứ như là đã được nếm thử.

Mẹ của Pôn không ngồi vào bàn. Cô nhìn lũ trẻ khắp lượt. Thật là thoải mái giữa một gia đình như thế này.

Chúng tôi bắt đầu ăn bánh mì và mứt. Một lúc sau, cửa mở, một người đàn ông bước vào.

Ngay lúc chú ấy bước vào phòng, bọn trẻ liền đứng dậy và xếp thành một hàng ngang. - Người đàn ông đi dọc theo hàng, đưa mắt lướt qua chúng, nói:

- Đứng cho nghiêm túc vào! Thế, được rồi. Bây giờ ăn đi!

Chợt nhìn thấy Đơ-vơ, chú hỏi vợ:

- Cái gì thế này? Tôi đã nhặt được thêm hai đứa trẻ này từ sáng nay ấy à? Giải thích cho tôi đi Mary!

- Thằng Pôn đưa chúng về đây.

- Đây là Fin, thưa ba, - Pôn nói. - còn đây là em gái Đơ-vơ của bạn ấy.

- Cháu là cậu con trai tóc đỏ đầu tiên trong nhà này đây, trông rất giống chú. - Chú nói và đưa tay về phía tôi. - Còn Đơ-vơ, cháu khỏe chứ?

- Các con đang ăn tối mà anh Tô. - Cô vợ nói. - Anh không thể ăn tối rồi hỏi chuyện được sao?

- Fin đến đây từ biển đấy ba ạ. - Pôn góp chuyện. - Lúc đang chơi bóng, chúng con gặp bạn ấy.

- Thế ra cháu bơi qua biển đấy à, Fin? - Chú Tô cười.

- Không phải đâu, - Pôn vội cải chính. - các bạn ấy đi tàu thủy đấy.

- Cháu hãy kể về bố mẹ của cháu cho chú nghe đi.

Tôi chăm chú nhìn chú Tô. Tôi nghĩ, chú là một người tốt. Những đứa con rất giống cha. Lúc này chúng đang ngồi quanh chú. Gia đình này thật đầm ấm - Tôi nghĩ thế.

- Cha mẹ cháu chết cả rồi ạ. - Tôi rụt rè nói.

- Ôi! Thế là các cháu đi lang thang trên đường phố à? - Chú Tô áy náy hỏi.

- Vâng ạ. Chúng cháu phải đi bộ vì không còn đủ tiền để mua vé tàu.

- Chúng cháu đi đến chỗ bà ngoại. - Đơ-vơ nói.

- Thế hả?... Thôi nhé, bây giờ các cháu ăn đi đã, đừng nói chuyện nữa.

Chẳng mấy lúc chú Tôm đã ăn xong. Chú nói:

- Tốt rồi! Bây giờ các con đi chơi đi. Ba sẽ gặp lại các con!

Mấy đứa trẻ chạy đi chơi và chú Tôm khép cửa lại. Chú bế Đơ-vơ và ngồi lên một chiếc ghế:

- Đơ-vơ này, thế là cháu sẽ đến chỗ bà ngoại của cháu đấy?

- Vâng ạ. - Nó trả lời. - Bà ngoại cháu tốt lắm.

- Các cháu bỏ nhà trốn đi hả Fin?

- Chúng cháu chạy khỏi dượng Tôu-bi.

- Dượng Tôu-bi là ai vậy?

- Dượng ấy lấy mẹ cháu sau khi ba cháu mất.

- Thế bà ngoại các cháu ở đâu?

- Dạ, ở một nơi nào đó trên đất Ai-len này. Cháu nhớ là xe buýt đưa chúng cháu đến đó. Hồi chúng cháu còn bé tí ấy.

- Cháu có biết dượng Tôu-bi là người giám hộ hợp pháp của các cháu và có thể ông ta sẽ bắt các cháu trở lại không?

- Nếu ông ấy bắt chúng cháu về, cháu sẽ lại trốn nữa! - Tôi nói quả quyết.

- Dượng Tôu-bi hay đánh anh Fin lắm. - Đơ-vơ nói thêm.

- Chú biết. Các cháu có biết điều gì sẽ xảy ra không? Cảnh sát nước Anh đã gọi điện báo cho cảnh sát ở đây và họ sẽ bắt các cháu trở lại.

- Cháu không nghĩ là dượng Tâu-bi làm việc đó, - Tôi nói. - Ông ấy không yêu chúng cháu.

Chú Tôm nhìn cô Ma-ry. Đôi mắt cô buồn buồn.

- Chúng cháu sẽ đi đến chỗ bà ngoại. - Tôi khẳng định.

Cô Ma-ry nói:

- Anh Tôm, các cháu không thể ở lại đây với chúng ta ít hôm sao? Cháu gái này bé quá, nếu đi vậy sẽ khó cho cháu lắm.

- Hai anh em chúng nó đi với nhau mà. - Chú Tôm nói. - Có thể là chúng sẽ gặp được bà ngoại, chúng phải cố thôi. À, Ma-ry này, em lấy thêm thức ăn vào túi cho chúng nhé.

- Các cháu sẽ đi với chú, Fin ạ. Chú nghĩ là chú có thể giúp các cháu. Chú biết có người thường đi chơi về miền Tây vào ngày thứ sáu hàng tuần.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thám Tử Mai-Cơn

Một người đàn ông dong dỏng cao, không mặc áo khoác ngoài và để đầu trần đang đi trên đường phố. Đó là thám tử Mai-cơn, có nhiệm vụ đi tìm những đứa trẻ. Ông đã nói chuyện với mọi người trên tàu thủy và trên tàu hỏa. Ông cũng đã nói chuyện với người soát vé trông thấy hai đứa trẻ: một đứa con trai tóc đỏ và một đứa con gái không có vé đi tàu. Ông ta còn gặp cả người chủ hiệu mà ở đó Fin đã mua sữa.

Ông Mai-cơn dừng lại trên đường nhìn đám trẻ đá bóng:

- Này cháu ơi! - Ông gọi cậu bé lớn nhất bọn. - Đến đây chú hỏi một chút!

- Chú gọi cháu à? - Pôn hỏi.

- Ừ. Chú muốn nói chuyện với cháu.

Pôn ngẫm nghĩ và đi về phía ông ta. Mai-cơn hỏi về hai đứa trẻ nhưng cậu ta không nói gì.

Thám tử Mai-cơn gọi điện thoại.

- Ông là một thám tử giỏi nhỉ? - Viên thanh tra mia mai hỏi. - Ông không thể tìm được hai đứa trẻ trên một đất nước nhỏ bé như thế này à?

Mai-cơn nhún vai:

- Ồ, điều đó không dễ lắm đâu, thưa ngài thanh tra. Cậu bé đã lên tàu thủy ngay trước mũi các ngài, vượt biển và rời khỏi tàu trước khi các ngài

báo với chúng tôi về nó. Tôi chắc rằng chúng nó không phải là bọn ăn cắp - Chúng đã đi từ nhà của chúng kia mà.

- Tôi cũng cho là những đứa trẻ đó không mang theo gì cả. - Viên thanh tra nói. - Ông Tâu-bi không hề tin tưởng chúng đến mức có thể giao cho chúng tài sản của mình.

- Thế thì ngài có thể nói gì với tôi về ông Tâu-bi?

- Tôi nghĩ, ông ta yêu chúng. Ông ta đã khóc vì chúng. Những người láng giềng nói tốt về ông ấy. Họ bảo, ông ấy là một tay đàn ông vui tính.

- Vậy tại sao bọn trẻ lại chạy trốn ông ta?

- Fin là một cậu bé hiếu động, thích mạo hiểm và nó là kẻ quyết định mọi chuyện. Những người láng giềng cho biết nó là một cậu bé tốt, học ở trường cũng tốt. Ông Tâu-bi cho rằng sự ra đi của chúng là do dòng máu bẩm sinh của người Ai-len trong chúng quyết định. Bây giờ thì ông phải tìm chúng, ông Mai-cơ ạ. Ông Tâu-bi muốn đến đây để chính mắt mình trông thấy hai đứa trẻ. Ông ta yêu cầu sự giúp đỡ của báo chí.

- Ôi, không thể được!

Đi tìm bà ngoại

- Phải được! - Viên thanh tra khẳng định. - Ông phải tìm cho được bọn chúng và nhanh chóng đưa chúng trở về, nếu không, chắc chắn ông sẽ không tránh khỏi những điều phiền phức.

Ông Mai-cơ báo cáo với viên thanh tra tất cả những gì ông đã làm. Rồi chợt hỏi:

- Nhưng việc hai đứa trẻ bỏ nhà để đi tìm bà ngoại chúng thì có gì quan trọng đến thế?

- Ông Tâu-bi muốn tìm chúng trở về. Chúng ta không rõ lý do. Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm chúng.

- Thế bà ngoại của chúng sống ở đâu? Nếu chúng đến với bà ngoại thì chúng ta có thể chờ chúng ở đấy được chứ?

- Không thể chờ được đâu. - Viên thanh tra giảng giải. - Ở Ai-len này bọn trẻ cũng sẽ được sự bảo trợ công khai của Tòa án như ở nước Anh vậy. Nếu bọn trẻ tìm được bà ngoại chúng, chắc chắn bà ấy sẽ giữ chúng ở lại đó. Và, lúc ấy, ông sẽ gặp phải những điều phiền phức khác, ông Mai-cơn ạ. Ông Tâu-bi không biết bà ngoại chúng sống ở đâu, chỉ biết chắc là ở một nơi nào đó trên đất Ai-len này.

- Chắc vậy. - Mai-cơn xác nhận.

Cuộc nói chuyện bằng điện thoại đã chấm dứt song Mai-cơn vẫn còn tiếp tục suy nghĩ. Ai cũng nói ông Tâu-bi là người tốt nhưng Mai-cơn không thể nào hiểu

được nếu vậy thì tại sao hai đứa trẻ lại chạy trốn khỏi nhà? "Tại sao chúng lại trốn khỏi nhà nhỉ?". Ông Mai-cơn tự hỏi. Bản thân ông thấy phục cậu bé song không lý giải được vì sao lại phục cậu ta.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chú Míc-sơ Và Chiếc Xe Cũ Kỹ Của Chú

Chúng tôi theo chú Tôm đi suốt dãy phố dài, đến một nơi có hàng loạt ngôi nhà nhỏ. Chú Tôm dựng xe đạp cạnh một trong những ngôi nhà đó rồi đi vào nhà.

Chúng tôi đứng đó đợi. Chẳng mấy lúc đã thấy chú trở ra và gọi chúng tôi. Chúng tôi theo chú Tôm đi vào sân, ở đó có một chiếc xe cũ kỹ và ngôi nhà nhỏ bé cũng cũ kỹ như thế. Một người đàn ông to béo bước ra khỏi nhà. Đó là chú Míc-sơ.

- Chào các cháu. - Chú nói. - Các cháu muốn đi chơi trong những ngày nghỉ hả? Tốt thôi. Chú Tôm đã nói cho chú biết về các cháu. Chú sắp đi miền Tây. Chú sẽ rất vui nếu các cháu đi cùng trên chiếc xe của chú như là những hành khách thực sự.

Đơ-vơn chăm chú nhìn chú Míc-sơ. Chú là một người dễ mến, chúng tôi thấy có cảm tình ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Fin này! - Chú Tôm nói. - Chú có cả một gia đình lớn như cháu thấy đây, nhưng chú muốn giúp đỡ các cháu chút ít.

Chú Tôm đưa cho tôi mười đồng siling.

- Không, không! Chú đừng làm thế. Chúng cháu có tiền mà. Cháu đã bán một số thứ...

Chú Tôm nhét tiền vào túi tôi.

- Chú tốt với chúng cháu quá, chú Tôm ạ! Tại sao vậy chú? - Tôi hỏi.

- Chú giúp các cháu rồi các cháu sẽ giúp người khác trong trường hợp họ gặp khó khăn. Đó là một sự tiếp nối không bao giờ kết thúc. Thôi, chú đi làm nhé! Chú Míc-sơ sẽ đưa các cháu đi. Chú ấy là một người tốt, các cháu yên tâm. Nếu các cháu trở lại thành phố này thì hãy đến chỗ chú nhé!

Chú Tôm đi ra phố. Chú không nói "tạm biệt" với chúng tôi. Tôi nhìn theo chú.

- Nấn ná làm gì nữa, các cháu. - Chú Míc-sơ nói. - Khẩn trương lên thôi. Trước khi trời tối, chúng ta phải đi những năm mươi dặm đấy.

Chú bế Đơ-vơ lên xe và tôi ngồi cạnh nó.

Chú Míc-sơ lái xe rất cừ. Chúng tôi cười vui hỉ hả, còn chú Míc-sơ thì hát khe khẽ. Tôi thấy chú Míc-sơ rất vui vẻ, dễ chịu không giống như dựng Tâu-bi. Suốt thời gian trên đường, chú Míc-sơ luôn đùa vui. Chú là một người tốt bụng và chúng tôi thật sung sướng được đi với chú.

Trời hầu như đã tối hẳn khi tôi thấy một thành phố phía trước mặt.

- Chúng ta dừng lại một lát đã, - Chú Míc-sơ nói. - chú có vài việc phải làm. Sau đó chúng ta sẽ rời thành phố và đậu xe dưới một tán cây cạnh dòng sông, sửa soạn chỗ ngủ đàng hoàng ngay trong xe. Sáng mai chúng ta lại tiếp tục lên đường. Thế nào, các cháu có thích không, chàng Fin trẻ tuổi?

- Ô, thích lắm ạ! - Tôi trả lời. Tôi nghĩ, chúng tôi sẽ tìm được bà ngoại một cách dễ dàng thôi!

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chú Míc-sơ Gặp Phiền Toái

Thành phố này rất nhỏ. Nhiều xe ca, xe tải đậu dọc theo phố chính.

Chú Míc-sơ dừng xe cạnh một chiếc cổng màu đen. Chú ra hiệu. Một người đàn ông gầy gò mở cổng và chăm chú nhìn chúng tôi.

Chú Míc-sơ lái xe vào sân và bảo chúng tôi chờ một lát.

- Chú phải bốc một vài thứ hàng lên xe, xong ta sẽ đi tiếp.

Chú nhìn Đơ-vơ. Con bé đã buồn ngủ và trông rất mỏi mệt. Tôi hiểu rằng Đơ-vơ còn quá nhỏ đối với chuyến đi đầy gian khổ này. Song không thể nào để em gái tôi ở lại với dượng Tâu-bi được. Chúng tôi rất yêu thương nhau. Tôi tự nhủ: "Phải tìm cho được bà ngoại, bà sẽ chăm sóc Đơ-vơ thôi".

Đột nhiên có tiếng động mạnh của một vật nào đó ở thùng xe sau lưng tôi. Tôi không biết là tiếng động gì. Thì ra, đó là những tấm đồng dài, dát mỏng. Nó khá nặng. Khi những tấm đồng được xếp lên xe xong, chú Míc-sơ đưa tiền cho người đàn ông gầy gò đứng cạnh:

- Được rồi. - Chú Míc-sơ nói. - Có ai biết việc này không?

- Không, - Người đàn ông trả lời. - không ai biết đâu.

- Tốt.

Nói xong, chú Míc-sơ lên xe.

- Bây giờ chúng ta có thể tiếp tục lên đường.

Người đàn ông mở cổng. Chú Míc-sơ lái chiếc xe ra phố, vòng qua phía tay phải.

Bỗng chú Míc-sơ nhìn thấy hai viên cảnh sát đang đi giữa phố.

- Ôi! - Chú Míc-sơ kêu lên - Chú dừng xe rồi lái ngược trở lại, thò đầu qua cửa.

Khi chú Míc-sơ lái xe qua cổng, tôi đã thấy mấy viên cảnh sát đang đi lại trong sân. Một trong những viên cảnh sát ấy vội chạy theo xe. Tôi nhìn thấy hết và hiểu rằng đã có một điều gì đó xảy ra.

Chú Míc-sơ lái xe sang một đường phố khác.

Chú vòng trái rồi vòng phải và dừng lại.

- Xuống xe đi Fin, nhanh lên! Họ bắt chú đấy. - Chú Míc-sơ bảo.

Tôi đỡ Đơ-vơ xuống, nhặt lấy cái túi và đóng cửa xe lại.

- Đi ra khỏi thành phố theo hướng Tây, - Chú Míc-sơ chỉ dẫn, - khi gặp chiếc cầu đầu tiên, cách đây khoảng một dặm, các cháu xuống nấp ở đấy. Nếu 12 giờ ngày mai chú không đến, thì đừng có đợi nữa, các cháu hãy tự đi lấy.

Có một ngôi nhà cũ kỹ gần chỗ chúng tôi đang đứng. Tôi dắt Đơ-vơ đi vào đó. Chúng tôi đứng lại và lắng tai nghe ngóng. Một vài người đàn ông bình thản đi trên đường phố. Chẳng mấy lúc, tôi lại thấy chiếc xe của chú Míc-sơ, nó đang chạy chậm chậm.

- Thế là chúng tôi phải giữ ông lại, ông Míc-sơ ạ. - Một viên cảnh sát nói.

Chú Míc-sơ yên lặng, không nói gì.

Khi không còn ai trên đường phố, tôi đi ra khỏi nhà và nhìn xung quanh. Đường phố đã tối.

Tôi đi vào một phố hẹp. Khi đến cuối phố, thấy một ngọn đèn đường chiếu sáng trước mặt, tôi đi vào phố ấy, đó là đường phố chính.

Trời tối hẳn. Một vài cửa hàng đã đóng cửa. Điện đường không sáng lắm. Khi nhớ ra mặt trời lặn ở phía tay trái, tôi quay lại và đi về hướng đó.

Một số người nhìn chúng tôi, nhưng không nhiều lắm. Tiếp theo các cửa hiệu là những ngôi nhà, kế đến là một bức tường dài, một ngôi nhà thờ và những cánh đồng thoáng đãng. Chẳng mấy lúc, chúng tôi đi vào một con đường nhỏ có nhiều cây cao dọc hai bên đường. Sau đó tôi nhìn thấy một dòng sông.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chiếc Cầu Và Sự Trở Lại Của Chú Míc-sơ

- Chúng ta đi đâu anh Fin? - Đơ-vơ hỏi.

- Em thấy chiếc cầu kia không? Chúng ta sẽ đi đến đó.

Tôi dừng lại trên cầu, nhìn xung quanh. Dòng sông rộng chảy xiết.

- Em đói không?

- Em đói. Chúng ta ở đây à?

- Ừ, chỗ này tốt đấy. Chúng ta sẽ sửa soạn một chỗ ngủ đàng hoàng ngay dưới chân cầu này rồi sáng mai sẽ đi tìm bà ngoại.

- Thế thì thích lắm.

Chúng tôi bắt đầu ăn tối. Tôi mở túi xách lấy bánh mì và bơ. Ăn xong, tôi lấy áo quần và tấm đắp lót thành một chỗ ngủ thơm tất cho Đơ-vơ. Nó buồn ngủ rồi. Tôi ngồi cạnh nó và nghĩ rằng lúc này chúng tôi thật đơn độc.

Tôi mệt quá, chẳng mấy lúc cũng thiếp đi.

Sáng hôm sau, vừa thức dậy đã nghe ai đó gọi tên: "Fin ơi, Fin...!"

Tôi nhìn quanh, chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu và ai gọi mình.

Tôi đứng dậy đến chỗ Đơ-vơ: Nó hãy còn ngủ. Tôi lấy tay bịt miệng nó và lay gọi: "Đơ-vơ, dậy đi em!"

Đơ-vơ mở choàng mắt ngơ ngác.

- Nếu chúng ta bắt buộc phải đi thì hãy chuẩn bị đi ngay. Có ai đó đang gọi anh.

Nhìn lên thấy khuôn mặt quen thuộc của chú Míc-sơ, tôi mừng quá suýt reo lên.

- Đứng đến. - Chú Míc-sơ ngăn lại. - Họ đang theo dõi chú đấy.

- Chúng ta có thể cùng đi tiếp được không ạ? - Tôi hỏi. - Không được đâu.

- Có chuyện gì xảy ra thế hả chú?

- Số đồng mà chú mua hôm qua bị tịch thu hết rồi.

- Chú có biết là người ta có thể tịch thu số đồng ấy không?

- Tất nhiên là chú không biết!

Trong thâm tâm tôi không tin lời chú ấy nói, song tôi im lặng.

- Đơ-vơ khỏe chứ? - Chú Míc-sơ hỏi.

- Em cháu bình thường ạ.

- Hãy nghe chú Fin ạ, - Chú Míc-sơ nói tiếp, - chú không thể giúp các cháu được nữa. Cháu hãy xem bài báo này đi!

Trong tay chú Míc-sơ có một tờ báo. Chú ném nó cho tôi. Đơ-vơ đến chỗ tôi đứng và chăm chú nhìn chú Míc-sơ.

- Chào chú Míc-sơ.

- Chú lấy làm tiếc là không thể cùng đi với cháu được nữa, Đơ-vơ ạ. Bây giờ, tạm biệt các cháu nhé. Chú phải đi đây. Các cháu đừng ở lại đây

nữa. Hãy rời khỏi đây ngay. Hãy đi về phía mặt trời lặn theo những con đường nhỏ. Nhớ nhé!

Nói xong, chú Míc-sơ đi ngay.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tờ Báo

Tôi ngồi xuống và mở tờ báo ra. Trên trang đầu đập ngay vào mắt tôi dòng chữ: "Cuộc hành trình của hai đứa bé họ Đơ-vơ". Tôi nhắm mắt lại, bởi không muốn nhìn dòng chữ ấy nữa. Đơ-vơ đứng cạnh tôi. Tôi đọc lại bài báo, nó rất ngắn. Bây giờ tôi đã hiểu tất cả: Cảnh sát ở hai nước đang tìm kiếm chúng tôi và ông Tâu-bi đã đưa ra phần thưởng một trăm bảng Anh cho người nào tìm thấy chúng tôi.

Tôi thả tờ báo xuống và suy nghĩ. Tôi không thể hiểu nổi tại sao dượng Tâu-bi lại tìm kiếm chúng tôi? Dượng tìm đâu ra một trăm bảng Anh và tại sao lại phải như vậy?

Sau đó tôi nghĩ đến chú Míc-sơ. Chú ấy đã biết chuyện 100 bảng Anh và có thể báo cho cảnh sát biết về chúng tôi lắm chứ. Thế nhưng chú ấy lại không làm. "Chú ấy tốt thật". Tôi thầm nghĩ.

Trong bài báo có đăng ảnh của chúng tôi, vì vậy tôi quyết định phải cắt tóc cho Đơ-vơ. Tóc nó dài và rất đẹp, phải cắt đi thật là tiếc. Nhưng biết làm sao được. Tôi cố cắt cho giống tóc của một đứa con trai, để tóc dài trên đỉnh đầu còn phía sau gáy thì cắt ngắn.

- Em giống một cậu con trai rồi đấy. - Tôi nói. - Bây giờ phải có một cái tên gì nào?

Tôi cho rằng em tôi thích thú vì mình giống một cậu con trai.

- Em tên là Tery! - Nó mỉm cười nói.

- Chúng ta không được quên, nếu gặp người lạ, anh không gọi em là Đơ-vơ đâu đấy nhé!

- Vâng, em là Tery mà!

- Được! Bây giờ chúng ta đi thôi.

Lần này trong bộ quần áo đang mặc, Đơ-vơ trông giống một cậu con trai thật sự. Tôi đội mũ để che mái tóc lại. "Một cậu bé tóc đỏ..." bài báo viết như thế. Tôi nhét áo quần vào túi, chui ra khỏi gầm cầu đi qua cánh đồng bên kia sông. Trước khi đi, tôi lật quyển địa lý xem lại bản đồ Ai-len một lần nữa.

Tôi đọc thấy tên cái thành phố mà chú Míc-sơ bị giữ lại. "Chúng tôi phải đi về phía tây bắc" - Tôi quyết định. Hồi còn đi học, tôi đã học cách xem bản đồ, nhưng tấm bản đồ này quá nhỏ, không thể nào tìm thấy tất cả những gì mà tôi muốn biết. Tôi cho tấm bản đồ vào túi.

Tôi dắt Đơ-vơ đi sang cánh đồng. Cánh đồng rất rộng và có nhiều cây cối xanh tươi. Không ai thấy chúng tôi cả.

- Ta sẽ đến chỗ bà ngoại chứ? - Đơ-vơ hỏi.

- Ừ!

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thám Tử Mai-cơn Gặp Chú Míc-sơ

Khi thám tử Mai-cơn nghe một người bạn kể về Míc-sơ, ông ta đi tìm Míc-sơ ngay.

Chú Míc-sơ kể toàn bộ việc cảnh sát đã làm phiền mình như thế nào.

- Tôi không quan tâm đến những chuyện ấy đâu. - Ông Mai-cơn nói.

- Ô, thế thì tại sao ông đến đây? - Chú Míc-sơ ngạc nhiên hỏi.

- Vì hai đứa trẻ trên xe của ông.

- Đúng. Hai đứa trẻ đang đi trên đường, chúng xin tôi cho đi nhờ một đoạn.

- Ông gặp chúng ở đâu?

- Tôi không nhớ. Một chỗ nào đó trên đường, thế thôi.

- Ông có thể nói với tôi về hai đứa trẻ đó? Một trai và một gái chứ? Tóc màu gì, đỏ, vàng hoe hay đen?

- Tôi không chú ý đến màu tóc của chúng.

- Mấy viên cảnh sát gặp chúng bảo rằng có một đứa là bé gái tóc vàng.

- Ông Mai-cơn nói.

- Điều gì đã xảy ra đối với những viên cảnh sát ấy? - Míc-sơ hỏi. - Chắc là có sự nhầm lẫn nào đó.

- Nếu hai đứa trẻ đó đi trên xe của ông và ông nói cho tôi biết hiện giờ chúng ở đâu, ông sẽ được 100 bảng Anh.

- Nhưng tôi chẳng biết gì cả. Không hề có em bé gái tóc vàng nào trên xe của tôi.

Ông Mai-cơn bỏ đi.

Khi viên cảnh sát chỉ cho Mai-cơn chiếc cầu mà Míc-sơ đã dừng lại, ông ta tự mình đi bộ đến đó. Ông nhìn kỹ khoảng đất dưới gầm cầu và hiểu ra tất cả. "Hai đứa trẻ đã ngủ ở đây, chúng ăn uống rồi đi bộ sang cánh đồng bên kia". - Ông ta nghĩ. Trên mặt đất vương vãi những sợi tóc màu vàng. Như vậy tóc đứa bé gái lúc này đã bị cắt ngắn.

Mai-cơn đoán ra mọi việc, ông rất có thể tìm ra hai đứa trẻ. Bây giờ ông biết chắc là chúng ở đâu. Nhưng chính ông cũng không hiểu vì sao lại không muốn làm việc đó.

Ông Mai-cơn quyết định giúp đỡ bọn trẻ.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lại Gặp Dượng Tâu-Bi

Chẳng biết cái làng ấy tên gì.

Tôi để Đơ-vơ ở lại trong một sân nhỏ, ở đấy có mấy chú lợn con và Đơ-vơ bắt đầu chơi với chúng.

- Em ở đây nhé! - Tôi bảo. - Anh đến cửa hàng mua một ít thức ăn.

Tôi đi theo con đường nhỏ dẫn đến đường chính và nhìn xung quanh. Cái làng này nhỏ lắm, chỉ có khoảng trên mười ngôi nhà. Có một ngôi nhà nằm giữa làng trông rất kiểu cách với một chiếc cửa sổ lớn. Đó là một cửa hàng. Tôi muốn mua một ít bánh mì, bơ, trái cây và thịt hộp. Tôi nhìn qua cửa sổ. Nhiều thứ trông thật thích mắt, nhưng tôi có ít tiền quá.

Tôi đi về phía cửa ra vào và nhìn thấy một chiếc ô tô. Dượng Tâu-bi đã nhìn thấy chúng tôi, đang há hốc mồm kinh ngạc. Khi dượng Tâu-bi bảo người lái xe "dừng lại!", tôi quay đầu bỏ chạy. Dượng Tâu-bi luôn mồm gọi "Fin ơi!". Tôi chạy vào sân, nơi Đơ-vơ đang chơi, kéo tay nó: "Chạy! Chạy" - Tôi giục.

Nó không thể nào chạy nhanh được, vì chân nó quá ngắn. Tôi biết dượng Tâu-bi cũng không thể chạy nhanh được, nhưng viên cảnh sát cùng đi trên xe với ông ta thì lại là một chàng thanh niên trai trẻ. Chúng tôi chạy đến bờ một con sông hẹp, nước rất trong chảy trên những viên đá cuội nhẵn thín.

- Ngồi lên lưng, anh công. - Tôi bảo Đơ-vơ.

Nó quàng hai tay vào cổ tôi và tôi chạy thẳng qua sông. Rồi chúng tôi lại đến một con đường nhỏ và tiếp tục chạy thật nhanh trong khi vẫn cõng Đơ-vơ trên lưng.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sự Giúp Đỡ Của Ông Mai-cơn

Tôi cảm đầu chạy và va phải một người đàn ông. Tôi đứng sững lại "Thế là hết", tôi nghĩ. Tôi nhìn chăm chăm vào ông ta. Ông mang trên lưng cái bọc nhỏ.

Người đàn ông không nói một câu nào. Ông ta dẫn tôi và Đơ-vơ đi theo ông ta. Chúng tôi nấp trong một cái sân nhỏ xung quanh có nhiều cây to.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống đất. Người đàn ông đặt Đơ-vơ lên đùi mình và chúng tôi chăm chú nghe ngóng. Tiếng của dượng Tâu-bi vẫn vang lên không dứt: "Fin ơi, đến với dượng đi con! Con trai thân yêu của dượng! Fin ơi, dượng Tâu-bi của con đây mà!"

Tôi nhìn vào khuôn mặt chữ điền của người đàn ông. Ông ta mỉm cười. Tự nhiên tôi thấy cảm tình với ông ta. Tôi thầm nghĩ: "Chắc là chúng tôi sẽ không bị bắt!"

- Chú là Mai-cơn. Chú đi dạo chơi, nhân ngày nghỉ.
- Cháu là Fin, còn đây là em gái, à... em trai Tery của cháu.
- Chào cháu Tery! Chú rất vui được gặp cháu.

Đơ-vơ nhìn trân trân vào người đàn ông, sau đó nó mỉm cười.

- Cháu không muốn gặp người đàn ông gọi cháu à? - Mai-cơn hỏi.
- Không!

- Vậy thì chúng ta phải đi thôi. Có một cái đầm lớn cách đây không xa. Nếu chúng ta vượt qua cái đầm ấy, chúng ta sẽ đến con đường bên kia. Họ sẽ chỉ tìm các cháu ở phía bên này thôi, vì họ nghĩ các cháu không thể nào vượt qua cái đầm ấy được. Chúng ta sẽ đi chứ?

- Vâng ạ.

Chúng tôi ra khỏi sân nơi đang đứng và chú ý lắng nghe.

Vẫn là tiếng của dượng Tâu-bi tiếp tục gọi tôi.

- Các cháu ướt hết cả rồi. - Mai-cơn nói.

- Nhưng chúng cháu sẽ thoát.

- Họ sẽ đi đến đây ngay bây giờ đây. - Mai-cơn nói. - Còn chúng ta sẽ đi đến đầm lầy.

Mai-cơn rẽ sang trái và chúng tôi đi theo ông. Đi khoảng nửa dặm thì đến bờ đầm. Cái đầm rất rộng, nước màu nâu sẫm.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đầm Lầy

- Cháu mang cái bọc này cho chú được không? - Mai-cơn hỏi.

- Được ạ.

- Lầy lắm, chú công Tery mới được.

Mai-cơn quàng cái bọc của ông lên lưng tôi. Cái bọc khá nặng. Rồi ông bảo Đơ-vơn: "Lại đây cháu".

Đơ-vơn do dự nhưng rồi nó cũng quàng tay vào cổ Mai-cơn.

- Đi theo chú! - Mai-cơn bảo tôi.

Chúng tôi lội qua đầm lầy. Trời rất nóng và đứng gió. Tôi mệt quá, hầu như nhắm mắt lại khi Mai-cơn lên tiếng: "Chúng ta dừng lại ở đây thôi!"

- Tery mệt lắm phải không cháu? - Ông Mai-cơn hỏi Đơ-vơn.

- Không ạ. - Cô bé trả lời.

- Nghỉ một lát đã, chúng ta ăn chút gì vậy.

Mai-cơn có bánh mì phết bơ. Ông lấy trong bọc ra vài miếng thịt lớn. Ông cũng có ba cái đĩa và ba cái cốc.

Tôi không hiểu tại sao ông lại có mỗi thứ ba cái như vậy.

Chẳng mấy chốc bữa ăn tối đã sẵn sàng.

Chúng tôi ngồi trước một đồng lửa. Mai-cơn đã tạo được một chỗ ngồi thoải mái. - Tôi nghĩ, chưa bao giờ tôi ăn một bữa ngon như thế. Trời bắt đầu tối. Ông Mai-cơn thò tay vào bọc lấy ra một tờ báo.

- Đọc đi Fin! - Ông bảo.

Tôi nhìn tờ báo. Tít của một bài báo là: "Bà O-fle-ơc-ty thách thức". Tôi đọc bài báo ngắn đó. Bây giờ tôi hiểu là bà ngoại đang chờ chúng tôi từng ngày ở Ke-rít-mô. Đó là nơi bà chúng tôi đang sống. Bây giờ tôi đã nhớ ra nơi ấy.

Tôi nhìn Mai-cơn hỏi:

- Chú biết tất cả à?

- Chú biết. Chú đọc báo. Tóc cháu màu đỏ mà.

- Nhưng tại sao chú giúp chúng cháu? - Tôi hỏi.

- Chú nghĩ rằng người ta không thể săn đuổi trẻ con! Chúng ta ngủ ở đây đêm nay và sẽ kết thúc việc vượt đẫm lầy vào ngày mai. Sau đó, các cháu sẽ đi con đường của các cháu còn chú sẽ đi con đường của chú.

- Chú đi ngay vào ngày mai à? - Đơ-vơ đột nhiên hỏi.

- Chú phải đi. Các cháu sẽ đi về phía tây, còn chú, về phía đông. Chú muốn gặp một số người khác. Nhưng ai mà biết được, có thể là chú cháu ta sẽ lại gặp nhau đấy.

- Cháu rất buồn là chú không cùng chúng cháu đến chỗ bà ngoại cháu.
- Đơ-vơ nói.

- Anh Fin cháu sẽ chăm sóc cháu. Fin làm việc này khá lắm.

- Chú đã giúp chúng cháu nhiều quá. - Tôi nói.

- Nếu một người rất muốn làm một việc gì đó, chắc chắn anh ta sẽ làm được. - Mai-cơn nói. - Cháu hãy giải thích cho chú biết tại sao các cháu đến Ke-rít-mô?

Tôi bắt đầu kể cho ông Mai-cơn nghe cuộc sống của chúng tôi với dượng Tâu-bi. Ông nghe tôi rất chăm chú.

- Chú sẽ tạm biệt các cháu vào sáng mai. - Ông Mai-cơn nhắc lại. - Chú phải đi. Chỉ độ ít hôm thôi chúng ta sẽ lại gặp nhau mà.

Ông Mai-cơn có ý định vượt biển, gắp viên thanh tra và nói chuyện với ông Tâu-bi, với những người hàng xóm của ông ta để tìm hiểu rõ hơn vì sao ông ta muốn bắt lũ trẻ trở lại. Ông không tin rằng việc làm đó là biểu hiện của lòng yêu thương.

Ông Mai-cơn cho tôi tấm bản đồ tốt hơn và chỉ cho chúng tôi con đường tốt nhất.

Sáng hôm sau, khi chúng tôi vượt đầm lầy sang được con đường phía bên kia đầm, ông mới tạm biệt chúng tôi.

Lúc này chúng tôi đã có đủ thức ăn trong vài ngày do Mai-cơn để lại. Nhưng cuộc hành trình chưa kết thúc. Còn một quãng đường rất xa từ đây đến Ke-rít-mô.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Con Lừa

Chúng tôi đi mãi về hướng tây. Chúng tôi đến một con sông rộng. Có nhiều cảnh sát đi lại trên chiếc cầu bắc qua sông. Đây là một con sông khá rộng mà chúng tôi chỉ có thể vượt qua bằng thuyền vào ban đêm.

Chúng tôi rẽ vào con đường nhỏ và chợt thấy một con lừa khá lớn đang gặm những ngọn cỏ xanh mơn mớn. Đột nhiên con lừa đi lại phía sau Đơ-vơ và húc đầu vào lưng nó.

- Dừng lại! Mà làm gì thế? - Tôi kêu lên, tôi thấy ngay con lừa không sợ chúng tôi. Tôi chưa hiểu ra là con lừa chỉ muốn đùa với em gái tôi. Con lừa vẫn đi theo Đơ-vơ còn Đơ-vơ đi theo tôi.

Khi tôi để tay lên đầu con lừa, nó không đi tới nữa.

Tôi lấy trong túi ra một ít đường, xòe tay ra cho con lừa ăn. Nó ăn ngon lành. Thấy thế, tôi bèn nhắc Đơ-vơ đặt lên lưng con lừa và tự mình ngồi lên phía sau Đơ-vơ. Con lừa ngoái đầu nhìn lại chúng tôi. "Đi đi! Lừa!" - Tôi bảo. Con lừa bước chầm chậm. Nó không thể đi nhanh như chúng tôi. Nhưng bản thân tôi cảm thấy quá mệt rồi. Tôi cũng chẳng cần biết con lừa này là của ai nữa.

- Em thích không Đơ-vơ? - Tôi hỏi.

- Th... ích - Đơ-vơ đáp, nó hơi sợ con lừa một chút.

Chúng tôi đến một con đường vắng người qua lại. Một ngày thật đẹp. Mặt trời chói chang ánh sáng và bầu trời xanh thăm thẳm. Không có lấy

một gợn gió.

Tôi nhìn kỹ tấm bản đồ. Theo nó, chỉ còn khoảng 5 dặm nữa sẽ đến một làng nhỏ gần cây cầu bắc qua dòng sông rộng.

Khi nhìn thấy ngôi nhà thờ, tôi hướng con lừa rẽ về phía tay phải và đi vào con đường hẻm.

Mặt trời xuống dần. Chúng tôi đến cánh đồng và nhìn thấy dòng sông gần đó có một ngôi nhà đá cũ kỹ. Ngôi nhà không người ở, cạnh đó có cây cổ thụ to lớn vươn cao và xung quanh là rừng.

- Ta dừng lại ở ngôi nhà này một lát, - Tôi bảo Đơ-vơ. - anh phải vào làng tìm mua thức ăn. Anh trở lại ngay.

- Đúng đấy anh Fin ạ.

Tôi chạy về phía làng. Tôi đi qua làng một cách chậm chạp cho tới khi gặp một cây cầu bắc qua sông. Tôi đứng nép bên cạnh quan sát cây cầu. Có một viên cảnh sát đang nói chuyện với người đàn ông mặc áo khoác đen. Họ đang cười. Viên cảnh sát theo dõi từng người qua cầu. Ông ta cũng theo dõi cả những chiếc xe chạy từ hướng đông lại với những đứa trẻ trên đó.

Bây giờ tôi hiểu ra mọi chuyện. "Tôi phải tìm một chiếc thuyền, chỉ có như thế mới qua sông được". - Tôi nghĩ.

Tôi vào cửa hiệu mua ít sữa, bánh mì phết bơ. Tôi trả tiền cho cô gái ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ. Cô ta không thèm nhìn tôi.

Tôi vội trở lại chỗ Đơ-vơ. Trời lúc này đã tối.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chúng Tôi Gặp Mâu-Dơ Như Thế Nào

Tôi đang đốt lửa và nấu xúp, đột nhiên một đám trẻ con cả trai lẫn gái vây lấy chúng tôi. Chúng nó trông rất bẩn. Tóc chúng màu đen.

- Sao mà ăn trộm Mâu? - Một thằng bé hỏi. - Nó cũng rất bẩn và lụng thụng trong bộ áo quần người lớn.

- Mâu là cái gì? - Tôi hỏi.

- Mâu là cái gì! Mâu là cái gì! - Một thằng bé khác nhại lại.

- Mà bạn không biết Mâu là cái gì à? - Thằng bé hỏi và chỉ vào con lừa. - Tại sao mà ăn trộm nó?

- À, ra là cậu nói về con lừa. Tôi không biết nó là Mâu. Chúng tớ đang đi bộ mà đường thì còn xa lắm. Chúng tớ rất mệt vừa khi gặp con Mâu này. Nó không phải ở đây đâu. Thế là tớ đặt em tớ lên lưng nó và nó đưa chúng tớ đến đây.

- Rồi mà bạn sẽ làm gì với nó? Bạn sẽ bán nó ở làng sắp tới chứ gì? - Thằng bé hỏi.

- Chúng tớ sẽ chia tay với nó ở ngay cánh đồng này thôi.

Đột nhiên những đứa trẻ cười rộ lên. Thằng bé nói chuyện với tôi nhìn quanh. Con Mâu đang húc đầu vào một bé gái.

Con bé kêu lên:

- Dừng lại. Mâu, dừng lại!

Thằng bé cười. Nó đến chỗ Mâu và giữ đầu con lừa lại.

- Nó đùa với Si-lơ đấy! - Thằng bé nói. - Nó vẫn thích đùa với những đứa con gái. Tớ không biết tại sao.

- Đúng đấy. - Tôi nói. - Nó đùa với cả đứa em... em trai của tớ nữa.

- Nó chỉ đùa với con gái thôi. - Thằng bé khẳng định. - Thế em trai cậu tên gì?

- Tery.

- Tớ là Mâu-dơ, - Cậu bé nói. - bố tớ gọi con lừa phỏng theo tên tớ đấy. - Mâu-dơ lớn và Mâu-dơ bé.

- Còn tớ là Jô-dép. - Tôi nói cái tên thứ hai của tôi.

- Chúng tớ sẽ không đánh nhau với cậu. - Mâu-dơ nói. - Nó đặt cô bé Si-lơ trên lưng lừa. Hai cậu bé khác ngồi phía sau cô bé.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chúng Tôi Đi Qua Cầu

Các cậu đi đâu? Làm gì vậy? - Mâu-dơ hỏi.

- Chúng tớ đi du lịch. - Tôi trả lời.

- Bố mẹ các cậu ở đâu?

- Chúng tớ không có bố mẹ.

- Tại sao không có bố mẹ được nhỉ? - Mâu-dơ thắc mắc. - Mọi người ai cũng phải có bố mẹ kia mà?

- Bố mẹ chúng tớ chết cả rồi. Chúng tớ còn bà ngoại sống ở miền Tây, chúng tớ đang đi đến đó đấy.

- Chúng tớ cũng đi vào tối nay. - Mâu-dơ nói. - Các cậu muốn đi với chúng tớ không?

- Các cậu qua sông à? - Tôi hỏi Mâu-dơ.

- Ừ. Chúng tớ ở đây lâu rồi. Chúng tớ sẽ đi thôi, chúng tớ vẫn thường qua sông vào dịp này.

Tôi thầm nghĩ: "Có nhiều người thế, chắc mình sẽ dễ qua cầu".

Khi mọi việc chuẩn bị xong xuôi, một bé gái dắt con Mâu ra khỏi ngôi nhà cũ. Chúng tôi theo sau con lừa đi về phía chiếc cầu và sau đó rẽ trái xuống mé sông. Không một ai chú ý đến chúng tôi cả. Tôi cho rằng những người ở đây tưởng chúng tôi là dân Gipsy ở Ấn Độ.

Mâu-dơ hạ trại gần dòng sông, chỗ ấy không lấy gì làm sạch sẽ lắm. Có nhiều đồ đạc cũ kỹ vất bừa bãi xung quanh. Mâu-dơ có hai con chó, vài chú ngựa con và hai cái lều.

Bố Mâu-dơ đang ngồi cạnh đống lửa. Mẹ cậu ta đang nấu bữa ăn tối.

- Bố à, đây là Jô-dép và em trai của cậu ta. - Mâu-dơ nói. - Cậu ấy muốn đi cùng với chúng ta một quãng.

Ông Pau-đơ nhìn tôi từ đầu đến chân.

- Cậu đi du lịch à? - Ông ta hỏi.

- Vâng, chúng cháu đi du lịch lên miền tây.

Khi Đơ-vơ đi dạo với tôi, con lừa đi theo sau và hích hích đầu vào nó. Mọi người cười vui vẻ.

- Mâu không bao giờ đùa với con trai. - Mâu-dơ nói.

Ông Pau-đơ tiếp:

- Nó nghĩ cháu là con gái đấy.

Chúng tôi ngồi quanh đống lửa và ăn tối. Mọi người ăn xúp từ những cái đĩa. Tôi thích ngồi phía sáng của đống lửa. Khi bữa ăn kết thúc, ông Pau-đơ nói:

- Bây giờ gói ghém đồ đạc đi!

Bản thân mình không làm gì cả, ông Pau-đơ đứng một chỗ chỉ huy mọi người dọn dẹp. Bọn trẻ con và các bà, các chị đặt các thứ vật dụng xuống đất.

- Được rồi. - Ông ra lệnh. - Chúng ta lên đường.

Ông Pau-dơ đi đầu, Mâu-dơ đi cạnh con lừa còn tôi đi cạnh cậu ấy. Chúng tôi đi lên cầu. Có một cảnh sát đứng đó nhưng ông ta không hề chú ý gì đến chúng tôi.

Vậy là chúng tôi đã qua được cầu và bây giờ không còn xa chỗ bà ngoại bao nhiêu.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Những Ngày Sống Với Mâu-Dơ

Sáng hôm sau, khi thức dậy, tôi ngỡ ngàng mất mấy phút trước khi nhớ ra mình đang ở đâu. Đó là một buổi sáng thú vị. Mặt trời ấm áp, chim ríu rít hót vang.

Trại của chúng tôi lại dựng ở cạnh một dòng sông.

Hai tay tôi lấm lem cá, mặt mũi Đơ-vơ cũng thế. Tôi kéo tay nó:

- Đi đi, chúng ta phải tắm rửa em ạ.

- Ồ anh Fin!

- Không phải là Fin. - Tôi nhắc. - Phải gọi anh là Jô-dép, nhớ đấy!

- Vâng ạ.

Chúng tôi ra sông. Một nơi thật dễ chịu. Nước trong vắt. Những cây cao tỏa bóng mát cả mặt đất.

Khi chúng tôi trở lại trại, bà mẹ của Mâu-dơ đã nấu xong bữa ăn sáng.

- Các cháu đói chứ? - Bà hỏi nhỏ.

- Vâng ạ.

- Trẻ con thường vẫn hay đói mà.

Bà pha trà, lấy bánh mì cho chúng tôi.

Sau khi ăn sáng, Mâu-dơ, em gái Ai-lin của cậu ta và những đứa trẻ khác đi vào làng. Đơ-vơ ở lại trại chơi với em gái nhỏ Si-lơ. Tôi đi với Mâu-dơ.

Làng nhỏ. Hôm nay là ngày họp chợ. Trên một khoảnh đất vuông vẫn có nhiều người bán gà, trứng và rau xanh. Mâu-dơ đứng cạnh nhà thờ với bộ áo quần bẩn thỉu và chìa bàn tay cũng bẩn thỉu như thế: "Hãy giúp cháu, làm ơn cho cháu xin, cháu đói quá!" Mâu-dơ cứ nhắc đi nhắc lại câu ấy không biết bao nhiêu lần. "Tại sao mày không đi làm? Bố mày dạy thói lười biếng ấy à?", một số người hỏi. Nhưng có nhiều người bỏ những đồng tiền lẻ vào tay Mâu-dơ.

Mâu-dơ đến sau nhà thờ thu tiền của những đứa trẻ khác đã xin được ở chợ. Thu tiền xong, nó lại đem nộp cho ông Pau-đơ đang ngồi với những người đàn ông khác cách chợ không xa. Lúc chợ sắp tan, Mâu-dơ mua một ít bánh mì, bơ, thịt và trở về trại.

Tôi thích lang thang với Mâu-dơ và gia đình cậu ta vì không ai để ý đến họ. Tôi thích nhìn những đoàn bộ hành đi phía trước, nhìn những ngọn đuốc lớn trong đêm tối. Tôi nghĩ là cuối cùng con đường này sẽ dẫn chúng tôi đến miền Tây. Mâu-dơ bảo tôi rằng gia đình cậu ta muốn đến Ke-rít-mô để mua lửa. Sau đó họ sẽ đưa những con lửa này lên phương Bắc bán chắc chắn sẽ được lãi.

Tôi rất mừng là đã gặp Mâu-dơ và gia đình cậu ta.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tại Sao Chúng Tôi Chia Tay Với Mâu-Dơ

Buổi tối chúng tôi đến một nơi mà ở đó đã có ba bốn gia đình người Gipsy.

Ông Pau-dơ đi đến cạnh đồng lửa. Một số đàn ông đã tụ họp ở đó uống trà. Mọi người vào lều của họ.

Đột nhiên có nhiều người đàn ông vây quanh lều của những người Gipsy. Họ la ó ầm ĩ.

- Hãy đi ngay đi. Chúng tôi không muốn bị phiền phức. Hãy thu xếp các thứ và đi đi! Đây là tất cả những gì mà chúng tôi yêu cầu.

Thế là những người Gipsy phải ra đi. Gia đình Mâu-dơ đi đầu tiên. Mâu-dơ dắt con ngựa nhỏ còn tôi dắt con lừa.

Chúng tôi đi khoảng một dặm, sau đó dừng lại cắm trại cạnh một hồ nhỏ. Mâu-dơ bảo tôi giúp cậu đốt một đồng lửa. Sau đó, cậu chăm chú nhìn tôi và nói:

- Cậu không thể ở đây được, Jô-đép ạ. Hãy đi tiếp đi. Chúng ta phải đi cách xa đây trước khi trời sáng.

Nói xong cậu ta nhắc Đơ-vơ đặt lên xe ngựa. Chúng tôi im lặng không nói gì cho đến khi xe tới con đường chính.

- Có chuyện gì xảy ra vậy Mâu-dơ? - Tôi hỏi.

- Bố tớ biết Tery là con gái. - Cậu ta trả lời. - Ông ấy đã nghe chuyện hai đứa nhỏ bỏ nhà trốn đi. Ông ấy cũng đã biết cả chuyện tiền nong nữa. Ai cũng biết cả.

- Thế cậu có biết không?

- Có biết, Tớ biết Tery là con gái. Con Mâu-dơ chỉ thích đùa với những đứa con gái nhỏ.

- Thế tại sao lúc này cậu lại giúp chúng tớ?

- Ồ, cái đó không thành vấn đề. - Mâu-dơ nói. - Bố tớ không phải là người xấu, cậu biết đấy. Nhưng ông nghĩ rằng 100 bảng Anh là một món tiền lớn. Ông cho rằng sẽ tốt hơn nếu cậu sống với ông bố dượng mà cậu vừa bỏ chạy.

- Ông ta tốt với chúng tớ thật. - Tôi nói. - Thế bây giờ cậu làm gì?

- Tớ sẽ chia tay với cậu khi đã cách xa trại. Rồi tớ về trại trước khi trời sáng. Khi bố tớ dậy, tớ nói rằng các cậu đã đi rồi.

- Bố cậu sẽ nói gì?

- Ông sẽ mắng tớ một trận. Thế thôi!

Một vì sao sáng ở tận chân trời phía đông khi Mâu-dơ ghì con lừa kéo xe lại.

- Bây giờ tạm biệt cậu, - Mâu-dơ nói. - tớ về trại đây.

Chúng tôi cầm lấy túi xách và áo quần.

Mâu-dơ nói:

- Có một thị trấn ở gần đây. Bố tớ sẽ báo cho cảnh sát đấy. Hãy đi theo những con đường nhỏ. Đừng rửa ráy gì cả, cứ để mặt mũi nhem nhuốc càng tốt. Nếu có ai hỏi, cậu nói là đang đi về trại. Thường vẫn có những cái trại ở cạnh đường. Cảnh sát sẽ không chú ý nếu họ nghĩ rằng các cậu là những trẻ em người Gipsy.

- Mình hy vọng sẽ gặp lại cậu, Mâu-dơ ạ. - Tôi nói.

Mâu-dơ muốn đi ngay khi lừa hích hích Đơ-vơ.

- Ôi! - Đơ-vơ kêu lên khe khẽ. Mâu-dơ cười.

- Nó không đùa với con trai đâu. - Mâu-dơ nói và chia tay chúng tôi.

- Anh Mâu-dơ tốt thật. - Đơ-vơ nói.

- Đúng thế.

- Anh ấy sẽ đến gặp mình ở chỗ bà ngoại chứ?

- Anh ấy cũng muốn thế. Anh sẽ rất mừng khi gặp lại anh ấy.

Tôi xách cái túi, dắt tay Đơ-vơ bảo:

- Thôi, thế là chúng mình lại đơn độc, Đơ-vơ ạ. Ta đi thôi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Người Đàn Ông Có Vết Sẹo

Chúng tôi đi liền trong hai ngày - thời tiết tốt. Trời thường mưa vào ban đêm, còn ban ngày thì nắng.

Hễ thấy có người hoặc ô tô, chúng tôi liền rẽ ngay vào một con đường nhỏ. Chúng tôi ăn bánh mì và sữa khi tìm được những thứ ấy. Chúng tôi có một ít tiền, nhưng bây giờ lại bị những ngọn núi cao ngất chắn trước mặt. Nhớ lời dặn của Mâu-dơ, chúng tôi không rửa ráy gì sau khi ăn. Tôi quyết định sẽ làm người ăn xin.

Sáng ngày thứ ba. Chúng tôi đang đi qua một thị trấn nhỏ, đột nhiên nghe gọi: "Ê, cậu bé ơi, cậu bé!". Tôi ngoái lại. Trước mặt tôi là một người đàn ông cao lớn, có một vết sẹo trên mặt. Ông ta mặc bộ com lê xám, đội chiếc mũ rộng vành.

- Tôi đang tìm hai đứa trẻ. - Người đàn ông nói: Tôi muốn báo cho chúng những điều tốt lành. Cậu từ đâu đến thế?

- Từ cái trại kia kìa. - Tôi nói và chỉ cái trại bên đường.

- Ồ, nếu gặp hai đứa trẻ, cậu bảo chúng rằng Nic-cô muốn gặp chúng nhé.

Nói xong ông ta quay người lại. Tự nhiên tôi thấy sợ ông ta. Tôi chạy vội vào một ngõ hẻm và đi ngược trở lại. Tôi cảm thấy người đàn ông có vết sẹo này có thể theo dõi chúng tôi.

Ngõ hẻm không dài. Có một vài cửa gỗ dẫn vào sân từng ngôi nhà một. Hầu hết những cửa hiệu nhỏ và những ngôi nhà ở đây đều có sân, ở đó người ta nuôi lợn hoặc bò. Tôi mở một trong những chiếc cửa đó, chạy tọt vào trong và đóng lại ngay. Nhìn qua cửa, tôi thấy được ngõ hẻm. Tôi thấy người đàn ông. Ông ta đang đi dọc theo ngõ hẻm. Nhìn quanh sân, tôi thấy một bức tường - Vừa lúc đó, người đàn ông đi qua cái cửa nơi chúng tôi đang nấp.

Tôi trèo lên tường nhảy ra ngoài, sau đó giúp Đơ-vơ trèo qua. Chúng tôi chạy theo ngõ hẻm dẫn ra đường phố chính.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chiếc Ô Tô Màu Hồng

Không có ai trên đường, nhưng ở phía bên phải tôi thấy một ông già. Tôi chợt nhớ tới chú Míc-sơ.

Ông già lái xe đang bơm lốp xe bằng một chiếc bơm tay.

Tôi đi lại phía ông.

- Cháu có thể giúp ông được không ạ? - Tôi lễ phép hỏi.

Ông già ngược mắt nhìn tôi chăm chăm:

- Rất mừng được cậu giúp, cậu bé ạ. Cậu đang làm gì ở đây vậy? Bố mẹ cậu ở đâu?

- Bố mẹ cháu đang ở một thành phố lớn cạnh bờ biển.

- À. Galway đấy mà. Bây giờ các cháu đến chỗ bố mẹ chứ gì?

- Vâng ạ.

- Ông cũng đi đến đó đấy. Ông sẽ cho các cháu đi nhờ xe nếu các cháu muốn.

Bơm xong, chúng tôi ngồi lên xe với ông già. Ông già im lặng không hỏi gì nữa.

Chúng tôi đang ở cách thành phố không xa. Lúc ấy có một chiếc xe màu hồng chạy vượt qua. Tôi nhìn thấy lưng của ông già. Đó chính là người

đàn ông có vết sẹo ở mặt.

- Cúi xuống! - Tôi bảo Đơ-vơ và ấn đầu nó xuống thấp.

Xe của chúng tôi có kính chiếu hậu, nhờ vậy tôi có thể thấy chiếc xe hồng phản chiếu trên tấm kính ấy. Chiếc xe đang chạy phía sau xe chúng tôi một cách chậm chạp. Khi chiếc xe vượt qua chúng tôi, tôi chờ một lúc rồi mới ngồi lên ghế. Không có xe nào phía sau chúng tôi nữa.

Tôi suy nghĩ miên man. Ông ta là ai? Ông ta không phải là cảnh sát. Không hiểu tại sao tôi sợ ông ta và quyết định, nếu gặp chiếc xe hồng đó thì chúng tôi sẽ trốn.

Chúng tôi xuống xe cách thành phố một dặm. Tôi tìm một con đường nhỏ đến gần đường sắt. Chúng tôi đi dọc theo nó, qua cầu và đến một bãi đất vuông vẫn có nhiều xe buýt đang đậu. Đó là bến ô tô buýt. Có nhiều người đang ở đây.

Tôi nhận ra có nhiều cảnh sát. Phần lớn những người cảnh sát này đang theo dõi những người lên xe buýt. Tôi không biết mình phải làm gì?

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tại Bến Ô Tô Buýt

Tôi không chú ý đến một ban nhạc đang đứng ở bến xe buýt.

Đột nhiên vang lên tiếng đàn nhạc và ít phút sau xuất hiện hàng trăm trẻ con. Tôi không tin ở mắt mình nữa. Lũ trẻ vây kín xung quanh ban nhạc, ca hát, nhảy múa rộn rịp.

- Nhanh lên Đơ-vơ. - Tôi kéo tay nó chạy theo sau ban nhạc.

Chúng tôi đi qua những chiếc xe buýt đang đỗ và thấy có một chiếc ghi chữ Ke-rít-mô. Sung sướng biết bao! "Mình phải đi theo chiếc xe này" - tôi nghĩ. Người lái đang ngồi trên chiếc xe ô tô đó. Ông ta nhìn qua cửa xe, mỉm cười với ban nhạc và lũ trẻ. Tôi nhìn chiếc xe, nó đang chạy chậm chậm theo lũ trẻ.

Ban nhạc đi qua thành phố. Chúng tôi qua cầu và rẽ về bên trái, lại đi qua một chiếc cầu nữa. Chiếc xe rẽ về bên phải. Tôi dắt Đơ-vơ chạy nhanh qua đám trẻ. Chiếc xe đang chạy chậm ngay chỗ hai anh em tôi đang đứng. Nhưng tôi không lên xe được vì không có tiền mua vé. Tuy vậy, bây giờ tôi có thể theo nó, tôi biết là nó đến Ke-rít-mô. Chúng tôi cắm cúi bước. Trời bắt đầu mưa. Mọi người giương ô lên che mưa.

Chúng tôi đang đi hồi hả thì có một chiếc xe ca dừng lại bên cạnh. Đó là một chiếc xe không mới, không cũ, cũng không phải là chiếc xe màu hồng.

Người thiếu phụ lái xe mở cửa và gọi chúng tôi:

- Lên xe, nhanh lên!

Tôi nhìn - bà ta không còn trẻ nữa.

- Lên đi, lên đi! Ta không thể dừng ở đây lâu được. - Thiếu phụ nói.

Tôi suy nghĩ một lát rồi lên xe. Trên xe thật dễ chịu, chẳng mấy chốc nó sẽ đưa chúng tôi đến chỗ bà ngoại.

- Thời tiết xấu quá, - Bà chủ xe nói. - các cháu phải về nhà ngay thôi. Cha mẹ các cháu đâu?

- Ở phía kia ạ. - Tôi nói và chỉ dấy núi.

Bà chủ xe tiếp tục nói chuyện, nhưng lúc này tôi không chú ý nghe nữa. Tôi nhìn vào kính chiếu hậu và chợt thấy chiếc xe ô tô màu hồng.

Tôi giật mình, không còn nghe bà chủ xe nói gì nữa. Tôi nhìn lại phía sau. Lúc này có hai chiếc xe khác chạy giữa xe tôi và chiếc màu hồng.

Vừa lúc chúng tôi rẽ vào chỗ ngoặt tiếp theo, người thiếu phụ cho xe chạy chậm lại vì phía trước có một dãy xe. Tôi nhìn thấy chiếc xe đi Ke-rít-mô, một cảnh sát đang nói chuyện với người lái xe. Những cảnh sát khác cũng đang kiểm soát hành khách trên các xe còn lại.

Tôi kéo tay Đơ-vơ và mở cửa xe:

- Chúng cháu xuống đây thôi, thưa bà. - Tôi nói.

- Nhưng... - Bà lái xe không nói gì thêm.

- Cám ơn bà. - Tôi nói.

Tôi nhanh chóng xuống xe. Nhìn lại phía sau, tôi thấy chiếc xe màu hồng còn cách hai xe khác.

Tôi thấy con đường có một nhánh rẽ về phía bên phải, tôi đi vào con đường đó và vụt chạy thật nhanh.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lâu Đài Cổ

Tôi biết là cảnh sát không thấy chúng tôi, nhưng rất ngạc nhiên về người đàn ông đi trên chiếc xe màu hồng. Tôi cũng sẽ ngạc nhiên nếu bà lái xe kể cho cảnh sát biết về hai đứa trẻ bẩn thỉu, lem luốc đi trên xe của bà. Nhưng lúc này, vừa chạy, tôi vừa nghĩ nhiều hơn về chiếc xe màu hồng.

Khi chúng tôi đến gần một cái cổng, tôi nghe tiếng động cơ ô tô. Chiếc cổng đang bỏ ngõ, tôi chạy qua và đóng cổng lại. Có một tòa lâu đài cổ. Chúng tôi chạy vào đó, không kịp nghĩ vì sao lại làm như vậy. Phía bên trái có những bậc đá, chúng tôi bước lên đó. Bậc đá chật hẹp dẫn lên cao. Tôi dặt tay Đơ-vơn trèo lên dần.

Khi đến đỉnh tòa lâu đài, tôi nhìn xuống dưới. Dãy núi cao và cái hồ lớn ở phía bên trái, những dòng sông và làng xóm cách chúng tôi không xa.

Thế rồi tôi thấy chiếc xe màu hồng đứng lại cạnh cổng tòa lâu đài. "Chắc mình nhầm lẫn gì đây?" Tôi nghĩ. Chúng tôi không thể chạy xuống để rơi vào tay người đàn ông kia. Không hiểu tại sao chúng tôi rất sợ ông ta. Tại sao ông ta lại vào tòa lâu đài cổ?

Người đàn ông đi qua cổng lâu đài. Ông ta nhìn thấy chúng tôi. Chúng tôi đứng sát vào tường. Người đàn ông giơ hai tay lên:

- Đừng sợ các cháu. - Ông ta nói. - Ta là bạn của các cháu đây mà.

- Tôi không nghĩ thế - Tôi đứng dậy.

- Chú đọc về các cháu trên báo - Cháu là Fin còn kia là em gái Đơ-vơn của cháu chứ gì?

Tôi không trả lời ông ta.

- Dượng của các cháu muốn gặp các cháu đấy. - Ông ta nói.

- Chúng cháu không trở lại với dượng Tâu-bi đâu.

- À không, chú nói về ông Ghê-ran đang sống ở Mỹ kia. Ông ấy phải chú đến đây tìm các cháu. Ông ấy rất muốn gặp các cháu. Vừa nói ông ta vừa đi lại phía chúng tôi.

Tôi lùi dần. Bức tường bị vỡ và tôi tìm được mấy hòn đá.

- Đừng làm thế cháu! - Nic-cô nói. - Đó là tên của ông ta - Chú bảo đây, các cháu hãy đến với chú, các cháu sẽ thấy một nơi mới lạ và được sống sung sướng ở đó.

Chúng tôi vẫn tiếp tục lùi xa người đàn ông. Tôi biết bức tường vỡ có thể làm chúng tôi ngã xuống đất. Người đàn ông cũng biết như thế.

Ngay lúc đó có tiếng người gọi: "Fin ơi, Fin!"

Tôi quay đầu lại và thấy ông Mai-cơ.

Ôi! Chú Mai-cơ! Chú Mai-cơ! Chú đến đây đi chú! Chú đến đi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mai-cơn Lại Giúp Đỡ Chúng Tôi

- Chào các cháu! Chú đi tìm các cháu đây. - Mai-cơn nói. - May quá, đã tìm thấy các cháu. Các cháu xuống đi chứ?

Tôi dắt Đơ-vơn xuống, đi ngang qua chỗ Nic-cô. Lão đứng cạnh đó với chiếc mùi soa trên tay. Đơ-vơn chìa tay cho Mai-cơn, ông nắm tay nó và nó áp mặt vào cổ ông.

- Chúng ta đi thôi. - Mai-cơn nói và bế Đơ-vơn lên. - Các cháu gặp chuyện gì thế?

- Người đàn ông kia làm chúng cháu sợ. Cháu không hiểu ông ta nói gì. Ông ta nói đến một ông Ghê-ran nào đó sống ở Mỹ. Cháu không hề hiểu ông ấy.

Mai-cơn cũng không biết gì về Nic-cô và không hiểu vì sao ông ta đến đây.

- Các cháu có biết là các cháu sắp đến nhà rồi không? - Mai-cơn hỏi.

- Thế hả chú?

Mai-cơn đi với chúng tôi ra cổng lâu đài. Ông nói:

- Các cháu quay trở lại con đường lúc này, khi đến đường chính thì rẽ về tay trái. Con đường nhỏ đó dẫn vào làng. Sau đó các cháu sẽ đến một con đường khác và đi về phía dãy núi kia - Cứ đi theo con đường đó. Khi

các cháu đến đỉnh núi, nhìn xuống dưới sẽ thấy biển Ke-rít-mô ngay dưới chân núi.

- Thế bây giờ chú đi đâu? - Đơ-vơ hỏi.

- Chú muốn nói chuyện với người đàn ông kia. Chú có xe đạp, chú sẽ đi sau. Đừng sợ. Các cháu hiểu chứ?

- Vâng ạ.

- Cháu có người anh rất tốt Đơ-vơ ạ. - Mai-cơ nói với Đơ-vơ. - Cháu đi với anh cháu thì mọi việc sẽ đâu vào đấy cả.

- Vâng ạ, cháu biết.

- Ta đi thôi, các cháu. Chẳng mấy chốc các cháu sẽ đến nhà.

Chúng tôi đi theo chỉ dẫn của Mai-cơ. Ông nhìn chiếc xe hồng. Ông mở cửa xe, nhìn thấy chìa khóa xe còn nằm trong ổ, ông rút chìa khóa rồi đi lại ngồi trên bức tường đá.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mai-cơn Nói Chuyện Với Nic-cô

Mai-cơn đã nắm được một số tin tức. Ông đã gặp viên thanh tra, cùng ông ấy tiếp xúc với những người láng giềng của ông Tâu-bi. Bây giờ Mai-cơn đã hiểu tại sao ông Tâu-bi muốn bắt những đứa trẻ trở lại. Song, Mai-cơn không phải là đã hiểu tất cả. Người đàn ông có vết sẹo kia là ai? Mai-cơn không sao biết.

Ông Nic-cô to béo đi ra khỏi tòa lâu đài và khép cổng lại. Đứng đối diện với Mai-cơn, ông ta hỏi:

- Ông là ai?

- Vậy ông là ai? - Mai-cơn hỏi lại. - Ông đã làm cho hai đứa trẻ sợ hãi. Tại sao ông ở đây?

- Hãy coi chừng việc làm của ông. - Nic-cô đe dọa.

Ông ta bước lên xe. Thấy không còn chìa khóa, ông ta quay lại chỗ Mai-cơn. Mai-cơn cầm chìa khóa trên tay, nói:

- Tôi sẽ trả chìa khóa cho ông nếu ông trả lời vài câu hỏi.

- Tôi là bạn ông Ghê-ran, cậu của bọn trẻ. - Nic-cô nói. - Chúng tôi được biết về hai đứa trẻ dũng cảm này qua báo chí. Ông Ghê-ran nói rằng "Chúng ta phải giúp chúng" rồi bảo tôi đến đây tìm và giúp chúng.

- Tôi không tin như thế! Tại sao ông lại làm chúng sợ?

Nic-cô không muốn nhớ lại những gì xảy ra ở tòa lâu đài cổ. Những đứa trẻ này có thể bị ngã chết, lúc đó ông Ghê-ran sẽ thu được khoản tiền lớn với tư cách là người thừa kế hợp pháp.

- Tôi muốn giúp chúng, nhưng chúng không tin tôi. - Nic-cô nhún vai.
- Bây giờ ông đưa chìa khóa cho tôi đi.

- Ông chưa nhận được đâu. - Mai-cơn nói. - Chúng ta hãy ngồi đây khoảng nửa tiếng, rồi tôi sẽ giao chìa khóa cho ông.

- Ông là ai? - Nic-cô lại hỏi.

Bấy giờ Mai-cơn không biết phải trả lời như thế nào. Ông có thể nói gì được? "Tôi là cảnh sát ư", - Nếu vậy, Nic-cô sẽ hỏi: "Thế sao ông không bắt bọn trẻ?". Do vậy, Mai-cơn im lặng. Lát sau ông nói:

- Tôi trông nom hai đứa trẻ này. Hãy để cho chúng nửa tiếng đồng hồ để chúng đến nơi chúng cần đến, sau đó, tôi sẽ giao chìa khóa cho ông. Và ông sẽ đi về hướng Nam chứ không phải là hướng Tây. - Mai-cơn nhắc lại - Ông sẽ đi về hướng Nam chứ không phải là hướng Tây, hoặc là ông sẽ bị phiền phức đấy!

Hai người nói với nhau như vậy.

Nửa giờ sau Mai-cơn trao chìa khóa cho Nic-cô.

Thế nhưng chiếc ô tô màu hồng không đi về hướng Nam. Nó chạy về hướng Tây và rẽ trái.

Mai-cơn đạp xe đạp qua làng, rẽ trái và đi về hướng dãy núi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nic-cô Lại Theo Đuổi Chúng Tôi

Tôi nhìn thấy biển Ke-rít-mô từ trên đỉnh con đường núi.

Nhìn kìa, nhìn kìa Đơ-vơn!

Tôi nhớ là ngôi nhà màu trắng của bà ngoại nằm cạnh biển.

Đột nhiên tôi lại nghe thấy tiếng động cơ ô tô, tôi nhìn lại và không tin vào mắt mình: Đó là chiếc xe màu hồng và nó đang chạy rất nhanh.

Tôi rời con đường và chạy về phía biển. Việc đó không phải dễ. Mặt đất nhiều chỗ lầy lội. Nhưng tôi đã biết vùng này từ hồi nhỏ khi cùng với cậu Peđy hay cậu Jâu dắt ngựa đi chơi. Bà ngoại tôi nuôi cừ thả trên núi và tôi thường ở đấy cả ngày với con chó giữ cừ.

Tôi dừng lại nhìn phía sau. Nic-cô đang đuổi theo chúng tôi. Tự nhiên cảm giác sợ hãi rời khỏi tôi khi tôi chú ý quan sát ông ta. Tôi chọn những chỗ đất màu nâu, cứng để bước. Đất ở đây nhiều chỗ màu xanh nhưng không phải là cỏ. Nó là một loại rêu rất giống cỏ, song xung quanh chỗ đó đất lại rất xốp, dễ bị thụt. - Nic-cô không hề biết điều đó. Quần ông ta lấm bê lấm bết, còn giày thì ướt mềm.

- Fin, Fin ơi! - Nic-cô gọi tên tôi - Chú muốn nói chuyện với cháu. Chú chẳng làm gì cháu đâu. Đừng chạy nữa!

Mặc ông ta nói gì thì nói, tôi dắt Đơ-vơn tiếp tục chạy. Tôi chọn chỗ đất cứng và biết phải chạy đi đâu.

- Để anh công. - Tôi nói với Đơ-vơ, tôi không có gì phải vội vã.

Một làn sương mù dày đặc từ biển tràn vào. Khi thấy Nic-cô hầu như đã đuối kịp, tôi cũng Đơ-vơ chạy tiếp. Tôi bước lên những khoảng đất màu nâu, tránh xa chỗ màu xanh.

Sau đó, tôi để Đơ-vơ xuống đất, quay lại nhìn Nic-cô đã bị thụt đến tận ngực, ông ta kêu lên: "Đứng lại! Đứng lại!". Tôi thấy ông ta sợ.

- Em đợi đấy nhé! - Tôi bảo Đơ-vơ.

Cách chỗ tôi không xa có một cành cây nhỏ. Đó là một phương tiện. Tôi nhặt cái cành cây, đi đến chỗ Nic-cô, ném cho ông ta.

- Ông giữ cái cây này. - Tôi nói.

- Đừng đi, Fin, đừng đi! - Nic-cô gọi nhưng tôi quay lại và đi đến chỗ Đơ-vơ.

Chúng tôi tiếp tục đi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mai-cơn Đi Vào Núi

Mai-cơn thấy chiếc xe hồng đỗ cạnh đường. Ông xuống xe đạp, nhìn vào ô tô. Chìa khóa vẫn nằm trong ổ? Ông hiểu ra tất cả: "Hai đứa trẻ thấy chiếc xe hồng đuổi theo, chúng đã rời khỏi đường lớn và Nic-cô đang đuổi theo chúng" - Mai-cơn nghĩ.

Phải mất vài phút Mai-cơn không biết làm gì. Ông muốn xông vào đám sương mù và gọi tên những đứa trẻ vì biết rằng ở trên núi sẽ rất nguy hiểm khi có sương mù.

Mai-cơn ngồi xuống và suy nghĩ. Sau đó ông đứng dậy, lái xe vào làng. Ông hỏi viên hạ sĩ cảnh sát trong làng khi vừa gặp anh ta:

- Ông có bao nhiêu người?

- Chỉ có bốn.

- Hãy đi tìm mười người đàn ông trong làng và theo tôi. Hai đứa trẻ lúc này đang chạy trên núi. Điều đó rất nguy hiểm. Chúng ta phải đi tìm chúng.

Viên hạ sĩ cảnh sát đi tìm người, còn Mai-cơn quyết định gọi dây nói hỏi về ông Ghê-ran ở Mỹ.

Mai-cơn nghĩ về những đứa trẻ. Chúng có thể hiểu nhầm là ông phản bội chúng.

Nhưng ông có thể làm gì được? Tình thế rất nghiêm trọng, và sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn khi Mai-cơn biết rằng ông Ghê-ran sẽ được nhận toàn bộ số tiền nếu những đứa trẻ chết. Ông nghĩ đến người đàn ông trong chiếc ô tô màu hồng.

- Ông hạ sĩ, nhanh lên! - Mai-cơn ra lệnh.

Lập tức một đoàn người đi bộ xuyên đám sương mù dày đặc. Họ gọi tên hai đứa trẻ liên hồi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chúng Tôi Gặp Các Cậu Pedy và Jâu

Sương mù dày đặc. Khó khăn lắm tôi mới thấy lờ mờ những gì phía trước mặt. Tôi nhớ chắc chắn là có gió trước khi làn sương mù tràn đến và nhớ rằng gió đã thổi từ biển.

Tôi xoay người, đón gió lùa vào mặt. Và thế là tôi đi theo hướng ấy. Dắt Đơ-vơ đi chậm chậm, gặp những hòn đá to, tôi quyết định dừng lại nghỉ ngơi.

- Anh cho rằng mình hãy nghỉ một lát, Đơ-vơ ạ.

Cỏ mọc quanh những hòn đá. Chúng tôi ngồi trên cỏ và chọt nghe: "Fin ơi! Đơ-vơ ơi!"

Không phải một người mà là nhiều người gọi. Tiếng gọi vang lên từ những triền núi phía sau chúng tôi. Đó là sáng kiến của Mai-cơ, nhưng tôi không biết là mọi người muốn giúp chúng tôi. "Họ là những cảnh sát mà!" - Tôi nghĩ vậy.

- Chúng ta lại đi thôi! - Tôi bảo Đơ-vơ.

Mặt đất thật lầy lội, nghĩ thương cho Đơ-vơ quá!

- Ngồi lên lưng anh công đi!

Công Đơ-vơ trên lưng, tôi tiếp tục đi. Những người kia biết rõ vùng núi này và họ sẽ đi nhanh hơn chúng tôi. Lúc này tiếng gọi vang lên hầu như ở ngay trên đầu chúng tôi. Tôi quyết định tìm một hốc đá ẩn nấp.

Bỗng nhiên sương mù tan loãng. Ke-rít-mô hiện lên trong nắng chiều.

Tôi nhìn lại đằng sau và thấy một toán đàn ông. Trong số đó có cả những cảnh sát. Một trong số họ cầm cả dùi cui nữa.

Tôi đặt Đơ-vơ xuống, dắt nó chạy nhanh vào núi.

- Nhìn kìa, nhìn kìa anh Fin! - Đơ-vơ kêu lên.

Có hai người đàn ông cười hai con ngựa trắng. Tôi tiếp tục chạy. Thế nhưng họ lại cười. Tôi không thể tin đây là sự thật: Cậu Peđy và cậu Jâu đã đứng cạnh chúng tôi.

- Chào cháu, Fin. - Cậu Jâu nói.

- Chào cháu Đơ-vơ. - Cậu Peđy lên tiếng.

Hai con ngựa trắng được dẫn đến. Đơ-vơ đi với cậu Peđy, còn tôi với cậu Jâu. Đôi ngựa xuống núi hướng về phía biển và ngôi nhà sơn trắng của bà ngoại chúng tôi. Tôi vô cùng sung sướng.

Ông Mai-cơ nhìn chúng tôi và mỉm cười.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bà Ngoại Của Chúng Tôi

Bà ngoại đang đợi chúng tôi trước nhà. Bà là một người cao lớn với khuôn mặt chữ điền và mái tóc màu đen. Bà mặc một chiếc váy dài màu đỏ, áo bờ lu xám và đi đôi giày ống cao của đàn ông.

- Cháu chào bà ạ! - Tôi nói.

Bà xoa đầu tôi. Tôi sung sướng quá. Bà lại nhìn Đơ-vơ.

- Trông các cháu bần quá.

- Chúng cháu cố ý như thế đấy bà ạ, - Đơ-vơ khoe. - cho giống Mâu-dơ mà!

- Thế ai cắt tóc cho cháu vậy?

- Anh Fin đấy. Bằng một con dao con, để cháu giống con trai bà ạ. Tên cháu là Tery đấy. Cháu cũng bần quá, bà nhỉ?

- Cũng chẳng sao đâu. - Bà nói. - Bà rất mừng được gặp cháu, Đơ-vơ ạ! - Rồi bà gọi: - Jâu ơi, con ra hiệu mua áo quần, giày dép cho hai đứa đi con. Còn Peđy thì thả ngựa ra đồng rồi về trông chừng ngoài cổng nhé. Đừng để cho ai vào.

- Cháu đi với cậu được không bà? - Tôi hỏi.

- Không nên, cháu ở nhà thôi.

Bà dẫn Đơ-vơ vào nhà. Jâu và Peđy đi ra.

Ngôi nhà vẫn ở chỗ cũ như tôi còn nhớ! Bà đi ra sau nhà, ở đó có nhà tắm. Tôi ngồi trên một chiếc ghế. Mệt quá, tôi nhắm mắt lại.

Đơ-vơ kể cho bà nghe đủ thứ chuyện. Nó nhớ hết tên mấy người: Pôn và Mic-sơ, Mai-cơn và Mâu-dơ. - Bà nghe nó nói rất chăm chú.

Sau đó tôi đi tắm. Tôi tắm nước nóng, thú hết chỗ nói.

Khi vào phòng ăn, Đơ-vơ đã có ở đó. Nó mặc quần áo màu hồng, đi giày mới và bít tất trắng.

Cậu Peđy về và bảo:

- Họ đang đến đấy!

- Được rồi! - Bà nói - Fin, cháu ở đây với Đơ-vơ, dù thế nào cháu cũng không được ra đấy.

- Vâng ạ.

- Họ bắt chúng cháu đi hả bà? - Đơ-vơ hỏi.

Im lặng một lúc. Mọi người nhìn nhau.

- Cháu muốn ở đây với bà! - Đơ-vơ nói.

"Cháu cũng thế" - Tôi thầm nghĩ trong óc.

- Không ai có thể đưa các cháu đi khỏi đây được. Các cháu nghe rõ chứ?

- Dạ, cháu thích quá! thích quá! - Đơ-vơ nói rồi quàng tay lên cổ bà. Bà nhìn tôi bảo:

- Nhà của bà là nhà của các cháu. Hãy đóng cửa lại đi!

Sau đó bà và hai cậu đi ra công.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bà Ngoại Nói Chuyện Với Viên Hạ Sĩ Cảnh Sát

Tôi đóng cửa ra vào rồi đi đến chỗ cửa sổ. Đặt một chiếc ghế cạnh cửa sổ, cho Đơ-vơ đứng lên và hai anh em nhìn ra sân. Tôi quàng tay ôm lấy người Đơ-vơ. Bà ngoại đứng cạnh cổng ra vào với hai cậu.

Viên hạ sĩ cảnh sát người to béo, vài cảnh sát và những người đàn ông khác đi đến.

- Thưa bà O'-fle-ớc-ty. - Viên hạ sĩ nói. - Chúng tôi không hề muốn bất cứ một sự phiền hà nào. Hai đứa trẻ này được sự bảo hộ của pháp luật và chúng tôi có nhiệm vụ phải đưa chúng đi.

- Hai đứa trẻ nào vậy? - Bà nói.

- Thưa bà, - Viên hạ sĩ nói tiếp. - chúng tôi hoàn toàn biết rõ bà đang giữ hai đứa trẻ. Ông Peđy và ông Jâu đã cho hai đứa lên lưng ngựa và đưa chúng về đây. Tất cả mọi người đều thấy rõ như vậy. Hãy để chúng tôi vào nhà.

- Ông có lệnh khám nhà chứ? - Bà hỏi.

- Ô không, chúng tôi không có. Nhưng tôi sẽ có ngay thôi.

- Được. Ông đi lấy lệnh đi. Còn bây giờ, ông không được vào cổng, khi chưa có lệnh khám nhà.

- Được. Bà sẽ phải chịu trách nhiệm về sự phiền hà này. Tôi sẽ trở lại đây ngay với lệnh khám nhà hẳn hoi.

- Hãy trở lại với lệnh khám nhà của ông, - Bà nói. - và cả lính, cả toàn bộ cảnh sát trên đất nước này. Không ai có thể bắt hai đứa trẻ đi cả.

Bà quay lưng lại, đi vào nhà. Tôi mở cửa cho bà.

Ke-rít-mô trông rất đẹp trong buổi sáng đầy nắng.

Một tốp người tò mò nhìn ngắm mọi người. Có mấy người đứng cạnh cổng nhưng cánh cổng đã được đóng lại, hai cậu Peđy và Jâu đứng cạnh.

Mấy phóng viên báo chí nói:

- Hãy cho chúng tôi gặp bọn trẻ, bà O-fle-ớc-ty ở đâu?

Một lát sau, hai chiếc xe cảnh sát tiến đến trước cổng nhà. Xe dừng lại cách nhà không xa. Tám viên cảnh sát cao lớn bước xuống xe. Viên hạ sĩ cầm tờ lệnh trong tay và họ đi đến ngôi nhà.

Khi những viên cảnh sát tiến vào cổng, mấy người trong làng đến đứng trước ngôi nhà của bà O-fle-ớc-ty. Trong những người này, có người to béo, có người nhỏ bé, có cả ông già và thanh niên, có người đội mũ rộng vành, có người đội mũ lưỡi trai.

Lúc này, những người đàn ông ấy đang đứng với cậu Jâu và cậu Peđy thành một hàng ngang.

Mấy viên cảnh sát đứng đối diện với những người đàn ông trong làng.

Viên hạ sĩ đi thẳng đến chỗ cậu Peđy:

- Đây là lệnh khám nhà. Hãy nói cho bà già nhà anh biết điều đó.

- Tôi không biết gì về chuyện này cả. - Peđy nói.

- Những người này tụ tập ở đây để làm gì?

- Họ đang nghỉ ngơi trước khi đi làm.

- Tôi không nghĩ thế, - Viên hạ sĩ nói. - hãy gọi mẹ anh ra đây.

- Mẹ ơi, - Cậu Peđy gọi. - ngài hạ sĩ muốn gặp mẹ.

Ở trong nhà bà ngoại dặn tôi:

- Cháu biết phải làm gì rồi đấy. Họ không thể vào đây được. Nhưng nếu họ vào, cháu chạy vào nhà rồi ra đường bằng cổng sau nhé!

Bà mở cửa và tôi đóng lại ngay rồi hai đứa đến bên cửa sổ nhìn ra.

- Cái gì thế này bà Ở-fle-ớc-ty? - Viên hạ sĩ nhìn đám người hỏi.

- Ý ông muốn nói gì? - Bà hỏi lại.

- Về những người đàn ông này.

- À họ sắp đi làm việc. Họ nghỉ ở đây một chút đấy mà.

Mặt viên hạ sĩ đỏ lên:

- Tôi có lệnh khám nhà, thưa bà. - Viên hạ sĩ nói.

Bà ngoại bình tĩnh đáp:

- Ông bảo rằng hai đứa trẻ đang ở trong nhà. Đúng như vậy. Thế tại sao ông lại không tự đi tìm chúng?

Viên hạ sĩ trở lại chỗ mấy viên cảnh sát đang đứng rồi sau đó trở lại chỗ bà ngoại.

- Bà Ở-fle-ớc-ty, bà hãy nghe người đàn ông thực sự đau khổ vì việc này trình bày mọi chuyện. - Viên hạ sĩ gọi to: - Ông Tâu-bi!

Ông Tâu-bi xuống xe và đi lại trước mặt viên hạ sĩ. Trong nhà, tôi và Đơ-vơ nhìn thấy cái đầu của ông ta. Đơ-vơ lo sợ ôm lấy cổ tôi.

Ông Tâu-bi cầm trong tay chiếc mùi soa. Ông đang khóc. Ông đứng trước cổng và nhìn vào mắt bà ngoại:

- Thưa bà O'-fle-ớc-ty. Hãy làm ơn trả lại cho tôi những đứa con tôi!

- Ông chưa bao giờ có đứa con nào cả. Ông đối với chúng thật tệ hại.

- Thưa bà, tôi là chồng của con gái bà. Tôi yêu cô ấy và bọn trẻ. Bà hãy hỏi bất cứ ai họ cũng sẽ nói với bà như thế.

- Nhưng ở đây không có ai làm chứng cho ông cả, Bà nói. - và tôi sẽ nói với ông những gì tôi nghĩ về ông.

- Họ có đủ cả ngay bây giờ, - Viên hạ sĩ nói. - Chuẩn bị sẵn sàng đi các ông! - Viên hạ sĩ gọi những cảnh sát, rồi nói. - Ông Tâu-bi, ông đứng ra phía sau đi.

Mấy viên cảnh sát tiến lên phía trước.

Mấy người đàn ông trong làng cũng tiến lên phía trước.

Lúc đó, một chiếc xe ca chạy đến rất nhanh và dừng lại giữa hàng cảnh sát với những người đàn ông, Mai-cơ bước xuống xe.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mai-cơn Đến Với Ngài Thẩm Phán

- Chào ông hạ sĩ, - Mai-cơn nói. - tôi nghĩ rằng ông biết ngài thẩm phán đây.

Một người đàn ông gầy với khuôn mặt thanh thoát bước xuống xe.

- Rất hân hạnh được gặp ngài. - Viên hạ sĩ nói.

Mai-cơn nói với bà Ở-fle-ớc-ty:

- Tôi là Mai-cơn, thưa bà. Có thể bọn trẻ đã nói với bà về tôi.

Bà đưa tay cho Mai-cơn bắt và mỉm cười:

- Đúng vậy! Thật là tuyệt.

- Thưa bà Ở-fle-ớc-ty, đây là ngài thẩm phán. Tôi mời ngài đến đây nói chuyện. Chúng ta có thể bàn bạc mọi chuyện với ngài thẩm phán. Tôi hứa với bà là không một ai có thể bắt các đứa trẻ chia tay với bà được, thưa bà Ở-fle-ớc-ty.

- Rất hân hạnh được biết bà. - Ngài thẩm phán nói.

- Rất vui mừng được gặp ông. - Bà Ở-fle-ớc-ty nói và họ cùng đi vào nhà.

- Ông Tâu-bi, tôi đề nghị ông chờ ngoài xe, khi cần tôi sẽ gọi. - Mai-cơn nói. - Tôi hứa là ông sẽ gặp bọn trẻ.

- Bọn trẻ là của tôi. - Ông Tâu-bi nói.

- Luật pháp sẽ xem xét vấn đề này. - Mai-cơn nói và đi vào nhà.

Khi Mai-cơn vào phòng ăn, Đơ-vơ chạy lại và nắm tay ông. Mai-cơn nói với chúng tôi: "Các cháu đừng sợ. Ông ấy là một người tốt. Hãy trả lời tất cả những câu hỏi của ông ấy!"

- Chú sẽ ở đây chứ? - Tôi hỏi.

- Ừ, chú sẽ ở đây.

Tôi dắt tay Đơ-vơ:

- Chúng mình đi đi. Bà sẽ vào sau.

Ông thăm phán đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Ông ngồi lên một trong những chiếc ghế đặt quanh cái bàn nhỏ màu nâu. Căn phòng sạch sẽ và sáng sủa.

Ông thăm phán nhìn hai đứa trẻ khi chúng bước vào phòng. Ông rất chú ý đến cậu bé tóc đỏ và có một nốt ruồi ở cằm. Hai đứa trẻ len lét đứng trước mặt ông ta. Đứa con gái đưa tay lên miệng - "Cô bé xinh thật, trông rất dễ thương" - Ông nghĩ.

- Fin à, - Ông thăm phán gọi tên cậu bé - Cháu có thấy là đã làm một việc quá sức không? Cháu dám trốn khỏi nhà, vượt biển đến đây.

- Không ạ. - Tôi nói.

- Nhưng bác thì cho rằng chính cháu đã làm tất cả. Ông thăm phán quả quyết nói.

- Nhưng không phải chỉ có cháu.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Rất nhiều người giúp chúng cháu: Chú Pôn, chú Tôm, chú Míc-sơ, bạn Mâu-dơ và cả chú Mai-cơn đây nữa.

- Tại sao cháu dám đưa cả Đơ-vơ đi?

Tôi suy nghĩ một lát, đột nhiên Đơ-vơ nói:

- Dượng Tâu-bi đánh anh Fin nhiều lắm.

- Đơ-vơ! - Tôi ngăn nó.

- Dượng đánh hoài à. Anh không khóc mà cháu thì khóc.

- Thôi đi Đơ-vơ.

- Nếu cháu không nói thì Đơ-vơ nói vậy.

- Điều cháu cần là tình thương, - Tôi nói. - không phải là cho cháu mà cho những em gái như Đơ-vơ của cháu. Cháu biết bà ngoại sẽ yêu thương nó như cha mẹ cháu. Không phải là cho cháu, vì cháu lớn rồi, còn Đơ-vơ thì hãy còn bé. Nó cần phải có người yêu thương chăm sóc nó. Vậy mà ở đó không có ai cả. Dượng Tâu-bi không hề yêu thương em cháu. Ông hiểu chứ ạ?

Ông thăm phán nhìn Fin và nghĩ: "Cậu ta là một chú bé tốt bụng". Ông bắt đầu hiểu tại sao Mai-cơn lại thích Fin và giúp đỡ bọn trẻ. Ông nói:

- Chúng tôi sẽ nói chuyện với ông Tâu-bi ngay bây giờ đây. Cháu không cần gặp ông ta, nếu cháu không muốn.

- Vâng ạ, cháu không muốn.

- Thôi được. Ông Mai-cơn, ông mời giúp ông Tâu-bi đến đây.

- Ông tốt quá. - Đơ-vơ nói với ông thâm phán.

Ông thâm phán mỉm cười:

- Cảm ơn cháu, Đơ-vơ. Nhưng không phải ai cũng đồng ý với cháu đâu.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ông Thẩm Phán Nói Chuyện Với Ông Tâu-Bi

Ông Mai-cơn nói với bà Ở-fle-ớc-ty:

- Bây giờ tôi đi mời ông Tâu-bi đến đây.

- Ngay trong nhà tôi ư? Không bao giờ.

- Đây là luật, - Mai-cơn nói. - chúng ta phải nói chuyện với ông Tâu-bi. Nếu bà không vừa lòng với kết quả, bà có thể phản đối.

- Ông là một cảnh sát, - Bà nói. - vậy tại sao ông lại giúp bọn trẻ? Ông không được phép làm việc đó cơ mà.

Tôi nhìn ông Mai-cơn.

- À, nhưng mà tôi là một cảnh sát đang nghỉ phép. Tôi thích những gì bà vừa nói.

- Tôi có thể mời ông ta chứ? - Mai-cơn hỏi.

- Được. - Bà đồng ý.

Ông Mai-cơn ra sân, còn chúng tôi vào trong bếp.

Ông thẩm phán nhìn ông Tâu-bi bước vào với chiếc khăn mùi soa trên tay.

- Mời ông! - Ông thẩm phán nói.

Ông Tâu-bi ngồi xuống ghế.

- Ông Tâu-bi! Tại sao bọn trẻ lại chạy trốn? - Ông thăm phán hỏi ngay.

- Ngài đã thấy thằng bé ấy rồi đấy. Nó là một thằng bé cứng đầu cứng cổ, một thằng bé bất lương.

- Tôi không nghĩ như thế. - Ông thăm phán phản đối.

- Nhưng ngài không hiểu được nó đâu. Nó rất khó dạy.

- Thế tại sao ông không để cho nó đi khỏi nhà ông?

- Tôi có bốn phạm đối với người mẹ của chúng vừa chết cách đây vài năm.

- Ông có biết về chuyện tiền nong chứ?

- Tiền nong gì ạ? - Ông Tâu-bi giả bộ ngạc nhiên.

- Chú của mẹ chúng chết để lại cho chúng một khoản tiền lớn. Tại sao ông không nói gì về điều này khi yêu cầu luật pháp bảo trợ hai đứa trẻ?

- Nhưng tôi không hề biết gì về chuyện tiền nong cả. - Ông Tâu-bi cố chối.

- Ông Tâu-bi, - Ông thăm phán dẫn giọng. - Chúng tôi nhận được một bức thư từ nước Mỹ. - Ông Pơ-đơn nói rằng ông biết rõ chuyện tiền nong.

Ông Tâu-bi im lặng.

- Hơn nữa, nhiều người đã cho chúng tôi biết là ông đối xử với hai đứa trẻ rất tệ hại.

- Tôi nói đến những người hàng xóm của ông đấy, ông Tâu-bi ạ. - Ông Mai-cơ nói thêm.

Ông thăm phán nói tiếp:

- Ông Tâu-bi. Tôi hiểu pháp luật. Tôi sẽ cho ông một lời khuyên, tất nhiên là không chính thức. Có phóng viên báo chí đang ở đây, họ đến từ nhiều nơi và đang rất chú ý câu chuyện này. Tôi khuyên ông hãy nói với những tay nhà báo ấy rằng ông để cho hai đứa trẻ ở lại đây với bà ngoại chúng. Hàng triệu người đọc sẽ thích như thế.

- Tôi đã tiêu tốn toàn bộ số tiền của tôi. - Ông Tâu-bi nói - Mọi người nói rằng công lý thường mù quáng, tôi không tin, nhưng bây giờ thì tôi hiểu. Tôi đồng ý với ngài. Tôi có thể làm gì hơn được?

Ông Tâu-bi đứng dậy.

Viên thẩm phán và Mai-cơn nhìn theo Tâu-bi khi ông ta ra khỏi phòng. Rồi Mai-cơn chạy vào nhà ăn. Ông ôm Đơ-vơ vào lòng.

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Cháu sẽ sống với bà ngoại cháu. - Mai-cơn nói và đẩy nhẹ Đơ-vơ vào vòng tay của bà ngoại.

- Cháu cũng vậy Fin ạ. - Chú Mai-cơn nói tiếp.

Tôi thật vô cùng sung sướng - cuối cùng tôi đã có thể thực sự mỉm cười.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chuyện Kể Của Chú Ngựa Đen - Chương 1: Quê Hương Đầu Tiên Của Tôi

Nơi đầu tiên mà tôi có thể nhớ lại một cách rõ ràng là một cánh đồng rộng lớn, dễ chịu với cái hồ nước trong xanh.

Khi còn nhỏ, tôi sống bằng sữa mẹ, tôi không phải gặm cỏ. Ban ngày tôi chạy nhảy chơi đùa với mẹ và ban đêm tôi ngủ cạnh mẹ. Chẳng bao lâu tôi lớn lên, tôi ăn được cỏ. Mẹ bắt đầu phải làm việc suốt ngày, chỉ trở về vào buổi tối. Lúc bấy giờ ngoài tôi còn có sáu con ngựa non nữa sống trên đồng cỏ. Chúng nó lớn hơn tôi. Tôi chạy nhảy với chúng và sống thoải mái trong một thời gian. Đôi khi chúng tôi rất ồn ào, nghịch ngợm, chúng tôi cắn nhau và còn đá hậu nữa.

Một hôm mẹ gọi tôi đến và bảo: "Hãy nghe mẹ, con trai! Mẹ không bao giờ đá hậu hay cắn nhau với ai. Mẹ mong con yêu ông, bà, cha, mẹ, mong con lớn lên thành người tốt, tử tế và lễ phép. Con làm việc cho tốt và đừng bao giờ đá nhau ngay cả trong lúc chơi đùa".

Tôi không bao giờ quên lời khuyên của mẹ tôi. Bà là một con ngựa già khôn ngoan và ông chủ của chúng tôi rất yêu mến bà. Tên của mẹ tôi là Đusơ, nhưng ông chủ thường gọi là Pét. Ông chủ của chúng tôi là một người rất tốt, ông cho chúng tôi thức ăn ngon, chỗ ở tốt và những lời nói tử tế. Ông nói với chúng tôi dịu dàng như nói với những đứa con nhỏ của ông. Chúng tôi hoàn toàn yêu mến ông. Mẹ tôi cũng yêu mến ông như vậy.

Khi ông chủ thấy mẹ tôi, ông thường hóm hỉnh và âu yếm hỏi: "Pét già! Con Dăcki nhỏ bé của mày thế nào rồi?". Ông gọi tôi bằng màu của bộ

lông mà tôi có. Ông thường cho tôi một miếng bánh mỳ và đôi khi mang đến một củ cà rốt cho mẹ tôi. Tất cả bọn ngựa đều chạy đến trước ông chủ, nhưng tôi nghĩ rằng mẹ con tôi là được ông yêu mến nhất. Mẹ tôi thường đưa ông đi thành phố trong những ngày hội chợ.

Lúc bấy giờ có một người giúp việc tên là Dick thỉnh thoảng xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi. Anh ta hay quất roi, ném đá vào đàn ngựa làm cho chúng tôi phải bỏ chạy. Anh ta thích trò chơi này, nhưng chúng tôi thì lại sợ nó, khi thấy anh ta, chúng tôi liền chạy đi xa vì những hòn đá của anh ta thường ném trúng và làm chúng tôi bị thương.

Một hôm anh ta lại chơi trò chơi ấy. Anh ta không hay là ông chủ ở bên cạnh. Bất chợt ông chủ nhảy phóc qua hàng rào, nắm chặt tay anh và tát anh ta một cái. Ông bảo: "Thằng ngốc! Mà y hung dữ và không biết yêu súc vật. Tao sẽ không cho mà y làm trong trại của tao một ngày nào nữa, cầm lấy tiền của mà y, cút đi và đừng bao giờ trở lại đây, rõ chưa!" Thế là từ đó chúng tôi không bao giờ thấy Dick nữa, ông già Đanien, người trông coi bầy ngựa cũng tốt bụng như ông chủ chúng tôi và chúng tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thời Gian Vực Của Tôi

Lúc ấy tôi bắt đầu lớn lên và đẹp mã. Bộ lông của tôi trở nên bóng mượt và đen nhánh. Tôi có một nốt trắng ở chân và một ngôi sao trắng duyên dáng ở trán. Điều đó nói rằng tôi rất đẹp.

Ông chủ không muốn bán tôi khi tôi chưa được bốn tuổi, ông nói: "Trẻ con không nên bắt nó làm việc nhiều và những con ngựa cũng thế khi nó chưa thật lớn". Khi tôi được bốn tuổi thì Swai. Gót đơn đến mua tôi.

Ông ta xem mắt, mồm và chân tôi. Lúc đó tôi đi từng bước, nhảy nước kiêu và phi trước mặt ông ta. Ông ta thích tôi và bảo: "Chúng ta sẽ vực nó và lúc đó nó sẽ là một con ngựa tốt". Ông chủ tôi hứa chính ông sẽ vực tôi. Ông biết rằng tôi có thể tốt hơn bất cứ một con ngựa nào, do đó ông không muốn làm cho tôi sợ hãi hoặc đau đớn.

Ngày hôm sau là bắt đầu vực. Một vài người có lẽ không biết vực là thế nào nên tôi sẽ phải giải thích điều này một chút: Vực một con ngựa là dạy nó mang yên, cương và chở trên lưng một vài người nào đó.

Con ngựa này cũng phải học kéo một xe hàng đằng sau nó và luôn luôn làm những gì mà chủ nó muốn, con ngựa này không bao giờ đá hay cắn ai. Tôi nhận thấy thời gian vực sẽ rất khó khăn vất vả. Ông chủ dạy tôi tất cả những việc đó.

Tôi cũng không thể quên kể cho các bạn nghe một phần quá trình học việc của tôi mà sau này nó giúp tôi rất nhiều. Ông chủ dạy tôi không sợ hãi khi có tiếng ồn ào do một đoàn người đi qua gây nên. Vì vậy xin cảm ơn

ông chủ tốt bụng của tôi, tôi đã sống rất bình yên trong một cái chuồng cạnh nhà ga.

Khi học xong mọi thứ, tôi bắt đầu làm việc với mẹ tôi. Người luôn luôn khuyên tôi những điều tốt đẹp và thường xuyên nhắc đi nhắc lại: "Con trai, đừng quên rằng con làm việc tốt hơn thì con sẽ được đối xử tốt hơn".

Nhưng mẹ tiếp: "Con cũng phải biết là có những loại người rất khác nhau: có những người tử tế, đáng yêu như ông chủ của chúng ta mà bất cứ một con ngựa nào cũng có thể tự hào hào hạ, nhưng cũng có những người xấu, hung ác, không bằng một con ngựa, một con chó hoặc bất cứ một giống vật nào khác. Ngoài ra có những người dở hơi, vô tích sự và ngu dốt, họ không bao giờ chịu suy nghĩ tí gì cả giống như bầy ngựa của họ. Mẹ mong đến mùa thu con sẽ thò tốt" và nói thêm: "Con hãy làm tốt công việc của mình bất cứ ở đâu và hãy giữ mãi tiếng tốt của con".

Tôi nhớ mãi những lời dặn dò của mẹ tôi, người tốt và thông minh biết chừng nào! Người am hiểu cuộc sống biết chừng nào!

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quê Hương Mới Của Tôi

Đầu tháng năm có một người đàn ông từ chỗ ở của Swai. Gót đơn đến dẫn tôi ra khỏi cổng. Ông chủ của tôi nói: "Tạm biệt Dăcki! Mà là một con ngựa tốt và hãy tốt mãi mãi nhé!". Tôi không thể nói "tạm biệt" nên tôi gửi cánh tay ông chủ. Ông vuốt ve âu yếm tôi, và sau đó tôi từ giã quê hương đầu tiên của mình.

Quê hương mới của tôi cũng rất tốt. Chuồng của tôi rất rộng. Nó có bốn ngăn riêng biệt và một cửa sổ lớn nhìn ra sân. Vì vậy, chúng tôi có nhiều không khí và rất dễ chịu. Ngăn của tôi là một cái hộp nới rộng, ngựa ở trong cái hộp này không bị gò bó mà hoàn toàn tự do và có thể đi lại một cách dễ dàng. Cái hộp nới rộng này cừ khôi như vậy đó.

Cậu bé trông coi chuồng ngựa đưa đến cho tôi một ít lúa mạch rất thơm, âu yếm vỗ về tôi, tôi vừa ăn lúa mạch vừa nhìn ngắm xung quanh. Ở ngăn bên cạnh có một anh ngựa đua màu xám tằm thước, có bờm và đuôi dài, cái đầu rất có duyên và cái mũi nhỏ linh lợi. Tôi hỏi:

- Anh làm gì đấy? Anh tên là gì?

Anh ta quay sang ngẩng đầu và bảo:

- Tên tớ là Mêrylê. Cậu thấy đấy, tớ rất đẹp mã.

Tớ chở những chàng thanh niên trên lưng và đôi khi kéo xe cho bà chủ đi dạo. Cậu ở ngăn cạnh tớ phải không?

- Vâng. - Tôi trả lời.

- Thế thì tốt, - anh ta nói, - tớ mong cậu có tính tình tốt, tớ không thích đũa nào cắn nhau.

Một lát sau, đầu một con ngựa khác xuất hiện - bà ngựa cái màu hạt dẻ, cao to, nhìn tôi và bảo:

- Như vậy là cậu đã đuổi tôi ra khỏi nhà của tôi.

Tôi lấy làm lạ rằng sao một chú ngựa con như cậu lại đuổi một bà già ra khỏi nhà của bà ta như vậy.

- Cháu xin bà thứ lỗi. - Tôi nói - Người ta đưa cháu đến ở đây và cháu không làm gì cả, vả lại cháu không phải là một chú ngựa con, cháu đã bốn tuổi. Cháu là một con ngựa lớn. Ngoài ra cháu không bao giờ cãi vã với ai và cháu muốn sống một cách hòa thuận.

- Tốt, - bà ta nói, - chúng tôi sẽ xem. Dĩ nhiên tôi không muốn cãi vã với đồ nhóc như cậu.

Tôi không nói gì. Buổi chiều, khi con ngựa cái màu hạt dẻ đi làm, Mêrylê nói cho tôi biết về bà ta.

Mêrylê nói:

- Bà ta có một thói xấu, bà ta thích cắn. Vì vậy tên bà ta là Củ Gừng. Khi bà ta ở chuồng của cậu, cô Flôra và Secsi - hai cô con gái của ông chủ, ngại đến chuồng chúng mình. Cô Flôra và cô Secsi rất yêu tớ, họ thường mang đến cho tớ những thức ăn ngon lành: một quả táo, một củ cà rốt hoặc một mẩu bánh mì. Tớ mong rằng, nếu cậu không cắn, họ sẽ lại đến nữa.

Tôi nói với anh ta rằng tôi như thế và tôi không hiểu tại sao Củ Gừng lại thích như vậy.

- Tốt, tớ không nghĩ rằng bà ta thích thú gì chuyện đó. - Mêrylê nói. -
Đấy chỉ là một thói quen xấu. Bà ta nói rằng đấy không phải là sự ưa thích của bà, nhưng không hiểu tại sao bà ta lại cứ như thế. Tất nhiên đó là một thói quen xấu, song chắc chắn là bà ta nói thật, thực sự là cuộc sống của bà ấy rất khó khăn trước khi đến đây. Tuy vậy bà ấy có bốn phận phải ở chỗ đó. Tớ 12 tuổi rồi, tớ hiểu cuộc sống. Tớ có thể nói với cậu rằng không có nơi nào một con ngựa có thể sống tốt hơn ở đây. Chủ của chúng ta không bao giờ dùng roi. Giôn là một người chăn ngựa rất cừ và cậu sẽ không bao giờ thấy một người giúp việc nào tốt như thế. Do đó, đây hoàn toàn là điều sai lầm của Củ Gừng. Bà ta buộc phải chấp nhận chỗ ở mới.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tôi Được Đặt Tên Mới

Tên của người chăn ngựa lớn tuổi hơn là GiônManly. Anh ta có vợ và một con. Ba người sống trong một nhà cỏ gần chuồng ngựa.

Sáng sớm anh ta đưa tôi ra sân chải lông, do đó bộ lông của tôi trở nên mịn và mượt mà. Khi tôi về chuồng, ông Swai đến nhìn tôi và tôi nghĩ rằng ông ta thích tôi.

- Giôn - Ông nói. - Sáng nay tôi muốn thử con ngựa mới, song tôi lại bận một việc khác, anh tự mình làm vậy.

- Tôi sẽ làm, thưa ông chủ. - Giôn nói.

Sau khi ăn sáng, anh ta đặt một cái yên lên lưng tôi và dẫn tôi ra khỏi chuồng. Anh ta cười tôi, lúc đầu đi chậm, sau đó chạy nước kiệu, và cuối cùng là những bước phi rất đẹp. Khi chúng tôi sắp đến sau công viên, chúng tôi gặp ông Swai. và bà Gótdơn. Hai người dừng lại và Giôn chạy đến.

- Nó chạy thế nào, Giôn?

- Loại nhất đấy ạ, thưa ông chủ.- Giôn trả lời. - Nó nhanh như một con hoẵng và tính nết cũng tốt, ngoài ra nó không nhút nhát, sợ hãi. Tôi nghĩ là nó được nuôi nấng, dạy dỗ tốt ngay từ bé.

Hôm sau tôi được dẫn đến trước ông chủ mới của tôi. Tôi còn nhớ lời khuyên của mẹ tôi và những lời dặn dò của ông chủ cũ tốt bụng, cho nên tôi cố làm mọi việc cho vừa lòng ông chủ. Ông là một ông chủ rất tốt và cũng

hay nghĩ về con ngựa của mình. Khi tôi về đến nhà, vợ ông chủ đang đứng cạnh cửa.

- Anh thân yêu, - bà nói - anh thích nó chứ?

- Giôn hoàn toàn đúng, em yêu ạ, - Swai. trả lời.

- Nó là một con ngựa loại một, chúng ta sẽ gọi nó là gì được nhỉ.

- Anh này, con ngựa có màu đen tuyền óng mượt, mặt nó hiền, đôi mắt tinh nhanh. Em nghĩ đặt tên nó là Đen được không anh?

- Đúng anh cho rằng đó là một cái tên đẹp. Nếu em thích chúng ta sẽ gọi nó là Đen.

Và tôi được đặt tên như thế.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 5: MêRyLê

Tôi hoàn toàn sung sướng tại nơi ở mới của mình. Củ Gừng, con ngựa cái màu hạt dẻ bây giờ đối với tôi tử tế hơn. Còn tôi và Mêrylê chẳng bao lâu đã trở thành hai người bạn thân. Anh ta vui vẻ, can đảm và tốt nết cho nên được tất cả mọi người yêu mến, đặc biệt là hai cô con gái con ông bà chủ, cô Secsi và cô Flôra.

Họ thường cười anh ta dạo quanh vườn, chơi với anh ta và con chó nhỏ Frisky của họ. Một lần Mêrylê - nhân vật tử tế nhất trên đời, cho bọn trẻ con một bài học, vì chúng chẳng biết cư xử gì cả. Cho phép tôi kể cho các bạn nghe toàn bộ câu chuyện đã xảy ra.

Ông mục sư ở cạnh làng chúng tôi có một gia đình đông đúc gồm nhiều con trai và con gái. Bọn họ đôi khi đến chơi với cô Secsi và cô Flôra. Một cô trong bọn họ bằng tuổi cô Secsi, hai cậu con trai lớn hơn và nhiều đứa nhỏ khác.

Khi bọn họ đến, Mêrylê đâm ra bận rộn. Bọn trẻ cười anh ta và phi quanh vườn hàng giờ.

Một hôm Mêrylê đi chơi lâu với bọn trẻ. Khi dẫn anh ta về, người coi ngựa trẻ tên là Giêm nói:

- Này! Không thể dùng mày được nữa, mày hãy tự lo liệu lấy hoặc chúng ta sẽ xử mày!

- Có chuyện gì xảy ra thế - Tôi hỏi sau khi nghe những lời ấy.

- Ồ! - Mêrylê nói. - Tôi cho bọn trẻ ấy một bài học. Chúng nó không biết dừng lại. Chúng nó không hiểu là tôi đã mệt nên hất chúng nó xuống. Chỉ có thể chúng nó mới hiểu được.

- Sao? - Tôi hỏi. - Anh đã hất những đứa trẻ xuống à? Tôi không bao giờ nghĩ là anh có thể làm một việc như vậy! Anh muốn xa cô Secsi và cô Flôra sao? Anh ta nhìn tôi một cách tức giận và bảo:

- Dĩ nhiên là không ! Cậu không hiểu tôi à?. Tôi hết lòng chăm sóc những cô gái con ông chủ cũng như bố của họ và cả những đứa nhỏ nữa. Tôi là người bạn và người thầy tốt nhất của họ. Tôi dạy họ cười. Không! Không! Đây không phải là họ, đây là những đứa trẻ, những đứa trẻ hoàn toàn khác.

Cậu xem, bọn trẻ đó coi một con ngựa kể cả con ngựa đua như là một cái máy. Chúng không bao giờ nghĩ là tôi cũng có thể mệt chứ. Chúng cười tôi chạy lòng vòng hàng giờ và còn dùng cả chiếc roi to để đánh. Tất nhiên chẳng lấy gì làm thích thú nhưng tôi vẫn rất tử tế với chúng.

Cuối cùng vì mệt quá nên tôi không thể chạy được nữa. Tôi dừng lại hai hoặc ba lần gì đó. Tôi muốn tỏ cho chúng biết là tôi mệt, nhưng thằng nhóc ngồi trên lưng tôi lại đánh tôi. Tôi có thể làm gì được? Tôi hất cổ nó xuống, nó lại nhảy lên lưng tôi và tôi lại hất nó xuống. Sau đó, một thằng khác nhảy lên lưng tôi và lại đánh tôi.

Tôi lại hất nó xuống, mãi cho đến lúc chúng có thể hiểu ra toàn bộ sự việc là như thế. Chúng nó không phải là những đứa trẻ xấu, chúng nó không muốn hung bạo. Tôi rất thích chúng nó nhưng tôi muốn cho chúng nó một bài học. Sau đó chúng nó dẫn tôi đến chỗ Giêm và tôi lại hất nó xuống. Một đứa khác lại nhảy lên lưng tôi và kể hết mọi chuyện cho anh ta. Tôi nghĩ anh ta rất bực bọn nhóc vì chúng dùng cả những chiếc roi to để đánh ngựa.

- Mà cũng tốt đấy, - Củ Gừng cúi gắt, - mà phải đá chúng nó mới phải. Một cú đá đích đáng là bài học tốt nhất.

- Đấy là ý của bà. - Mêrylê trả lời. - Tôi không phải là một kẻ ngu ngốc có thể làm cho chủ tức giận và Giêm phải hổ thẹn. Hơn nữa, những đứa trẻ này đã được giao phó cho tôi.

Này! Một hôm tôi nghe ông chủ nói với vợ "Em yêu, em không nên quấy rầy con Mêrylê của anh nữa. Nó rất hiền và đáng tin cậy. Anh đảm bảo với em rằng anh sẽ không bán con ngựa đua này với bất kỳ giá nào". Củ Gừng ạ, bà nghĩ rằng tôi vong ơn à?

Tôi có thể quên tất cả những sự chăm sóc tử tế mà tôi có được trong những năm ở đây ư? Tôi lẽ nào trở thành xấu chỉ vì mấy đứa trẻ đại dốt đối xử xấu với tôi? Không! Không! Bà chưa bao giờ có một chỗ ở tốt, ở đó chủ đối xử tốt với bà. Do đó bà không thể nào hiểu được. Tôi thương hại bà nhưng tôi có thể nói cho bà biết là những nơi tốt tạo ra những con ngựa tốt. Tôi yêu tất cả mọi người ở đây. Tôi đã làm đúng như vậy.

- Ngoài ra, - anh ta nói tiếp. - Nếu tôi bắt đầu đá, tôi cam đoan với bà rằng ông chủ sẽ bán tôi lập tức không cần bất kỳ một sự đề nghị nào. Và ai có thể biết được là ở đâu tôi có thể sống tốt hơn? Việc tôi có thể đến một chỗ ở xấu - nơi mà tôi sẽ bị đối xử một cách tàn tệ là hoàn toàn có thể xảy ra. Không!

- Không. - Anh ta nói. - Xin tạm biệt bà. Tôi mong rằng tôi sẽ không bao giờ phải đến đó.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cái Đuôi Của Ngài ÔLiVơ

Càng ngày tôi càng vừa ý và sung sướng với chỗ ở mới. Tất cả những ai quen biết ông chủ và bà chủ của chúng tôi đều kính trọng và yêu mến họ. Họ tốt và tử tế không chỉ đối với người mà cả đối với ngựa, lừa, chó, mèo và tất cả các con vật khác - kể cả chim muông.

Niềm vui lớn nhất của chúng tôi là khi được tham dự vào cuộc đi chơi bằng ngựa. Ông chủ cười - Củ Gừng, bà chủ cười tôi, hai cô con gái thì cười ngài Ôliver và Mêrylê. Tất cả đều sung sướng và tôi thì sung sướng hơn cả vì tôi lúc nào cũng được chở bà chủ. Bà chủ vừa nhẹ, tiếng nói lại dịu dàng và tay bà nhẹ nhàng, tôi hầu như cảm thấy bà không quất roi bao giờ.

- Củ Gừng thường ghen tị với tôi nhưng ngài Ôliver con ngựa già nhất và thông minh nhất trong đàn thường nói với bà ta:

Củ Gừng thân mến, bà không được ghen với Đen. Bà không biết rằng được chở ông chủ cũng là một vinh dự lớn hay sao?

Tôi thường lấy làm lạ không hiểu tại sao cái đuôi của ngài Ôliver lại ngắn như vậy. Một lần tôi đánh bạo hỏi ông ta:

- Có chuyện gì đã xảy ra mà ông lại bị mất đuôi như vậy ạ?

- Tai nạn - Ông ta cúi gắt trả lời. - Thực ra chẳng phải là tai nạn gì cả? Đây là một hành động tàn bạo, đáng hổ thẹn! Lúc còn nhỏ, hồi ấy tôi chưa ở đây đã xảy ra một việc tàn bạo. Tôi bị trói và do đó không chạy được, sau đó người ta đến cắt lấy cái đuôi dài, đẹp của tôi mang đi!

- Đáng sợ thật! - Tôi kêu lên.

- Đáng sợ?Ồ, đây là điều đáng sợ! Nhưng nó không chỉ đau đớn mà thực sự còn làm cho tôi kinh hãi trong một thời gian dài. Việc đó không chỉ làm mất vật trang sức đẹp nhất của tôi mà nó còn làm cho tôi xấu đi.

Cái điều đáng sợ nhất là ở chỗ này - từ nay về sau tôi làm sao có thể đuổi ruồi đậu ở thân và đằng sau chân tôi? Cậu có đuôi để đuổi ruồi, cậu không nghĩ gì về điều đó, cậu không thể hiểu được là sẽ đáng sợ như thế nào khi những con ruồi bâu đến đốt cậu mà cậu thì hoàn toàn bất lực, không sao đuổi nó đi được.

Tôi nói cho cậu biết đây là một cái dở và là một sự mất mát của cả đời tôi đấy, nhưng tôi vui mừng thấy rằng hiện nay người ta không làm thế.

- Người ta làm thế để làm gì? - Củ Gừng hỏi.

- Để cho đẹp! - Con ngựa già cái kính nói. - Tôi cho rằng đó là điều đáng sợ nhất trên đời. Hãy nhìn xem, một số người đối xử với chó: Họ cắt cái đuôi và những cái tai xinh xắn của nó, họ làm gì vậy? Lại làm đáng đấy!

- Tôi có một người bạn thân, - ngài Ôlivơ nói tiếp, - một cô chó cái màu nâu. Cô ta ở ngay trong chuồng tôi và có năm con chó con xinh xắn lắm. Thoạt tiên, khi mới đẻ chúng nó nhắm mắt nhưng chẳng bao lâu, nó mở mắt và trườn ra xung quanh trông rất hay, mẹ của chúng rất hạnh phúc.

Nhưng một hôm, một người đàn ông đến và mang tất cả những con chó con đi. Tôi tưởng ông ta đưa chúng nó đi vì sợ tôi có thể giẫm lên nó. Nhưng không phải thế. Chiều hôm đó, người mẹ đáng thương của chúng cặp vào mõm từng con một đưa chúng trở lại. Người chúng vậy máu và kêu la thảm thiết.

Người mẹ đáng thương của chúng liếm chúng trông tội nghiệp biết chừng nào. Tôi sẽ không bao giờ quên điều ấy. Tại sao người ta không cắt tai và mũi của những đứa con của họ? Tại sao họ lại giày vò những con vật đáng thương không có khả năng bảo vệ của họ?

Ngài Ôlivơ, dù đáng yêu đấy, song cũng là một con ngựa già nóng nảy. Những điều ông ta nói hoàn toàn mới lạ và đáng sợ đối với tôi, và lần đầu tiên trong đời, một cảm giác cay đắng về con người bao trùm lấy tôi. Tất nhiên, Củ Gừng cũng bị kích động, bà ta chớp chớp mắt và tuyên bố rằng con người là kẻ tàn nhẫn và ngu ngốc.

- Ai nói về những kẻ ngu ngốc đấy? - Mêrylê hỏi,

lúc đó anh ta vừa đến và nghe được lời cuối cùng. Ai nói về những kẻ ngu ngốc đấy? Tôi cho rằng đấy là một từ xấu.

- Những từ xấu để chỉ những hành động xấu. - Củ Gừng nói và bà ta kể cho Mêrylê nghe những điều mà ngài Ôlivơ vừa nói.

- Đấy hoàn toàn là sự thật. - Mêrylê buồn rầu nói. - Con người đã làm như thế với những con chó. Tôi thấy mãi cảnh ấy nơi chỗ tôi sống đầu tiên; nhưng chúng ta không nên nói điều đó ở đây. Các vị biết rằng ông chủ Giôn và Giêm luôn luôn đối đãi tốt với chúng ta. Nói chuyện phản đối con người ở đây, ở chỗ này là bất công và vô ơn. Các vị biết ở đây có ông chủ tốt, hơn nữa có người chăn ngựa tốt, cố nhiên chúng ta là những con ngựa tốt nhất.

Những lời nói thông minh của Mêrylê tốt bụng làm cho tất cả yên lòng, đặc biệt là ngài Ôlivơ. Quay lại đối tượng nói chuyện với mình, Mêrylê, ngài Olivơ nói: - Thôi chúng ta chạy đến cuối vườn đi. Tôi nghĩ rằng gió đã thổi rụng những quả táo ở đấy và chúng ta có thể ăn được.

Chúng tôi đồng ý và phi đến cuối vườn. Ở đây, chúng tôi thấy nhiều quả táo thơm ngon rụng rải rác trên bãi cỏ xanh non.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Cứu Sống Giêm Và Ông Chủ Của Tôi

Vào một ngày cuối thu, ông chủ tôi đến một thành phố nhỏ có việc. Giêm mắc tôi vào xe kéo và cùng đi với chúng tôi. Bao giờ tôi cũng thích đi xe kéo. Xe kéo rất sang, bánh xe chạy êm. Lúc ấy trời đổ mưa to và gió thổi mạnh. Chúng tôi vui vẻ lên đường cho tới khi gặp cái barie chắn ngang trước một chiếc cầu gỗ thấp. Người gác cầu nói:

- Nước sông đang lên nhanh, tôi sợ rằng đêm nay trời xấu, vì thế các vị không nên ở lâu trong thành phố.

Rủi thay, công việc của ông chủ tôi bắt buộc phải ở lâu trong thành phố. Do vậy mãi đến khuya chúng tôi mới về nhà được. Chúng tôi đi qua một khu vườn rộng, cây cối bị đổ xuống chặn mất đường phía trước và chúng tôi phải quay trở lại con đường khác đến một chiếc cầu bằng gỗ.

Khi chúng tôi đến đây, trời đã tối đen nhưng vẫn có thể thấy trên cầu có nước, dù vậy ông chủ vẫn cứ cho đi tiếp. Một lúc sau chân tôi đã chạm mặt cầu, tôi chắc chắn là cầu đã hỏng một vài chỗ. Tôi dừng lại. - Đi! Đen đi đi! - ông chủ bảo và quất roi vào mông tôi. Tôi vẫn không đi. Lúc đó ông chủ lại đánh, tôi nhảy lên nhưng vẫn đứng tại chỗ, không đi.

- Có cái gì đó hỏng, thưa ông chủ. - Giêm nói.

Anh ta nhảy xuống xe, đến trước tôi và xem xét xung quanh. Anh ta dắt tôi tiến lên nhưng tôi vẫn không đi.

- Đi! Đen? Có việc gì thế? - Anh ta hỏi. Tất nhiên tôi không nói được với anh ta nhưng tôi biết rất rõ là cầu không thể qua được.

Vừa lúc đó, người gác cầu từ phía bên kia bờ sông chạy ra với một bó đuốc trong tay - Ối! Ôi! Ối! Dừng lại! - Ông ta hoảng hốt kêu lên.

- Có việc gì thế? - Ông chủ hỏi lớn.

- Cầu đã bị gãy ở giữa, nếu các ông tiếp tục đi các ông sẽ bị rơi xuống sông. - Ông ta trả lời.

- May mắn làm sao! - Ông chủ tôi nói:

- Ôi! Đen. - Giêm nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bờm tôi, rồi chỉ tôi đi theo con đường bên bờ sông.

Một lúc khá lâu, cả hai đều im lặng, sau đó ông chủ bắt đầu nói với một âm điệu khác hẳn. Tôi không thể hiểu hết những điều họ nói, nhưng tôi vẫn hiểu được chút ít rằng họ đang cảm động việc tôi đã cứu sống họ. Lúc ấy ông chủ nói thêm:

- Con người ta có trí khôn nhưng con vật cũng biết những điều nguy hiểm, nó thường cảm thấy những điều nguy hiểm nhạy hơn con người và do đó nó thường cứu sống con người.

Giêm kể nhiều chuyện về những con ngựa, những con chó và những điều kỳ lạ mà chúng đã làm.

Anh ta cũng nói rằng rất nhiều người không hiểu đầy đủ giá trị của loài vật. Anh ta nói thêm:

- Những con vật nuôi trong nhà là những người bạn tốt nhất của con người.

Chúng tôi về đến nhà rất muộn. Mọi người đang chờ chúng tôi. Bà chủ chạy ra đón chúng tôi:

- Thế là an toàn rồi, anh yêu! Em lo lắng biết chừng nào! Anh gặp tai nạn gì chẳng?

- Không, em yêu, nhưng chính chú Đen thông minh này đã cứu sống bọn anh. Tôi nghe được đến đấy, rồi họ đi vào nhà và Giêm dẫn tôi vào chuồng. Ôi! Anh ta cho tôi ăn bữa tối sao mà ngon thế và còn cái đệm thơm này nữa. Tôi sung sướng được nghỉ ngơi thoải mái. Tôi rất mệt.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đám Cháy

Một hôm ông chủ và bà chủ quyết định đi thăm một số bạn bè ở cách nhà 46 dặm. Giêm cùng đi với họ. Hôm đầu chúng tôi đi được 32 dặm. Đường đi không tốt lắm nhưng Giêm điều khiển cẩn thận và khéo léo. Do đó chúng tôi không bị mệt. Một người đánh xe tốt và tử tế có thể giúp cho con ngựa rất nhiều.

Trên đường đi, chúng tôi dừng lại một hoặc hai lần. Đêm đó, chúng tôi đến một thành phố nhỏ và nghỉ đêm tại đó. Chúng tôi dừng lại cạnh một quán trọ rất lớn ở một bãi chợ, chúng tôi đi qua một cái sân dài, ở cuối sân có chuồng ngựa. Hai người đàn ông đến chải lông cho Củ Gừng và tôi.

Họ dắt chúng tôi vào chuồng và mang thức ăn đến ở đây có sáu, tám mang ngăn riêng và hai ba chú ngựa. Khi hai người đàn ông chải lông cho chúng tôi, Giêm đứng bên cạnh và khi họ xong công việc, Giêm cúi nhẹ lên bộ lông bóng mượt của tôi và nói rằng họ làm việc chẳng những nhanh chóng mà còn rất tốt.

Người đàn ông chải lông cho Củ Gừng có chậm hơn một chút, sau đó ông dắt nó vào chuồng. Một thanh niên ngậm chiếc tẩu đến cạnh chuồng ngựa chuyện trò với người chải lông ngựa.

- Tôi bảo này, Dick, - người đàn ông nói, - hãy bắc thang lên kho mang xuống đây một ít cỏ cho con ngựa này. Nhưng trước hết hãy cất cái tẩu của cậu đi đã.

- Được thôi. Anh thanh niên nói và đi vào nhà chứa cỏ. Thoáng một cái anh ta đã mang cỏ xuống.

Lúc đó Giem lại đến xem tình hình của chúng tôi và sau đó cửa chuồng ngựa được đóng lại.

Không thể nói là tôi đã ngủ một giấc dài như thế nào. Không rõ vào lúc nào trong đêm, tôi đột nhiên thức dậy và cảm thấy có một điều gì không lành đã xảy ra. Tôi vùng dậy. Không khí ngột ngạt, khó thở.

Củ Gừng đang ho. Một trong những con ngựa khác hốt hoảng chạy cuống cuồng. Bóng đêm dày đặc. Tôi không thấy gì cả. Chuồng ngựa đầy khói.

Cửa kho cỏ bật mở và khói từ trên đó tuôn xuống. Tôi chú ý và nghe thấy những âm thanh kỳ lạ khiến tôi run lên vì sợ hãi. Lúc này, tất cả những con ngựa khác cũng đều thức dậy. Chúng nó cũng run sợ. Liên sau đó tôi nghe thấy những bước chân ở bên ngoài.

Người đàn ông bảo Dick mang cỏ xuống lúc này vội vàng chạy đến chuồng ngựa với một chiếc đèn lồng. Anh ta mở cửa chuồng. Anh ta dắt chúng tôi ra, nhưng do vội vàng và hoảng sợ anh ta làm cho tôi càng hoảng sợ hơn. Con ngựa đầu tiên không muốn ra với anh ta; anh ta lại dắt con thứ hai, thứ ba nhưng chúng cũng không đi.

Sau đó anh ta đến và ráng sức kéo tôi ra khỏi chuồng, nhưng cũng vô hiệu. Anh ta bỏ chúng tôi ở đấy và rời khỏi chuồng ngựa. Tất nhiên, chúng tôi rất ngu ngốc, nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy sự nguy hiểm đang vây quanh chúng tôi.

Đây là một nơi lạ. Ở đây chúng tôi không quen biết một ai để có thể tin cậy được. Bấy giờ không khí tương đối dễ thở. Một vài luồng không khí mát mẻ thổi qua cái cửa bỏ ngỏ nhưng tiếng động trên đầu càng âm ì hơn.

Khi nhìn ra, tôi thấy một ngọn lửa đỏ ở trên tường. Sau đó tôi nghe thấy có tiếng gào to ở bên ngoài: "Cháy". Người đàn ông đã chải lông cho tôi nhanh chóng chạy đến. Anh ta lạng lẽ dắt một con ngựa ra và quay trở

lại dắt những con khác. Bây giờ ngọn lửa đỏ càng cháy to hơn bao quanh kho chứa cỏ.

Tiếng động trên đầu càng kinh hãi. May mắn quá, cuối cùng tôi nghe tiếng của Giêm, bình tĩnh và tử tế như thường. Tôi đứng cạnh cửa, do đó anh ta dắt tôi ra đầu tiên. Anh ta vỗ về tôi và bảo:

- Đi Đen con ta. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi đáng sợ này.

Anh ta lấy cavát của mình bịt mắt tôi lại và vỗ nhẹ vào tôi âu yếm, dắt tôi ra khỏi chuồng. Đến sân anh ta tháo băng bịt mắt cho tôi, giao tôi cho mấy người đàn ông cao lớn giữ và chạy nhanh trở lại với Củ Gừng.

Đám cháy càng to, khói càng dày đặc. Khi nhìn thấy Giêm đi vào chuồng ngựa đang bốc cháy, tôi hí lên một tiếng rùng rợn. Sau này Củ Gừng nói với tôi rằng tiếng hí của tôi rất đúng lúc. Bà ta hiểu là tôi đã ở bên ngoài. Nó giúp cho bà ta không sợ nữa và rời khỏi chuồng ngựa.

Trong sân mọi vật đều lộn xộn. Người ta gào thét inh ỏi nhưng tôi không chú ý đến. Tôi còn mãi nhìn vào cửa chuồng ngựa. Đột nhiên tôi nghe tiếng ông chủ gọi:

- Giêm! Giêm! Anh ở đâu?

Không có tiếng trả lời, nhưng tôi nghe một tiếng động lớn. Có cái gì đó đã rơi xuống chuồng ngựa. Liên sau đó tôi hí lên vui vẻ khi thấy Giêm chạy qua đám khói. Anh ta dắt theo Củ Gừng. Củ Gừng ho sặc sụa, còn Giêm thì không thể nói được.

- Anh chàng dũng cảm của tôi! - Ông chủ nói, đặt tay mình lên vai Giêm. - Anh có bị sao không? Giêm lắc đầu. Anh ta chưa nói được trong lúc này.

- Đúng! - Người đàn ông cao lớn giữ tôi nói.

Anh ta quả thật là một người dũng cảm, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Và bây giờ, - ông chủ nói, - cho phép chúng tôi rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Ông đưa chúng tôi đến một quán trọ khác ở phía bên kia bãi chợ và sau đó, cùng đi với Giêm. Tất nhiên, đây là một nơi rất tốt và an toàn, nhưng chúng tôi cũng cảm thấy không yên tâm lắm. Những tiếng hí vang của những con ngựa đáng thương trong cái chuồng ngựa đang cháy kia là một sự thật! Sáng hôm sau, tôi nghe được câu chuyện về vụ cháy giữa Giêm và một người coi ngựa khác. Ban đầu không ai biết nguyên nhân của vụ cháy, nhưng sau cùng một người đàn ông nói rằng đó là do cái tẩu thuốc của Dick và khi anh ta trở ra thì không còn cái tẩu nữa. Đương nhiên là Dick chối tất cả nhưng không một ai tin anh ta.

Tôi lại nhớ câu nói của Giôn Manly: "Đừng bao giờ đưa tẩu thuốc vào chuồng ngựa". Tôi nghĩ, đấy là một câu nói đúng. Điều này phải thông báo cho mọi người cùng biết.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Giêm Từ Giã Chúng Tôi

Phần còn lại trong cuộc hành trình của chúng tôi rất dễ dàng. Đêm ấy chúng tôi đến nhà người bạn của ông chủ. Ở đó chúng tôi nghỉ lại hai hoặc ba hôm gì đấy. Sau đó chúng tôi trở về nhà, rất vui mừng vì được về sống trong chuồng của chính mình. Giôn Manly cũng vui khi được thấy chúng tôi. Đêm trước hôm Giêm từ giã chúng tôi, anh ta nói với Giôn Manly:

- Anh biết là ông chủ đã giới thiệu tôi cho một trong những người bạn của ông rồi đấy. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ từ giã nơi này. Tôi vui lòng làm việc ở đây cho đến khi nào tôi đi. Giôgrin sẽ thay tôi. Nhưng tôi e nó nhỏ quá.

- Đúng, nó nhỏ, nhưng đã mười bốn tuổi rưỡi, nó nhanh nhẹn, tốt bụng và tử tế. Nó rất muốn làm việc ở đây. Bố nó cũng muốn như vậy và tôi biết rằng ông chủ của chúng ta vui lòng nhận nó trong dịp này. Tất nhiên ông chủ đã hỏi ý kiến của tôi. "Nếu anh thấy nó còn bé quá, - Ông nói, - tôi sẽ ớm một đứa khác lớn hơn". Nhưng tôi trả lời: "Cứ để chúng tôi huấn luyện cho nó. Tôi sẽ luyện nó độ sáu tuần".

- Sáu tuần! - Giêm nói. - Đây, cũng phải mất sáu tháng đấy, trước khi nó có thể giúp anh được. Anh sẽ có nhiều việc đấy Giôn ạ.

- Được thôi - Giôn nở một nụ cười nói. - Công việc đối với tôi là một người bạn rất tốt. Tôi không bao giờ sợ công việc.

- Anh là một người rất tốt. - Giêm nói. - Tôi mong tôi sẽ mãi mãi giống như anh.

- Hãy luôn luôn nhớ rằng, anh bạn thân thiết của tôi ạ. Giôn nói, - Con người không nên ích kỷ. Một con người ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mình, điều đó rất xấu. Anh phải luôn luôn giúp đỡ mọi người, nếu anh thấy có thể được. Nhưng anh nên biết là điều ấy cũng rất tốt đối với chính anh. Anh đã không nghĩ đến bản thân mình khi cứu Đen và Củ Gừng. Vài năm trước đây, ông bà chủ của chúng ta đã giúp đỡ tôi và đưa em gái nghèo khổ của tôi. Bây giờ, đến lúc tôi có thể giúp đỡ cậu bé nghèo khổ này và tôi vui mừng thấy mình có thể làm được điều đó. Tất nhiên tôi sẽ rất nhớ anh.

Sau đó Giôn nói thêm:

- Anh là người bạn duy nhất của tôi. Ngoài mẹ tôi ra, tôi mong rằng anh sẽ không quên tôi.

- Không! Anh bạn thân mến ạ, không! - Giêm nói. - Tôi sẽ giúp đỡ anh, nếu có điều kiện, tôi cũng mong rằng anh sẽ không quên tôi.

Hôm sau Giôgrin đến chuồng ngựa học tất cả những gì cậu ta có thể học được trước khi Giêm đến, cậu ta học rửa chuồng ngựa, lấy rơm và cỏ khô, rửa yên xe và chải lông cho Củ Gừng và tôi khá nhanh. Giêm lại dạy cậu ta cưỡi Mêrylê, lúc đầu Mêrylê không thích "Một đứa bé không biết gì cả" như anh ta nói, nhưng vào cuối tuần thứ hai anh ta nói với tôi vẻ bí mật, "anh biết đấy, Giôgrin sẽ là một cậu chăn ngựa tốt, tôi tin chắc như vậy".

Ngày Giêm từ già chúng tôi đã đến. Anh ta rất buồn.

- Anh xem, - anh ta nói với Giôn, - tôi phải từ già tất cả những gì ở đây: mẹ tôi và anh; ông chủ, bà chủ tốt bụng, những con ngựa, ở chỗ mới tôi không quen biết ai cả. Tôi đến đó chỉ vì tôi được một địa vị cao hơn, tôi sẽ có nhiều tiền hơn và do đó tôi có thể giúp được mẹ tôi tốt hơn. Tôi làm điều đó chỉ vì thương mẹ tôi thôi.

Giôn an ủi anh ta, song tất nhiên chẳng một ai muốn chia tay với Giêm. Cũng như Mêrylê, anh ta đã bỏ ăn và còn có thể bỏ ăn nhiều ngày.

Sau khi Giêm từ giã chúng tôi, bố của Giôgrin thường đến giúp đỡ, vì ông ấy biết công việc. Giôgrin cũng làm việc rất chăm chỉ và biết được mọi thứ. Do đó Giôn quả quyết rằng cậu ta sẽ trở thành một người chăn ngựa giỏi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chúng Tôi Đi Mời Bác Sĩ

Sau ngày Giêm từ già chúng tôi ít hôm, một đêm chuồng ngựa đột nhiên mở ra và Giôn đến rất nhanh.

- Đen dậy đi. - Anh ta nói. - Chúng ta phải sẵn sàng ngay!

Anh thẳng yên và dẫn tôi ra cổng lớn. Ông Swai. đứng ở đó với cây đèn trong tay.

- Bây giờ, Giôn ạ, - ông nói, - đi càng nhanh càng tốt. Tính mệnh của bà chủ anh đang gặp nguy hiểm, không được chậm trễ phút nào. Đưa thư này cho bác sỹ Waitơ. Cho con ngựa nghỉ một lát ở quán trọ và trở về càng nhanh càng tốt.

Giôn nói: "Vâng, thưa ông chủ", và lên ngựa.

Chúng tôi đi qua công viên, qua làng, xuống dưới một quả đồi trồng cây, chúng tôi đến một trạm gác đường Giôn gọi rất to. Người gác trạm mở cửa ngay.

- Bây giờ, - Giôn nói, - cứ để cửa như thế cho bác sỹ, tiền đây. - Và chúng tôi lại tiếp tục đi.

Giôn nói với tôi:

- Đen ạ, bây giờ việc làm tốt nhất của cậu là chạy thật nhanh!

Tôi hiểu việc đó rất cần thiết và tôi phi nước đại.

Tôi nghĩ là ngay cả ông nội tôi, một người nổi tiếng đã từng giành phần thắng trong nhiều cuộc đua ngựa cũng không thể nào chạy nhanh hơn tôi lúc này.

Khi chúng tôi đến một cái cầu, Giôn dừng lại cho tôi nghỉ một lát. Anh ta vỗ về tôi và bảo:

- Cừ lắm, Đen, bây giờ nghỉ một lát, sau đó có thể đi chậm hơn.

Nhưng tôi nghĩ về bà chủ đáng thương của tôi nên vẫn đi nhanh như trước.

Khoảng 3 giờ sáng, chúng tôi đến thành phố và dừng lại trước nhà bác sĩ Waitơ. Giôn vội vàng vừa kéo chuông vừa gõ cửa cùng một lúc. Một chiếc cửa sổ mở ra và bác sĩ Waitơ thò đầu ra hỏi:

- Anh muốn gì?

- Bà Gótđơn ốm nặng, thưa ngài, ông chủ mời ngài đến ngay. Ông chủ nghĩ là bà sẽ chết nếu ngài không đến. Đây là thư của ông chủ gửi cho ngài.

- Chờ đấy, - bác sĩ nói, - tôi sẽ đến.

Ông ta đóng cửa sổ lại và mở cửa lớn.

- Thật rui ro. - Ông ta nói. - Hôm nay con tôi lấy ngựa đi thăm bạn nó rồi. Bây giờ tôi không có ngựa.

Tôi làm thế nào được. Tôi có thể đi con ngựa của anh được không?

- Nó đã phi nước đại suốt cả quãng đường đến đây bây giờ phải cho nó nghỉ một lát. - Giôn nói. - Nếu không còn cách khác, thì phải dùng nó vậy.

- Phải vậy thôi. - Bác sĩ nói. - Tôi sẽ đi ngay.

Giôn đứng cạnh tôi, vuốt ve cổ tôi. Tôi rất nóng.

Bác sĩ đi ra với chiếc roi ngựa của ông ta.

- Ngài không cần roi đâu, thưa ngài. - Giôn nói.

- Đen sẽ chạy mãi cho đến khi nào ngài dừng lại.

Ngài nên săn sóc nó, thưa ngài.

- Tôi sẽ không quấy rầy con ngựa, - bác sĩ nói, - tôi sẽ săn sóc nó.

Trong khoảnh khắc chúng tôi đã bỏ xa Giôn về phía sau.

Tôi sẽ không kể lại đoạn đường trở về của chúng tôi. Bác sĩ là người nặng hơn Giôn và cưỡi ngựa không giỏi lắm nhưng tôi đã chạy hết sức và chẳng mấy chốc chúng tôi đã về đến nhà. Ông chủ đang chờ chúng tôi ở cổng lớn.

Ông không nói một lời nào. Bác sĩ đi vào nhà với ông và Giôgrin dẫn tôi vào chuồng. Tôi sung sướng vì cuối cùng đã về đến nhà. Tôi rất mệt. Người tôi ướt đầm mồ hôi, nước chảy cả xuống chân, hơi người tôi bốc lên và tôi thở hổn hển. Rủi ro làm sao lúc này lại không có Giôn và Giêm! Họ biết phải làm gì và họ sẽ giúp đỡ tôi.

Cậu bé Giôgrin cũng muốn giúp tôi, tất nhiên rồi, nhưng cậu ta bé quá và biết rất ít về loài ngựa chúng tôi nên cậu ta không cho tôi một chiếc khăn ấm mà lại mang đến cho tôi một thùng nước đầy. Nước mát và rất ngon. Tôi uống hết. Sau đó cậu ta đem cho tôi một ít cỏ khô và lúa mạch. Cậu cho rằng làm như thế là đúng và đi ra.

Trong chốc lát tôi bắt đầu run. Tôi lạnh quá và cảm thấy rất mệt. Ngực tôi đau dữ dội và tôi ốm thật sự. Ôi! Tôi muốn có một chiếc khăn dài, ấm biết chừng nào. Tôi mong Giôn, nhưng rủi quá, anh ở rất xa.

Tôi cố ngủ mà không sao ngủ được. Hôm sau, Giôn đến. Tôi rên khe khẽ và Giôn hiểu ngay tất cả. Anh ta đắp cho tôi hai, ba chiếc khăn ấm. Sau đó anh ta chạy vào nhà mang đến cho tôi một ít nước nóng và cháo bột nóng.

Giôn giận Giôgrin lắm. Anh ta nói đi nói lại mấy lần "Đồ ngốc, sao mày không đắp cho con ngựa đáng thương này một cái khăn ấm? Và tao nghĩ là mày còn cho nó uống nước lạnh nữa. Đồ tồi!" Nhưng điều đó không đúng. Giôgrin là một cậu bé tốt, chỉ vì cậu ta còn biết rất ít về loài ngựa chúng tôi.

Lúc bấy giờ tôi rất mệt. Giôn chăm sóc tôi cả ngày lẫn đêm. Ông chủ cũng thế, ông thường xuyên đến thăm tôi.

- Đen đáng thương của ta! - Một hôm ông nói. - Con ngựa tốt của ta, mày đã cứu bà chủ, Đen ạ?

Đúng, mày đã cứu sống bà ấy.

Tôi không biết là tôi ốm bao lâu. Ông bác sĩ thú y đến hàng ngày. Một hôm, ông ấy chích máu cho tôi. Tôi cảm thấy yếu hẳn, nhưng sáng ra tôi lại cảm thấy người khỏe hơn trước. Cuối cùng nhờ có thuốc của bác sĩ thú y, tôi đã bình phục.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cuộc Chia Tay

Tôi sống ở nơi hạnh phúc này đã được ba năm, nhưng những biến đổi đáng buồn đang chờ đợi chúng tôi. Càng ngày, chúng tôi càng hiểu ra rằng bà chủ của chúng tôi ốm nặng. Bác sĩ thường xuyên đến nhà, ông chủ buồn rầu và đau khổ. Sau đó chúng tôi nghe nói rằng bà chủ phải rời khỏi nhà để đến một vùng ấm áp trong hai, hoặc ba năm gì đấy. Tin này làm cho mọi người lo lắng khổ sở. Ông chủ quyết định rời khỏi nơi này và bắt tay vào việc chuẩn bị. Mọi người đều nói về cuộc chia tay sắp tới, không ai nghĩ hoặc nói những điều gì khác. Giôn yên lặng và buồn bã, ngay cả Giôgrin cũng không huýt sáo như trước nữa.

Hai cô con gái ông chủ và ông gia sư đi trước.

Họ đến tạm biệt chúng tôi. Họ ôm hôn Mêrylê như hôn một người bạn cũ và quả anh ta đã trở thành một người bạn cũ.

Sau đó, chúng tôi nghe nói về tương lai của chúng tôi. Ông chủ bán Củ Gừng và tôi cho một người bạn cũ của ông, "Đấy là một nơi tốt và chúng sẽ có một chỗ ở tốt" - Ông nói với Giôn - không ngờ ông đã nhầm to.

Mêrylê được bán cho ông chủ tử tế và ông ta cần một con ngựa đua.

- Nhưng ông phải hứa, - ông chủ nói với người mua ngựa, - ông đừng bao giờ bán con Mêrylê thân thiết của chúng tôi. Khi nó già không làm việc được nữa, ông hãy chôn cất nó tử tế.

Người bạn cũ của ông Gớtđơn hứa sẽ làm như vậy. Giôgrin đi cùng với Mêrylê để chăm sóc con ngựa. Do vậy, Mêrylê được may mắn hơn những con ngựa khác. Khi ông chủ đến chuồng ngựa để từ biệt chúng tôi, ông rất buồn và khổ tâm. Tôi nhận biết điều đó qua giọng nói của ông. Tôi nghĩ rằng loài ngựa chúng tôi có thể hiểu được điều đó nhiều hơn con người.

Ông chủ nói với Giôn về tương lai của ông, sau đó cảm ơn anh về cả một thời gian dài Giôn đã giúp việc cho ông rất tốt. Ông nói:

- Khi nào anh cần tôi có thể giúp đỡ anh. Hãy viết thư cho tôi và tôi sẽ làm mọi việc vì anh.

- Cảm ơn ông. - Giôn trả lời. - Ông và bà chủ quý hoá của tôi đã giúp đỡ tôi và đưa em gái tôi nghiệp của tôi rất nhiều, điều đó không bao giờ tôi quên được. Tôi mong rằng chúng ta sẽ gặp nhau khi bà chủ hoàn toàn bình phục.

Ông chủ chìa tay cho Giôn nắm rồi hai người rời khỏi chuồng ngựa.

Ngày hôm sau Củ Gừng và tôi kéo xe đến cổng lớn lần cuối cùng. Cuộc chia tay đã diễn ra ở nhà ga rất cảm động. Khi đoàn tàu rời khỏi ga, Giôn nói: "Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại bà chủ, không bao giờ!". Giọng nói của anh run lên. Sau đó chúng tôi chậm chạp trở về nhà, nhưng bây giờ không phải là nhà cũ của chúng tôi nữa.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Củ Gừng Và Tôi Sống Ở Nơi Mới

Bạn ông chủ của chúng tôi là một vị bá tước giàu có. Nơi ở của bá tước rất rộng rãi và đẹp đẽ. Lâu đài lộng lẫy, sang trọng, rộng gấp ba, bốn lần nhà của ông Swai. Nhưng tôi phải nói rằng ở đây không thú vị gì nếu như một con ngựa có thể có ý kiến.

Khi Giôn đưa Củ Gừng và tôi đến nơi ở mới, anh ta đã nói chuyện với ông Gioóc là một trung niên đẹp trai, và theo cách nói của ông, tôi biết ngay là ông sẵn sàng nghe theo lời Giôn. Ông ta rất thân mật và lễ phép đối với Giôn. Ông gọi một người chăn ngựa đến bảo đưa chúng tôi về chuồng và mời Giôn nước giải khát. Chuồng của chúng tôi rất sáng và thoáng khí.

Ngăn của Củ Gừng ở sát ngăn tôi nên chúng tôi có thể dễ dàng nói chuyện với nhau, nhờ vậy mà chúng tôi không cảm thấy cô quạnh ở nơi ở mới này. Độ khoảng nửa giờ hoặc một giờ sau gì đấy, Giôn và ông Gioóc đến thăm chúng tôi, ông Gioóc nói với Giôn: - Anh Giôn, bây giờ tôi có thể nhìn nhận không nhầm về những con ngựa này, nhưng chúng ta hoàn toàn biết rằng loài ngựa cũng như những loài vật khác, trong những thời gian khác nhau chúng cần sự chăm sóc khác nhau, anh cứ bảo cho tôi biết những gì anh biết về từng con ngựa này.

- Vâng. - Giôn nói. - Tôi không nghĩ rằng đây là một đôi ngựa tốt nhất và tôi cũng rất phiền đối với một trong hai con ngựa này, chúng không giống nhau.

Con ngựa đen này nhanh như một con nai và hiền lành, tính tình của nó rất tốt. Nó đã được chăm sóc kỹ, nó không phải nghe một lời nói nặng

nề hay biết một đòn đánh bao giờ. Điều thích thú nhất của nó là làm những gì mà ông chủ nó muốn. Nhưng tôi nghĩ rằng cuộc sống của con ngựa cái màu hạt dẻ này rất nặng nề trước khi nó đến chỗ chúng tôi.

Nếu nó được chăm sóc tử tế thì không có con ngựa nào tốt hơn nó đâu. Trong ba năm vừa qua nó chưa bao giờ bộc lộ tính xấu của nó. Nhưng nếu nó bị đối xử tàn tệ thì chắc là nó sẽ ăn miếng trả miếng đấy. Ông chắc biết nhiều con ngựa đã làm như vậy.

- Vâng, tất nhiên, - Gioóc nói, - tôi hoàn toàn hiểu. Tiếc thay trong một chuồng ngựa rộng như thế này có nhiều ngựa và nhiều người chăn ngựa, những người chăn ngựa cũng không giống nhau. Nhưng tôi sẽ nhớ những gì anh nói về con ngựa này. Hai người ra khỏi chuồng ngựa, Giôn dừng lại bảo:

- Tôi cũng phải nói cho ông biết là chúng tôi chưa bao giờ dùng dây cương ngắn.

- Được. Gioóc nói. - Tuy nhiên ở đây nó sẽ phải dùng cương ngắn. Bản thân tôi cũng thích thả lỏng cương hơn, và như vậy thì rất tốt cho ngựa. Nhưng bà chủ lại muốn theo đúng một kia, và một mới là đầu ngựa phải cao. Nếu đầu ngựa của bà không cao thì bà sẽ không thèm nhìn đến đâu. - Tôi rất... rất lấy làm tiếc cho những con ngựa đáng thương này. - Giôn nói. Nhưng tôi phải đi ngay bây giờ kẻo không nhớ tàu mất.

Anh đến vỗ về chúng tôi và nói chuyện với chúng tôi lần cuối. Giọng anh rất buồn. Tôi rất lấy làm tiếc vì không thể nói với anh rằng tôi yêu mến anh biết chừng nào! Tôi chỉ có thể nhìn anh buồn bã, trong chốc lát anh đi ngay, từ đó không bao giờ tôi gặp lại anh nữa.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cuộc Sống Mới Của Chúng Tôi

Ngày hôm sau ông chủ mới đến xem chúng tôi. Tôi nghĩ là ông thích chúng tôi.

- Những con ngựa này rất hay. - Ông chủ nói. - Bạn tôi, ông Swai. đã dạy nó những đặc tính tốt.

Chúng ta sẽ dùng nó kéo xe khi đi du lịch trong nước.

Nhưng tôi nghĩ rằng con ngựa đen này cười cũng tốt lắm đấy.

Lúc đó ông Gioóc nói cho ông chủ biết những gì mà Giôn đã nói về chúng tôi.

- Được. - Ông chủ nói. - Hãy cẩn thận và thu ngắn cương từ từ thôi. Tôi sẽ nói điều đó với bà chủ. Buổi chiều chúng tôi được thăng vào xe và khi chuông đồng hồ điểm ba tiếng, chúng tôi được dẫn đến trước cửa ngôi nhà. Như tôi đã nói, ở đây rất lộng lẫy sang trọng. Hai người hầu mặc áo nâu có dấu hiệu riêng, quần đỏ, bút tất trắng dài đã đợi sẵn. Khi đó chúng tôi nghe tiếng sột soạt của tơ lụa. Bà chủ bước xuống các bậc đá, bà ta nhìn chúng tôi, đó là một phụ nữ cao lớn, kiêu hãnh.

Chúng tôi thấy bà có vẻ không thích điều gì đó nhưng chẳng nói gì và bước lên xe.

Đây là lần đầu tiên tôi bị thăng dây cương ngắn và phải nói rằng đây chưa phải là điều đáng sợ nhất về sau này. Tất nhiên, chẳng lấy gì làm thú vị lắm vì không lúc nào tôi cúi đầu xuống được, nhưng nhìn chung đầu tôi

cũng không cao hơn lúc bình thường. Lúc này tất cả mọi thứ đều thích hợp đối với tôi, tôi cảm thấy khổ tâm cho Củ Gừng, nhưng bà ta vẫn im lặng chịu đựng.

Hôm sau đúng 3 giờ chúng tôi lại đến trước cửa và những người hầu cũng đã chờ từ trước. Chúng tôi nghe tiếng sột soạt của quần áo bằng tơ lụa của bà chủ. Bà ta bước xuống và nói với giọng ra lệnh: - Gioóc , ông phải nâng đầu ngựa lên cao hơn, chúng nó nhìn trông sợ lắm!

Gioóc trả lời rất lễ phép:

- Xin lỗi bà, nhưng những con ngựa này trước đây chưa từng dùng cương ngăn bao giờ. Ông chủ bảo rằng nên nâng đầu ngựa lên từ từ thì tốt hơn. Nhưng nếu đó là ý muốn của bà, tôi sẽ nâng nó lên cao hơn.

- Cứ làm như thế. - Bà chủ bảo.

Gioóc thu ngắn dây cương một chút nữa. Nhưng bạn biết đấy, thu ngắn chỉ một tí thôi cũng có ý nghĩa của nó. Bây giờ tôi bắt đầu hiểu những gì tôi đã nghe về dây cương ngăn trước đây.

Khi chúng tôi về nhà, Củ Gừng bảo:

- Bây giờ cậu biết thế nào là một dây cương ngăn rồi chứ! Nhưng nó không phải là xấu. Nếu nó không quá ngăn, tôi sẽ không nói gì cả. Nhìn chung là ở đây họ đối với chúng ta tốt. Nhưng nếu dây cương thắt chặt quá thì họ coi chừng! Tôi không chịu đâu và tôi sẽ không bao giờ chịu.

Càng ngày dây cương của chúng tôi càng bị thu ngắn hơn. Càng ngày tôi càng thấy khổ sở. Tôi vốn rất thích công việc của tôi. Bây giờ tôi bắt đầu thấy chán ghét nó. Củ Gừng cũng thế, bà ta buồn phiền tuy chẳng nói năng gì.

Gioóc không thu ngắn hơn dây cương của chúng tôi trong nhiều ngày. Do đó tôi quyết định sẽ làm một cách tốt nhất bốn phận của mình. Chẳng may cuối cùng điều tệ hại đã xảy ra, tôi cho là thế. Bạn không thể biết mình sẽ trông cậy được gì ở những người giàu có.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cuộc Đấu Tranh Cho Tự Do

Một hôm, bà chủ xưởng muộn hơn mọi ngày, tiếng sột soạt của tơ lụa cũng rõ hơn.

- Cho xe đến nhà huân tước phu nhân. - Rồi dừng lại một lúc, bà ta nói tiếp:

- Đầu của những con ngựa này chưa được nâng cao một cách đúng mức. Nâng thêm ngay, Gioóc! Tôi không muốn nói nhiều về điều này nữa.

Gioóc đến với tôi trước tiên trong khi người chăn ngựa đứng chờ trước đầu Củ Gừng.

Gioóc cầm dây cương của tôi thắt chặt đến mức hầu như tôi không thể chịu được. Sau đó ông ta đến với Củ Gừng mà ai cũng biết rất rõ là ông ta muốn làm gì.

Gioóc bắt đầu thít chặt dây cương, Củ Gừng đột nhiên đứng thẳng trên hai chân sau, bật mạnh hai chân trước đứng vào mũi ông ta và làm cho cái mũi trên đầu ông ta rơi phịch xuống đất.

Còn người chăn ngựa, anh ta gần như suýt ngã. Ngay lúc đó cả hai chạy tới trước đầu Củ Gừng nhưng Củ Gừng mạnh hơn họ và họ không làm gì được. Củ Gừng tiếp tục đứng thẳng trên hai chân sau nháy và đá đến lúc nó rơi chân xuống.

Không may trước khi Củ Gừng rơi xuống nó giẫm mạnh vào chân sau bên trái của tôi vì nó không nhìn thấy gì xung quanh. Đây là điều đáng sợ.

Gioóc vội vàng ngồi lên đầu nó, do đó nó không quấy mạnh được. Đồng thời ông bảo người chăn ngựa mở tôi ra khỏi xe và dẫn tôi về chuồng ngựa.

Người chăn ngựa tuân lệnh ông ta và nhanh chóng chạy trở lại. Tôi đã xúc động mạnh trước sự việc vừa xảy ra. Chân tôi đau dữ dội. Đầu tôi vẫn bị nâng lên rất cao do đó tôi không thể nào cử động được đầu.

Ôi! tôi đau đớn và bức tức biết chừng nào! Tôi muốn đá thật mạnh vào người nào ở gần tôi lúc đó. Nhưng tôi biết rất rõ rằng tôi đã hứa với người mẹ thân yêu của tôi là tôi không bao giờ làm điều đó. Bây giờ ở đây tôi cô đơn và đau khổ không có lấy một người bạn nào trên đời! Còn đâu những gì mà tôi vô cùng yêu mến!

Người mẹ thân thiết của tôi, ông chủ cũ tốt bụng, ông làm vườn - Grây, ông Gớt đơn với bà vợ tử tế của ông và những đứa trẻ. Còn đâu những người nuôi ngựa, những người tốt nhất trên đời: Giôn Manly, Giêm và cậu bé Giôgrin. Và còn đâu người bạn thân thiết của tôi, anh Mêrylê!

Mêrylê thông minh, hiểu biết tất cả, và có thể luôn luôn cho những lời khuyên bảo hữu ích! Cuối cùng hai người chăn ngựa dẫn Củ Gừng vào bà ta cũng hoảng sợ và đáng thương chẳng kém gì tôi. Chúng tôi đã được đền bù một cách dẹt dẹt trước cuộc đấu tranh của Củ Gừng.

Ông Gioóc đến với những người chăn ngựa, ra lệnh cho họ và sau đó đến xem tôi. Chỉ đến lúc ấy, ông ta mới nhớ ra là đầu tôi vẫn còn bị nâng cao và vội hạ nó xuống.

Lúc đó tôi nghe ông ta tự nói với mình:

- Quý quái thật những dây cương này! Mình vẫn biết sử dụng nó là không tốt. Nó chỉ gây ra phiền phức. Ông chủ sẽ rất bức tức với mình, nhưng mình có thể làm gì được? Người đàn bà này không tim. Thời trang! Thời trang là điều duy nhất bà ta quan tâm đến và một người hầu có thể làm được gì nếu một người chồng không thể làm được! Ông chủ đã hứa là sẽ

nói với bà ta, thế nhưng bà ta vẫn giữ ý thích riêng của mình. Mọi người đều biết như thế.

Vừa tự nói với mình, ông ta vừa xem xét tôi. Ông ra tìm chỗ Củ Gừng đã giã phải và bảo những người chăn ngựa rửa vết thương bằng nước ấm. Ông bá tước rất tức giận khi biết sự việc vừa xảy ra. Ông ta mắng Gioóc:

- Tại sao anh lại nghe lời bà chủ thu ngắn dây cương lại? Anh biết rất rõ đấy là điều không tốt đối với loài ngựa, và lại nó trái với ý muốn của tôi!

Gioóc lễ phép nói:

- Thưa ngài bá tước, sau này tôi sẽ thích thú hơn khi được chỉ làm theo mệnh lệnh của ngài. Than ôi! Đấy chỉ là lời nói, không có gì bảo đảm điều đó. Bà chủ vẫn làm những gì bà muốn, và những con ngựa đáng thương vẫn sợ hãi như trước, nhưng tôi nghĩ rằng Gioóc sẽ bảo vệ những con ngựa của ông tốt hơn.

Họ không bao giờ để Củ Gừng kéo xe nữa. Tôi có một người bạn mới đến là Max. Max thường xuyên phải chịu dây cương ngắn. Tôi đã từng hỏi nó là làm sao nó có thể chịu đựng được như vậy. - Được. - Nó nói. - Tôi phải chịu vì tôi không phải là con ngựa tốt nhất, nhưng điều đó sẽ rút ngắn cuộc sống của tôi. Nó cũng sẽ rút ngắn cuộc sống của anh nếu anh ở đây.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Røben Smit

Bây giờ tôi phải nói đôi điều về Røben Smit, người được để lại trông nom các chuồng ngựa khi Gioóc đi Luân Đôn. Không một ai hiểu công việc của mình hơn Røben.

Anh ta khéo tay và có bản tính tốt, tử tế, không chỉ đối với con người mà đối với những con ngựa cũng thế. Anh ta còn biết chăm sóc ngựa ngay cả khi nó ốm vì anh ta đã từng sống với một ông bác sĩ thú y chuyên chữa bệnh cho ngựa trong hai năm.

Anh ta là một người đàn ông hào hiệp và rất vui tính. Tôi nghĩ là ai cũng mến anh ta. Những con ngựa, dĩ nhiên rồi, rất thích anh ta. Tôi thường lấy làm lạ tại sao anh ta lại không phải là một quản gia như Gioóc. Nhưng anh ta có một nhược điểm lớn là thích uống rượu.

Anh ta không uống thường xuyên hàng ngày như một số người khác, thậm chí có khi cả tuần, cả tháng anh ta không uống lần nào. Nhưng khi bắt đầu uống thì anh quên hết tất cả. Anh ta là người được việc nên đã hai hoặc ba lần Gioóc làm ngơ trước chuyện đó và không nói gì với ngài bá tước.

Nhưng một đêm, Røben Smit phải đánh xe đi đón bà chủ ở một buổi khiêu vũ. Anh ta do quá say đã không cầm cương được. Một người khác đã phải chui vào ngăn riêng của người đánh xe, cầm cương điều khiển xe đi. Tất nhiên lần này Gioóc không thể im lặng được nữa và Røben bị mất việc, phải ra đi cùng với vợ và những đứa con nhỏ.

Con ngựa già Max đã kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện xảy ra trước đó khá lâu. Nhưng ngay trước khi Củ Gừng và tôi đến, Gioóc đã nói với

ngài bá tước cho Smit trở lại làm việc. Smit đã hứa là không bao giờ say rượu nữa.

Anh ta đã giữ đúng lời hứa, do vậy ngài bá tước cho Roben Smit làm người quản gia khi Gioóc ở Luân Đôn. Anh ta làm việc đó hết lòng. Roben Smit trung thực và khéo léo làm rất tốt công việc của anh.

Mọi việc đều tốt đẹp cho đến một ngày tháng tư, gia đình ngài bá tước ở Luân Đôn muốn trở về nhà vào tháng năm. Việc quan trọng lúc này là phải xếp xe theo thứ tự trước khi họ trở về nhà. Với mục đích này Roben đã đi xe đến thành phố, để xe ở đó và trở về bằng ngựa. Anh ta vác yên ngựa và chọn tôi cho cuộc hành trình này.

Chúng tôi rời khỏi xe ở nơi chuyên môn khám xe và Roben cưỡi ngựa đến khách sạn "Sư tử trắng". Anh ta bảo người chăn ngựa cho tôi thức ăn ngon và nói thêm "Tôi sẽ trở lại đây vào lúc bốn giờ chiều, con ngựa này phải được chuẩn bị sẵn sàng vào thời gian đó".

Chẳng may Roben gặp một người bạn cũ trong thành phố và họ rủ nhau đi uống rượu. Do đó anh ta không trở lại lúc bốn giờ. Và mãi đến năm, sáu, bảy, tám giờ anh ta cũng không trở lại. Đến chín giờ đêm anh ta mới trở lại, quát tháo ầm ĩ và mắng người chăn ngựa.

Đó là điều rất lạ, người chăn ngựa nói với anh ta là một cái đinh ở móng chân trước của tôi bị long ra. Lúc chúng tôi đang đứng trong sân, chủ khách sạn "Sư tử trắng" cũng nói:

- Hãy cẩn thận ông Smit! Nên nhớ đến cái móng ngựa.

Roben trả lời gay gắt: "Không phải việc của ông!" và đi ngay. Khi chúng tôi rời khỏi thành phố, Roben bắt đầu cho phi nước đại, đánh tôi liên tục, dù rằng tôi đang chạy với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này trời không trăng và rất tối. Con đường rải đá làm tôi rất khó chạy nhanh, tuy vậy tôi vẫn chạy hết tốc lực. Móng chân tôi long ra và chẳng mấy chốc tụt mất. Roben do uống rượu say nên không biết gì cả.

Cuối cùng chúng tôi đến một đoạn đường dài toàn đá to và rất sắc. Thật nguy hiểm đối với bất cứ một con ngựa nào chạy nhanh trên đường đá. Tôi vẫn phi nước đại dù đã mất một móng, một móng khác bị vỡ và bị đá cứa thành rãnh. Cái chân này đau kinh khủng.

Trong khi Roben vẫn không hay biết gì về những vết thương ở chân tôi. Anh ta chỉ biết đánh mắng tôi và bắt tôi chạy nhanh hơn. Lúc này tôi không thể tiếp tục chạy được nữa. Không có một con ngựa nào có thể chịu nổi.

Tôi trượt chân và quy hãn trên hai khuỷu. Smit bị bắn ra xa. Vì tôi đang chạy rất nhanh nên anh ta ngã khá nặng. Một lúc sau đó khó khăn lắm tôi mới đứng dậy được và đi khập khiễng vào cạnh đường cái, ở đây không có đá. Lúc này trăng vừa xuất hiện và tôi có thể thấy Smit nằm cách chỗ tôi không xa.

Tôi cố đi lại nhưng không được. Anh ta rên rỉ và không sao đứng dậy nổi. Tôi cũng muốn rên. Bây giờ không chỉ đau ở móng mà cả hai khuỷu chân của tôi cũng đau một cách dữ dội. Nhưng loài ngựa có thể chịu đựng được sự đau đớn của mình trong im lặng.

Tôi bất lực và đau đớn biết chừng nào! Tôi không thể làm gì để giúp cho Smit đáng thương được kể cả cho tôi. Tôi chỉ có thể chờ đợi và lắng nghe những âm thanh của ngựa, tiếng bánh xe lăn hoặc tiếng những bước chân.

Con đường trong đêm vào giờ này lại càng tĩnh mịch. Chúng tôi đành phải chờ hàng giờ trong khi chưa có ai giúp đỡ. Đây là một đêm thánng tư yên tĩnh, dịu dàng. Cảnh vật xung quanh rất đẹp. Nó nhắc tôi nhớ lại những

đêm xa xôi trước đây, khi tôi nằm cạnh mẹ tôi trên đồng cỏ xanh rờn, thoải mái ở quê hương đầu tiên của tôi cùng với người làm vườn Gray. Lúc bấy giờ tôi sung sướng biết bao.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuyện Đó Kết Thúc Như Thế Nào

Cuối cùng vào lúc nửa đêm tôi nghe tiếng chân ngựa. Chắc anh hiểu là tôi sung sướng biết chừng nào khi thấy Củ Gừng kéo một chiếc xe có ba người đàn ông trên đó. Họ đi rất chậm trên đường đá và dừng lại khi thấy một khối đen lù lù trên đường. Một người trong bọn họ nhảy xuống xe nhìn vào khối đen và bảo:

- Đây là Rôben! Có việc gì đã xảy ra với anh ta vậy?

Người đàn ông thứ hai cũng chạy đến, cúi xuống nhìn Rôben và nói:

- Anh ta chết rồi ! Tay chân anh ta lạnh ngắt. Họ nâng anh ta lên nhưng anh ta đã tắt thở và tóc bết máu. Họ lại đặt anh ta xuống, chạy đến chỗ tôi và nhìn vào khuỷu chân bị dập của tôi.

- Thôi đúng rồi, con ngựa bị ngã và quật anh ta xuống, không ai nghĩ là con ngựa đen này lại có thể làm như vậy. Tôi cho rằng đã có điều gì xảy ra từ trước. Cái lạ là sao con ngựa lại không chạy đi khỏi chỗ này!

Rôbốt (một trong những người chăn ngựa của ông chủ) cố gắng dắt tôi đi. Tôi bước được một bước nhưng lại quy xuống, - À! Chân con ngựa này cũng bị thương - Anh ta nói - Bây giờ thì tôi hiểu tại sao anh ta ngã, anh bạn đáng thương. Tôi chắc là đã có điều gì không hay xảy đến với Rôben. Làm sao anh ấy lại có thể cưỡi một con ngựa đã mất móng sắt trên đường đi được? Tôi sợ rằng lại vẫn tật cũ: anh ta say rượu.

- Tội nghiệp chị vợ của anh ta! Chị ấy mặt mày xanh mét chạy đến nhà tôi hỏi tin Rôben. Chị ấy cố không lộ sự lo lắng của mình. Chị ấy bảo

có lẽ có việc gì đấy đã giữ Rôben. Nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ? Chúng ta phải đưa con ngựa và Rôben về nhà, đây không phải là chuyện dễ.

Họ bàn bạc với nhau một hồi lâu và cuối cùng họ nghĩ ra một cách, Rôbốt dắt tôi, còn Net và một người chăn ngựa khác mang xác Rôben.

Đặt xác Rôben lên xe rất khó khăn. Cuối cùng Net uể oải nhảy xuống xe với một sự buồn rầu nặng trĩu. Rôbốt đến xem lại cái chân bị thương của tôi. Anh ta lấy khăn tay của mình bịt vết thương cho tôi. Sau đó anh ta dắt tôi về nhà, dù rằng anh ta rất cẩn thận và dắt tôi đi rất chậm, tôi vẫn thấy đau. Tôi không bao giờ quên được chuyến đi trong đêm này, đoạn đường dài hơn ba dặm.

Cuối cùng tôi về đến chuồng và được ăn một ít lúa mạch. Sau đó Rôbốt đắp một chiếc khăn ướt lên vết thương ở khuỷu chân của tôi và không cho tôi cử động.

Hôm sau, sau khi xem lại vết thương của tôi, bác sĩ thú y nói:

- Tôi hy vọng là con ngựa này vẫn có thể làm việc được nhưng nó không còn khoẻ và đẹp như trước nữa.

Vì cái chết của Rôben xảy ra quá đột ngột và không ai biết tại sao cả, cho nên cần có sự điều tra xác minh. Ông chủ "Sư tử trắng", anh chăn ngựa và một vài người khác khai rằng: Rôben say khi anh ta rời khách sạn. Người gác cổng thành phố nói là Smit đã phi ngựa khi anh ta qua cổng thành. Sau đó họ tìm thấy cái móng sắt ở chân tôi rơi lẫn trong đá. Do đó, trường hợp này hoàn toàn rõ ràng đối với họ. Lúc bấy giờ mọi người đều biết là tôi không có lỗi.

Mọi người đều thương hại chị vợ Rôben. Chị ta gần như điên dại. Chị ta gào khóc và nhắc đi nhắc lại: Trời ơi! Anh ấy tốt nhường ấy, anh ấy tốt

lắm! Chỉ tại ba cái rượu chết tiệt! Tại sao tôi lại khổ thế cơ chứ? Trời ơi!
Roben, Roben ơi!

Và chị ta chạy đến mộ Roben sau khi anh ta đã được mai táng. Và sau đó, vì không nhà cửa và bà con thân thuộc, người đàn bà đáng thương ấy với sáu đứa con nhỏ đã rời túp lều sụp cạnh công viên để vào sống trong một nhà tế bần ảm đạm.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tôi Đến Đồi Cỏ

Khi khuỷu chân tôi gần như khỏi hẳn, họ đưa tôi đến một cánh đồng cỏ nhỏ trong một hai tháng. Dù được sống thoải mái và có cỏ ngon tôi vẫn cảm thấy cô đơn. Tôi thích sống theo đàn, nhưng ở đây tôi hoàn toàn cô độc. Củ Gừng và tôi đã trở thành bạn thân, do đó tôi muốn được gặp lại Củ Gừng.

Tôi rất vui, vào một buổi sáng khi cửa mở và Củ Gừng xuất hiện! Bà ta, tất nhiên là cũng rất vui khi thấy tôi, nhưng ngay lúc đó tôi hiểu là bà ta rất khổ tâm. Con trai ông chủ của chúng tôi là một người đi ngựa khó tính, anh ta đã làm mòn mọi sức lực của Củ Gừng, Củ Gừng không thể làm việc được vì bà ta không còn như trước nữa.

- Chúng ta đều ở đây. - Bà ta nói. - Tuổi trẻ cường tráng và sức mạnh của chúng ta đã tàn lụi. Cậu thì vì một gã say rượu, còn ta thì vì một thằng ngốc.

Cuộc sống đáng sợ thật!

Củ Gừng và tôi đã sống với nhau một thời gian dài cho đến khi gia đình ông chủ từ thành phố trở về.

Một hôm ngài bá tước và Gioóc đến cánh đồng cỏ của chúng tôi. Họ xem xét chúng tôi rất cẩn thận.

Ngài bá tước rất bức tức:

- Tôi đã tốn bao nhiêu là tiền để mua những con ngựa này, bây giờ thì mất toi! Và lúc đó, tôi đã hứa với người bạn cũ của tôi là sẽ chăm sóc những con ngựa của ông ta tử tế và cho chúng một chỗ ở chu đáo. Tôi phải giữ lời hứa của tôi chứ! Những con ngựa đáng thương này yếu đi rồi và tôi chẳng biết làm gì với chúng. Thôi được, con ngựa cái này sẽ cho nó nghỉ thêm một thời gian nữa, có lẽ nó cũng còn giúp được anh. Còn con ngựa đen chúng ta phải bán nó thôi. Thật tội nghiệp, cũng biết vậy nhưng tôi không thể có một con ngựa với cái khuỷu chân như thế trong chuồng ngựa của tôi. Không thể làm khác được, chúng ta phải bán nó. Chúng ta cố tìm cho nó một nơi ở tốt.

- Tất nhiên phải thế, ngài không thể có một con ngựa như vậy trong chuồng, thưa ngài. - Gioóc nói. - Nhưng không nên lo lắng, chúng ta sẽ tìm được một chỗ cho nó mà ở đấy người ta không coi trọng hình thức bên ngoài lắm. Tôi có biết một người ở thành phố này, ông ta là một nhà cho thuê xe ngựa. Ông ta sẽ vui lòng mua con ngựa này.

- Viết thư cho ông ta đi, Gioóc! - Ngài bá tước bảo. Sau đó họ trở về.

- Họ sẽ đưa cậu đi ngay đấy. - Củ Gừng bảo. - Ta sẽ mất một người bạn duy nhất và có lẽ chẳng bao giờ chúng ta còn gặp lại nhau nữa. Đúng thế, thật là tàn nhẫn!

Một tuần sau Rôbốt đến và đưa tôi đi. Ông chủ mới của tôi là chủ một trạm cho thuê xe ngựa. Ông ta có nhiều xe và ngựa khác nhau, vì ông ta dùng chúng để cho thuê.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Con Ngựa Cho Thuê Và Những Người Đánh Xe

Bây giờ tôi là một con ngựa cho thuê. Tất cả những người đánh xe ở trạm cho thuê đều biết đánh xe. Ngược lại, hầu hết những người thuê tôi đều không biết đánh xe thế nào. Vì tôi là một con ngựa hiền cho nên ông chủ thường đem tôi cho những người không biết đánh xe hoặc đánh xe tồi thuê.

Ông chủ làm như vậy vì ông có thể tin cậy tôi được. Tôi sẽ không thuật lại ở đây tất cả những thói xấu của những người đánh xe mà tôi thấy. Nói hết, tốn khá nhiều thời gian đấy! Tôi sẽ kể lại một vài người trong số những người đánh xe ấy thôi.

Đầu tiên có những người dùng dây cương ngắn thít chặt. Họ luôn luôn nghĩ là họ phải kéo dây cương thật căng và giữ chắc con ngựa trong tay. Họ đã lầm biết chừng nào! Thít chặt dây cương không giúp gì cho con ngựa cả. Điều đó chỉ khiến cho việc kéo xe của nó khó khăn mà không thoải mái.

Thứ hai, có người dùng dây cương lỏng, họ hầu như không cần cương. Dây cương vẫn trên lưng ngựa.

Những người đánh xe như thế không thể điều khiển con ngựa của họ, tất nhiên là như vậy. Họ không thể giúp gì cho ngựa và ngay cả cho bản thân họ, nếu có việc gì đó xảy ra đột ngột.

Về phần tôi, tôi không chống lại điều này. Tôi hiền, tôi không trượt chân bao giờ, cũng không cắn hoặc đá hậu. Tuy nhiên, như các bạn biết, mỗi con ngựa đều thích bàn tay vuốt ve của ông chủ khi ông ta đến cạnh mình.

Mỗi con ngựa đều thích ông chủ của mình hoạt bát. Người đi ngựa sẽ làm hỏng ngựa. Tôi nhớ ông Gótđơn thường nói "Làm hỏng một con ngựa cũng tàn nhẫn như làm hỏng một đứa trẻ. Cả hai sẽ phải chịu đựng sự đau đớn đó mãi về sau này".

Ngoài ra, có người không bao giờ có những con ngựa của riêng mình. Họ sống ở thành phố và họ thường đi lại bằng tàu hoả. Do đó, theo họ một con ngựa cũng như một cái máy nào đó, có điều là nó nhỏ hơn.

Trong mọi trường hợp, họ nghĩ rằng nếu họ đã bỏ tiền ra để thuê một con ngựa thì con ngựa ấy phải chạy xa, vừa chạy nhanh vừa thồ nặng đúng theo ý thích của họ. Họ không bao giờ đếm xỉa đến đường xá, con đường có thể tốt hoặc xấu, gồ ghề hoặc bằng phẳng, núi hoặc đồi, họ không bao giờ nghĩ đến điều đó Ngựa là chỉ có chạy và chỉ có chạy.

Họ sẽ không bao giờ mở ngựa ra khỏi xe và đi bộ khi ngựa lên dốc.Ồ không! Họ đã bỏ tiền ra thuê thì họ được cưỡi và họ phải cưỡi chứ? Tất nhiên nó phải thế.

Đi bộ à? Nói đùa! Và do vậy, họ chỉ việc quất roi và quất: "Chạy, đồ lười!"

Những người đánh xe như thế thật là tồi. Tôi thích chạy hai mươi dặm với một người đánh xe tốt biết suy nghĩ hơn là chạy mười dặm với một người đánh xe tồi. Chạy hai mươi dặm với người đánh xe tốt anh sẽ chẳng thấy mệt.

Tất nhiên chúng tôi một đôi lần dù không thường xuyên cũng gặp được những người đánh xe ngựa tốt ở đây. Tôi nhớ, một buổi sáng có hai người đánh xe trẻ tuổi đến, khi người chăn ngựa dẫn tôi vào chuồng, một trong hai người ấy đã đến bên cạnh nhìn đầu tôi bằng đôi mắt thật dễ thương và hỏi:

- Anh có nghĩ là con ngựa này cần phải có hàm thiếc không?

- Tôi nghĩ là nó chạy rất nhanh không cần hàm thiếc. - Người chăn ngựa đáp. - Nhưng người ta lại thích hàm thiếc kia.

- Tôi không thích như thế. - Người trẻ tuổi nói.

- Anh làm ơn cởi nó ra cho.

Sau đó anh ta lại vuốt ve tôi và bảo:

- Chúng ta sẽ chạy rất tốt, không cần hàm thiếc, anh bạn nhỉ?

Anh ta nắm dây cương, cả hai người lên xe và chúng tôi đi.

Ôi! Anh thanh niên này am hiểu việc đánh xe biết chừng nào! Thế là giống như trước đây, tôi hoàn toàn sung sướng. Tôi chạy nhanh hết sức.

Anh thanh niên này rất thích tôi. Anh ta thử tôi nhiều lần và sau đó anh ta thuyết phục ông chủ bán tôi cho một trong những người bạn của anh ta. Bạn của anh ta đang cần một con ngựa hiền để cưỡi. Và thế là vào mùa hè ông chủ tôi đã bán tôi cho ông Bacry.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Gã Ăn Cắp

Ông chủ mới của tôi không có vợ. Ông ta sống ở thành phố và làm việc rất nhiều. Bác sĩ khuyên ông ta nên mua lấy một con ngựa để luyện tập. Ông ta mua tôi, thuê một chuồng ngựa và người chăn.

Ông chủ biết rất ít về ngựa nhưng ông chăm sóc tôi tử tế, ông bảo người chăn ngựa cho tôi những thức ăn tốt nhất mà loài ngựa cần có. Tôi hiểu những lời nói của ông - Tôi nghĩ tôi sẽ có một chỗ ở tốt và dễ làm việc!

Mấy hôm đầu mọi việc hoàn toàn tốt đẹp, người chăn ngựa biết công việc của anh ta, chuồng ngựa sạch sẽ, anh ta chăm sóc tôi cẩn thận và luôn luôn dịu dàng. Nhưng sau đó tôi bắt đầu nhận ra là tôi không đủ thức ăn, tôi không ăn đủ cái thứ lúa mạch dành cho ngựa ấy. Sau hai hoặc ba tuần gì đấy, điều đó bắt đầu ảnh hưởng đến sức khỏe và tính nết của tôi.

Vì không biết nói nên tôi không thể nào nói cho ông chủ biết là tôi không đủ thức ăn, và ông chủ không hề hay biết gì cả. Tình trạng này kéo dài khoảng hai tháng. Một hôm ông chủ cười tôi đi gặp một người bạn - một ông chủ trại sống không xa thành phố.

Ông chủ trại này là một người am hiểu về ngựa. Sau đó, do sự mời mọc của ông bạn, ông ta đã xem tôi và nói: - Tôi thấy có lẽ là, anh Bacry ạ, con ngựa của anh không được khỏe lắm khi anh mua nó. Nó ốm phải không?

- Không! Nó không ốm đâu. - Ông chủ nói. - Người chăn ngựa của tôi bảo là con ngựa nào thì về mùa thu cũng gầy yếu và uế oải cả.

- Mùa thu! Vô lý! - Ông chủ trại nói. - Tại sao lại chỉ là mùa thu! Con ngựa của anh được làm việc nhẹ và nếu có đủ thức ăn tốt, nó sẽ rất khoẻ mạnh ngay cả trong mùa thu. Anh nuôi nấng nó như thế nào?

Ông chủ kể cho ông bạn nghe. Ông chủ trại lắc đầu nói:

- Tôi không thể nói gì về lúa mạch của anh nhưng tôi chắc là con ngựa của anh không được ăn mấy. Có thể là những kẻ xỏ lá nào đó đã ăn cắp thức ăn của con vật không biết nói này và đem bán đi, anh phải để ý chuyện ấy. - "Những con vật không biết nói!"

Đúng! Tôi không biết nói. Tôi không biết nói gì cả, nhưng tôi biết rất rõ lúa mạch của tôi đi đâu. Người chăm sóc tôi là một người nuôi thỏ để bán. Mỗi buổi sáng vào khoảng sáu giờ, anh ta đến chuồng ngựa với một cậu bé - con trai của anh ta. Cậu bé luôn luôn mang theo một cái làn có nắp đậy. Hai người vào phòng chứa thức ăn của tôi, người chăn ngựa xúc đầy một túi lúa mạch cho vào cái làn và cậu bé xách đi ra.

Năm, sáu hôm sau, vào buổi sáng, cậu bé vừa rời khỏi chuồng ngựa với cái làn đựng túi lúa mạch, cánh cửa mở ra và một người cảnh sát đến nắm tay cậu bé giữ lại. Một người cảnh sát khác cũng đến và khóa cửa trong.

"Chỉ cho tao chỗ bố mày cất giấu thức ăn cho những con thỏ của mày"
- Người cảnh sát nói với cậu bé. Cậu bé hoảng sợ và bắt đầu khóc. Nhưng cậu ta có thể làm gì được? Cậu ta chỉ cho hai người cảnh sát chỗ để thức ăn của tôi. Ở đấy họ tìm thấy một cái túi bỏ không hoàn toàn giống cái túi trong làn của cậu bé. Lúc đó người chăn ngựa đang chải lông cho tôi. Tất nhiên anh ta chối phăng, nhưng điều đó chẳng giúp gì cho anh ta cả. Hai người cảnh sát đã đưa anh ta đi ngay, kể cả thằng bé con trai anh ta.

Về sau, tôi nghe nói cậu bé được tha vì không có tội, nhưng người chăn ngựa thì bị kết án hai tháng tù giam.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Một Kẻ Lừa Bịp

Chẳng bao lâu ông chủ lại thuê một người chăn ngựa mới.

Anh ta là một thanh niên vạm vỡ, đẹp trai, một người rất lễ phép. Khi ông chủ nói chuyện với anh ta, anh ta luôn luôn "dạ dạ, vâng vâng" và sờ tay lên mũ của mình về khúm núm. Anh ta luôn luôn vỗ về và âu yếm tôi khi ông chủ có thể nhìn thấy việc đó.

Để cho tôi có vẻ đẹp, anh ta thường chải bờm và đuôi tôi bằng nước, chải móng chân tôi bằng dầu trước khi dắt tôi đến cho ông chủ. Do vậy, ông chủ cứ nghĩ rằng anh ta là một người chăn ngựa rất khá. Chỉ có tôi là biết rõ anh ta: một kẻ lừa bịp.

Anh ta rất lười và suốt ngày chỉ ngấm vuốt trước gương. Anh ta nghĩ mình là một người rất đẹp trai. Anh ta không bao giờ chăm sóc tôi tử tế và không bao giờ cọ sạch chuồng ngựa. Mùi phân ngựa bốc lên nồng nặc, hãn hữu lắm ông chủ mới đến chuồng ngựa và cũng nhận ra điều đó. Một lần ông chủ bảo anh ta dọn các thứ rác rưởi dơ bẩn, giội nước rửa sạch sân chuồng ngựa.

Bạn nghĩ là anh ta sẽ làm việc đó ư? Hoàn toàn không! Anh ta lười lắm. Vì vậy anh ta nói với ông chủ rằng việc giội nước vào chuồng ngựa là không cần thiết, làm thế ngựa sẽ bị cảm lạnh. Và mọi việc vẫn như cũ.

Tôi không muốn ăn uống nữa. Tôi cảm thấy rất khổ sở vì cứ phải đứng mãi trên rác ứ đọng, chân tôi teo lại và yếu hẳn. Tôi hay bị trượt.

Một hôm, ông chủ mời cho tôi bác sĩ thú y, ông bác sĩ nắn nắn chân tôi một lúc rồi nói là tôi bị ốm.

- Một thoáng nhìn chân nó, - ông bác sĩ nói với ông chủ tôi, - đã biết con ngựa đáng thương này chịu sự đau đớn rất khá. Có điều rất lạ là người chăn ngựa của anh không hề chú ý gì đến những cái chân đau của con ngựa. Chúng ta thường thấy những con ngựa như thế ở trong các chuồng ngựa bẩn thỉu.

Sau đó ông bác sĩ thú y đưa thuốc của tôi cho ông chủ - một thứ thuốc rất khó uống, nhân thế nói thêm:

- Hàng ngày chuồng ngựa phải thoáng khí và sạch sẽ. - Ông tiếp - Anh không nên quên điều đó.

Thuốc, không khí và chuồng sạch đã giúp tôi chẳng bao lâu bình phục trở lại.

Nhưng ông Bacry vì căm tức những người chăn ngựa nên quyết định từ bỏ tất cả và bán tôi cho người khác.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Một Phiên Chợ Ngựa

Bạn chưa bao giờ thấy một phiên chợ ngựa phải không? Nếu thế, hãy đến đó mà xem, bạn sẽ thấy thú vị. Ở đây có nhiều thứ để xem lắm. Ở phiên chợ mà tôi kể cho bạn nghe này có thể thấy toàn bộ các loại ngựa: Những con ngựa tơ của nước ngoài, những con ngựa đua non không lớn hơn Mêrylê, hàng trăm con ngựa kéo xe mà những cái đuôi dài của chúng thường được kết lại và thắt một chiếc nơ đỏ.

Ở đây bạn có thể thấy nhiều con vật mà bạn thích, những con ngựa đẹp mã, những con ngựa giống mà bây giờ thành ngựa loại hai sau khi đã bị tai nạn hoặc thiếu sự chăm sóc chu đáo.

Ở đây có những con vật đẹp đẽ, lộng lẫy: Những con ngựa khỏe mạnh, đẹp mã và kiêu hãnh, chúng nó không hề biết gì về cuộc sống sắp tới trong lúc này. Chúng nó lấy làm sung sướng phô trương những cái cổ và những cái chân đẹp trước người mua. Chúng nó cũng muốn phô trương cả mức chạy nhanh của chúng nữa.

Và tất nhiên, ở đây cũng có những con ngựa già bất hạnh đã từng sống qua một cuộc sống nặng nhọc.

Những con vật đáng thương! Chúng nó chẳng có gì là thú vị trong cuộc sống và không hy vọng gì nữa. Một số ngựa gầy còm đến nỗi anh có thể thấy những chiếc xương sườn của chúng. Một số khác có những vết thương cũ ở lưng và ở đùi. Đây là một điều đáng buồn, đặc biệt là đối với một con ngựa không biết gì về tương lai của nó. Tôi cũng ở trong tình trạng đáng buồn ấy. Còn biết nói gì nữa đây?

Ngoài ngựa ra ở đây có rất nhiều người. Một số người muốn bán và một số khác muốn mua ngựa. Người bán ngựa thì muốn giá ngựa cao nhất, người mua ngựa lại muốn giá ngựa hạ nhất. Do đó họ cứ đi đi lại lại tán chuyện, hò reo và mặc cả.

Không một ai trong những người chủ ngựa là thật thà. Nhiều người nói dối về những con ngựa của họ và lừa dối người mua. Nếu một con ngựa biết nói, tôi sẽ nói rằng ở một phiên chợ ngựa anh có thể nghe và thấy những điều dối trá hơn bất cứ một nơi nào khác. Tôi đứng gần hai con ngựa đẹp mã và khoẻ mạnh.

Nhiều người đến xem chúng tôi. Kẻ giàu có thường xem tôi rồi bỏ đi khi họ thấy cái khuỷu chân bị thương của tôi. Người đàn ông bán tôi thề rằng tôi chỉ bị trượt chân từ trên cao, nhưng điều đó chẳng có ích gì. Khi xem tôi, tất cả những người mua đều vạch mồm, xem mắt, sau đó họ nắn chân sờ da tôi. Họ cũng muốn xem tôi bằng những cách khác nhau.

Một số lỗ mãng xem tôi như một miếng gỗ. Một số khác dịu dàng đáng mến. Tất nhiên tôi thích những người mua dịu dàng hơn. Trong số đó, tôi thích nhất một người đàn ông. Anh ta không giàu có nhưng ăn mặc khá sạch sẽ, gọn gàng. Anh ta có đôi mắt màu xám dịu dàng và giọng nói vui vẻ.

Anh ta vỗ về âu yếm tôi ở anh ta không có mùi rượu bia và mùi thuốc lá (tôi ghét mùi này). Anh ta lại có mùi cỏ dễ chịu. Khi anh ta bắt đầu xem tôi, tôi hiểu ngay là anh ta thích ngựa và biết cách chăm sóc chúng. Tôi nghĩ "nếu người đàn ông này mua tôi, tôi sẽ hạnh phúc". Anh ta trả hai mươi ba bảng Anh để mua tôi. Bị từ chối, anh ta bỏ đi.

Nhưng tôi cho rằng anh ta thích tôi và ngay sau đó anh ta quay trở lại. Tôi vui mừng khi thấy anh ta, tôi nghĩ anh ta hiểu điều đó. Anh ta đọc được điều đó trong mắt tôi. Anh ta vỗ về, âu yếm tôi và bảo: "Tốt, người bạn già,

tôi hy vọng rằng chúng ta sẽ là những người bạn. Hoàn toàn đúng như thế". Anh ta nói với người bán tôi.

- Tôi sẽ trả cho anh hai mươi bốn bảng Anh. - Rồi sau đó họ bắt đầu mặc cả.

Cuối cùng, người đàn ông mà tôi thích đã mua tôi với giá hai mươi lăm bảng Anh. Anh ta trả tiền, dẫn tôi ra khỏi chợ và đưa tôi đến một quán cơm. Ở đây anh ta cho tôi một ít lúa mạch. Trong khi tôi ăn, anh ta đứng bên cạnh và nói chuyện dẹt dẹt với tôi. Sau đó, anh ta thẳng yên cương và chúng tôi đi Luân Đôn.

Chúng tôi đến cái thành phố lớn này vào ban đêm. Đèn đã bật sáng. Ở đây có nhiều đường phố quá, những đường phố cắt ngang hoặc nối tiếp nhau. Sẽ không bao giờ hết chăng? - Tôi nghĩ.

Trên một trong những đường phố ấy, chúng tôi đi qua một bãi ngựa. Ông chủ của tôi reo lên bằng một giọng vui sướng:

- Xin chào ngài tổng đốc!

- Hê-lô - Một tiếng reo lên. - Anh mua được ngựa tốt chứ?

- Tôi nghĩ thế. - Ông chủ tôi trả lời.

- Chúc anh may mắn nhé ?

- Cám ơn ngài, ngài tổng đốc. - Và ông chủ tiếp tục đi.

Chẳng bao lâu chúng tôi đến thành phố bên cạnh. Đường phố này rất hẹp. Ở đây có những túp nhà nghèo nàn và những chuồng ngựa ở bên kia đường phố.

Ông chủ mới của tôi dừng lại trước một túp nhà và huýt sáo. Cửa liền mở ra.

Một người phụ nữ trẻ, một cậu con trai và một cô bé chạy ra. Người đàn ông hôn vợ con một cách trìu mến và bảo:

- Này Baccơ, con mở cửa ra còn mẹ sẽ mang đèn đến.

Một phút sau họ đứng xung quanh tôi trong cái sân nhỏ hẹp.

- Nó hiền chứ bố?

- Đúng, Đôrôthy ạ, nó hiền như con mèo con của con ấy. Hãy đến sờ nó xem nào!

Một bàn tay nhỏ bé bắt đầu sờ vào người tôi mà không hề sợ sệt. Sung sướng biết chừng nào!

- Anh sẽ cho nó một bữa ăn ngon chứ? - Người vợ hỏi. - Anh đã sẵn sàng chưa?

- Tất nhiên Đônly ạ. Cho nó ăn thứ gì nó thích ấy. Và em biết anh cũng đã sẵn sàng đòi hỏi em thứ gì rồi chứ?

- Ô! Một bữa ăn chiều thật ngon, bố ạ. - Cậu bé reo lên làm mọi người cười vang.

Họ cho tôi vào một nơi ấm áp, sạch sẽ, cao ráo với rất nhiều rơm khô. Sau bữa ăn ngon lành tôi nằm xuống và nghĩ "ở đây tôi sẽ sung sướng".

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Một Chiếc Xe Độc Mã

Ông chủ mới của tôi tên là Gionio Baccơ nhưng mọi người gọi ông ta là Gioly. Tôi làm việc cùng ông chủ. Gioly cho rằng Đônly - vợ anh là người vợ tốt nhất trên đời.

Chị là một người phụ nữ nhỏ nhắn nhưng khoẻ mạnh và gọn gàng, sạch sẽ, với mái tóc màu đen, đôi mắt đen và cái miệng nhỏ hay cười. Cậu con trai Baccơ mười hai tuổi. Cậu ta cao lớn và là một cậu bé hiền có tính thật thà. Và cô bé Đôrôthy tám tuổi rất yêu mẹ.

Mọi người ở đây rất yêu mến nhau. Tôi chưa bao giờ, kể cả trước đây và sau này biết một gia đình nào hạnh phúc và vui vẻ như thế Gioly có một chiếc xe độc mã và hai con ngựa. Anh chăm sóc những con ngựa của mình rất tốt, tôi phải nói như thế.

Ngoài tôi ra còn có một con ngựa nữa màu trắng, cao, khoẻ tên là Đại úy. Con ngựa ấy đã già nhưng tôi tin chắc rằng lúc trẻ nó là con ngựa lông lẩy. Nó có cái bờm đẹp và thuộc loại ngựa giống quý phái từ đầu đến chân. Tôi hỏi nó tại sao có tên là Đại úy nó bảo lúc đầu người sĩ quan kỵ binh đã đặt cho cái tên ấy.

Sáng hôm sau, lúc Gioly chuẩn bị cho tôi ăn, Đônly và Đôrôthy đi vào sân chuồng ngựa làm quen với tôi

Baccơ giúp việc cho bố vào buổi sáng nhanh nhẩu nói với bố:

- Con chắc là con ngựa này sẽ không thua con Giắc già của chúng ta.

Đônly mang đến cho tôi một quả táo và Đôrôthy cho tôi một mẫu bánh mì. Họ tử tế với tôi biết dường nào. Điều đó làm cho tôi có cảm tưởng tôi vẫn là "Đen" như trước đây. Tôi vui sướng biết bao khi họ âu yếm vỗ về tôi bằng những lời nói dịu dàng! Tôi cố gắng bày tỏ cho họ biết là tôi cũng rất yêu họ và tôi muốn có một tình bạn với họ.

Đônly nói:

- Anh biết không, Giơly, con ngựa này rất đẹp mã, dùng nó để kéo xe tốt lắm. Đáng tiếc là khuỷu chân của nó bị vỡ.

- Tất nhiên! Chúng ta không bao giờ biết được tại sao lại như thế. - Giơly nói. - Nhưng anh cho rằng đây không phải là lỗi tại nó. Chúng ta sẽ gọi nó là Giắc cũng như chúng ta đã gọi con ngựa già của chúng ta vậy. Em nghĩ thế nào?

- Đúng đấy! - Chị vợ nói. - Con ngựa này đẹp và cái tên của nó cũng đẹp, chúng ta gọi nó là Giắc. Giơly và Đại Úy làm việc vào buổi sáng. Sau khi tan học, Baccơ cho tôi ăn và một ít nước uống. Buổi chiều tôi bắt đầu làm việc. Giơly thảng tôi vào xe. Ở đây không dùng dây cương ngắn và dây buộc hàm thiếc. Bạn có thể biết là tôi sung sướng biết chừng nào!

Chúng tôi đi qua những đường phố bên cạnh và đến một bến xe rộng, nơi Giơly đã chào "ngài Tổng đốc" hôm trước. Ở đây có nhiều xe ngựa đang đợi khách, một số người lái xe đang đứng nói chuyện với nhau, một số khác ngồi trong xe đọc báo. Một vài người đang cho ngựa ăn cỏ.

Giơly dừng lại sau chiếc xe cuối cùng. Một số người đến ngắm nghía tôi và bình phẩm. Một người trong số đó nói tôi không phù hợp với xe đẹp mã.

Anh ta nói:

- Anh sẽ thấy ngay điều đó, nếu không phải thế thì tôi sẽ không còn là tôi nữa.

Gioly cười và trả lời rất vui vẻ:

- Chúng ta sẽ chờ xem!

Lúc đó, một người đàn ông mặt to mặc một chiếc áo ngắn rộng màu xám với những chiếc cúc xám to và đội chiếc mũ xám to tướng đi đến. Tóc của ông ta cũng màu xám, trông ông ta khá già. Mọi người nhường lối cho ông ta. Ông ta ngắm nghía tôi rất kỹ như có ý định mua tôi vậy.

Sau đó ông ta nói: - Con ngựa này đúng là loại ngựa anh cần, Gioly ạ. Tôi không biết anh mua bao nhiêu, nhưng nó đáng giá đấy.

Tên của người đàn ông này là Grantơ nhưng mọi người đều gọi ông ta là "tổng đốc". Ông ta cao hơn những người đánh xe khác, thường lo mọi việc và hay tranh luận. Ông ta là một người đàn ông có tính tình tốt và khéo léo. Nhưng khi ông ta cáu thì mọi người đều sợ ông ta.

Tuần thứ nhất với tư cách là một con ngựa kéo xe, rất nặng nề đối với tôi. Tôi không bao giờ phải đi Luân Đôn như trước nữa. Nhưng sự ồn ào, vội vã, sự chen chúc của người, ngựa, xe bò, xe ngựa, tất cả những thứ đó làm tôi sợ. Chẳng bao lâu tôi thấy mình được người đánh xe hoàn toàn tin cậy. Điều đó giúp tôi rất nhiều.

Chỉ một thời gian ngắn ông chủ đã hiểu tôi một cách tường tận như bất cứ một người nào sành sỏi về ngựa. Anh ta không bao giờ dùng roi. Gioly không chỉ là một người đánh xe tốt, trong chuồng ngựa cũng thế, anh ta làm tất cả mọi việc có thể làm được đối với những con ngựa của anh ta.

Một số người chăn ngựa thường về nhà uống rượu bỏ mặc những con ngựa của mình với một số ít cỏ khô hay lúa mạch mà không hề cho uống

nước. Và sẽ xảy ra cái điều, đến khi ngứa được uống nước, chúng sẽ uống rất nhiều trong một lần.

Tất nhiên, như vậy rất không tốt cho sức khoẻ của chúng. Giơly không bao giờ quên cho chúng tôi thức ăn tốt và nước uống đầy đủ. Nhưng điều tốt nhất là ngày chủ nhật chúng tôi được nghỉ việc. Chúng tôi đã làm việc nặng nhọc suốt cả tuần, nên nghỉ ngơi là rất cần thiết. Giơly hiểu điều đó và anh cho chúng tôi nghỉ. Chúng tôi không làm việc trong những ngày chủ nhật.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 23: GiowLy Baccơ

Tôi chưa bao giờ biết một người đàn ông tốt hơn ông chủ mới của tôi. Anh tử tế, trung thực, hiền tính và vui vẻ không ai cãi vã với anh bao giờ. Anh thích hát nho nhỏ. Bài hát mà anh ưa thích là:

Đến đây, bố và mẹ, anh em.

Tất cả hãy đến đây làm việc.

Và giúp đỡ những gì cần thiết.

Thế là mọi người đến. Baccơ biết việc trong chuồng ngựa, cậu làm rất tốt và thích thú công việc. Đônly và Đôrôthy mỗi buổi sáng lại cọ rửa xe ngựa. Khi Giowly chải lông cho những con ngựa trong sân, Baccơ phủi bụi yên ngựa. Trong lúc làm việc họ luôn luôn cười đùa vui vẻ. Nhìn thấy họ vui sướng như vậy Đại Úy và tôi rất hạnh phúc.

Gia đình này dậy rất sớm. Giowly thường nói: "Nếu bỏ trôi qua một phút trong buổi sáng thì cả ngày hôm ấy anh không thể nào lấy lại được", Giowly không bao giờ chịu ngồi yên và để lãng phí thời gian. Khi một người khách lễ mễ, lười biếng thường đến chậm và giục anh ta đánh xe thật nhanh, anh từ chối, ngay cả khi họ trả thêm tiền cho anh ta.

Anh thường nói với những người đánh xe khác: "Một con ngựa cũng là một sinh vật sống. Tôi không thể hành hạ nó vì những kẻ lười biếng được". Nhưng nếu những người tốt vì một lý do chính đáng cần phải đi nhanh, anh lại cho đi ngay: "Hãy cố gắng, con nhé! ". Anh nói với tôi như

vậy và tôi cố chạy nhanh hết sức mình. Những trường hợp đó anh không bao giờ lấy thêm tiền.

Một vài người đánh xe thường cười anh và bảo:

- Anh sẽ không bao giờ giàu có được Giơly ạ.

- Có lẽ thế, anh thân nhiên đồng ý, - nhưng tôi không nghĩ rằng tôi sẽ giảm bớt hạnh phúc vì việc đó.

Một buổi sáng khi Giơly đang mặc tôi vào xe, một người đàn ông vè sang trọng bước vào sân.

- Ngài vẫn được khoẻ chứ, thưa ngài? - Giơly hỏi.

- Chào anh Baccơ. - Người đàn ông nói. - Tôi đến nhờ anh một việc. Tôi muốn nhờ anh đưa bà vợ tôi thường xuyên đến nhà thờ vào buổi sáng chủ nhật.

Nhà thờ ở hơi xa và bà ấy không thể đi bộ được.

- Cảm ơn ông. - Giơly nói. - Nhưng tôi chỉ được phép đánh xe trong sáu ngày. Tôi không được làm việc và lấy tiền trong ngày chủ nhật, điều đó là không hợp pháp.

-Ồ! - Ông khách nói. - Tôi không biết anh chỉ có phép trong sáu ngày, nhưng không can gì, có khó gì mà

không tìm được giấy phép đánh xe ngày chủ nhật tôi sẽ lo việc ấy cho anh. Thực ra bà vợ tôi bảo tôi nói với anh vì bà ta thích xe của anh, nó tốt hơn cả. Và anh biết chúng tôi là những người khách tử tế chứ!

- Cảm ơn ngài lắm lắm, thưa ngài! Đây là một vinh dự rất lớn cho tôi, tất nhiên. Nhưng ngài xem, tôi mà có giấy phép đánh xe trong ngày chủ nhật thì sẽ nặng nhọc cho tôi và cho những con ngựa của chúng tôi lắm.

Suốt năm này qua năm khác, chẳng có lấy được một ngày nghỉ, chẳng bao giờ có được một ngày chủ nhật nghỉ ngơi với vợ con! Không! Không! Như vậy khổ lắm. Đã năm năm tôi chỉ được phép đánh xe trong sáu ngày và tôi thấy như thế tốt hơn. Thật thế, thưa ngài, như thế tốt hơn đối với gia đình tôi đối với những con ngựa của tôi và ngay cả với bản thân tôi nữa. Tôi rất ái ngại nhưng không thể nào bỏ mất những ngày nghỉ ngơi của tôi, thưa ngài, quả thật không thể được.

-Ồ! Tốt thôi! - Ông khách nói. - Không nên làm phiền anh lâu hơn. Tôi sẽ đi bảo những người khác vậy - Sau những lời ấy, ông ta bỏ đi ngay.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Toàn Bộ Là Tốt

Khi ông khách đi rồi, Gioly nói với tôi:

- Được, ta không làm Giắc ạ. Chúng ta phải có những ngày nghỉ ngơi của chúng ta chứ, con nhỉ!

- Đônly! - Anh ta gọi. - Đônly! Đến ngay.

- Có việc gì thế, Gioly?

- Nghe đây, em yêu, anh đã từ chối không chở bà Bơrit đến nhà thờ vào buổi sáng chủ nhật. Em biết chứ, Đônly, họ là những người khách tốt nhất. Bà Bơrit thường đi mua hàng hoặc đến thăm-bạn bè bằng ngựa. Bà ấy thường trả tiền cho anh rất hậu. Bà ấy không bao giờ chạy nhanh từ ba giờ xuống hai giờ rưỡi như một vài người khác. Việc đó thật dễ chịu đối với ngựa. Họ không vội vã đuổi theo những đoàn xe khác. Đúng, họ là những người khách tốt, dĩ nhiên. Còn bây giờ, anh sợ là chúng ta sẽ mất họ. Em nói sao nào, - người vợ bé nhỏ của anh?

- Em bảo, Gioly ạ, - chị nói rất chậm, - em bảo là anh làm như thế hoàn toàn đúng. Chúng ta đã không hề biết có ngày nghỉ và bây giờ chúng ta đã biết có những ngày nghỉ. Anh đã kiếm đủ tiền để nuôi sống chúng ta, anh yêu ạ. Tất nhiên trước đây chúng ta phải làm việc nặng nhọc là để kiếm được tiền mua lúa mạch, mua cỏ, trả tiền thuê xe và tiền nhà.

Nhưng chẳng bao lâu nữa Baccơ cũng sẽ làm được việc như vậy sẽ tốt hơn, tất nhiên kiếm được tiền ít hơn thì chúng ta sẽ khổ hơn chút ít, nhưng lúc đó sau khi làm việc nặng nhọc, anh còn có chút thời gian rỗi để ngắm

những đứa con thân yêu của chúng ta! Chúng ta sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu sống như trước đây Không! Không! Chúng ta không thể trở lại cuộc sống quá cực nhọc như trước đây nữa! Em nói thế đấy, Giơly ạ.

- Anh cũng đã nói như vậy với ông Bơrit, - Giơly nói, - anh nghĩ như thế, chúng ta không thể nào cứ bị quấy rầy, khổ cực mãi Đônly ạ. Anh sẽ không bao giờ chịu trở lại cuộc sống cũ trước đây đâu. Bây giờ hãy cố lên Giắc! Anh đi ra bến xe đây.

Ba tuần trôi qua kể từ buổi sáng ấy, không ai ở nhà bà Bơm đến thuê xe nữa. Bây giờ Giơly chỉ còn biết chờ khách ở bến xe. Rất buồn vì chuyện ấy nhưng Đônly luôn luôn động viên anh và bảo: "Đừng nghĩ ngợi làm gì anh ạ! Anh đã làm việc tốt lắm rồi, những ngày còn lại chớ nên băn khoăn làm gì, tất cả rồi sẽ tốt đẹp cả thôi, chẳng phải chờ đợi lâu đâu?".

Chẳng bao lâu những người đánh xe biết là Giơly đã để mất người khách tốt nhất và họ bảo Giơly dại, nhưng cũng có một vài người tán thành với anh ta. "Tổng đốc" ở trong số những người ấy. Bây giờ tôi cũng phải nói thêm rằng mọi người ở đây đều tốt và tôi thích như thế.

Một lần chúng tôi về đến nhà muộn hơn so với những tối khác. Đônly chạy ra với một cây đèn lồng, - chị ấy hầu như ngạt thở khi nói:

- Ôi Giơly thân yêu! Những điều tốt lành cuối cùng đã đến. Bà Bơrit sai người ở đến đây hồi chiều bảo anh 11 giờ trưa mai đánh xe cho bà ấy. Em rất mừng nhưng không hề để lộ điều đó cho người ở biết, tất nhiên. Em nói: "Vâng tôi nghĩ là Giơly có thể làm được nhưng chúng tôi tưởng là bây giờ bà đã có những người đánh xe khác". Anh ta trả lời:

- "Đúng thực ra là ông chủ đã phật lòng vì Giơly từ chối không chờ vào những ngày chủ nhật. Ông ta cố tìm những chiếc xe khác. Nhưng hình như tất cả những chiếc xe ấy đều không dùng được. Một vài người đánh xe nhanh quá, một vài người khác thì lại chậm quá. Cuối cùng, bà chủ bảo là ở

đây không có xe nào đẹp và sạch sẽ như xe của ông bà, bà ta muốn chỉ để cho xe của Baccơ chở chứ không phải xe nào khác. Vì vậy ông chủ bảo tôi đến đây.

Giơly cười vui vẻ và hát:

- Cái điều tốt lành đã đến

Chẳng phải chờ lâu!

Rồi anh nói thêm:

- Em nói đúng, Đônly yêu quý của anh, người vợ tốt nhất trên thế giới này! Em hoàn toàn đúng. Bây giờ hãy vào nhà và dọn bữa ăn chiều đi. Chồng của em đã đói meo như người đi săn rồi đấy. Anh sẽ tháo yên cho con Giắc. Nó cũng mệt và đói rồi đấy. Anh sẽ làm ngay việc ấy.

Từ đó bà Borit lại thuê xe của Giơly thường xuyên như trước nhưng không đi vào những ngày chủ nhật.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sam Rách Rưới

Phải nói rằng là một con ngựa kéo xe, quả thật tôi được sống rất tốt. Người đánh xe của tôi chính là ông chủ của tôi. Điều đó khiến cho anh quan tâm chăm sóc tôi và không bao giờ bắt tôi làm việc quá sức bởi vì anh và tôi đã kiếm được một món tiền tương đối khá, ngoài ra, như bạn biết, Giơly là một con người rất tốt.

Nhưng cũng có những con ngựa kéo xe của các chủ xe giàu có, các chủ xe này nuôi rất nhiều ngựa, và tất nhiên họ không tự mình đánh xe với những con ngựa của mình bao giờ.

Họ thuê những người đánh xe, những người đánh xe này hàng ngày phải trả cho chủ những món tiền lớn. Vì là ngựa không phải của họ, cho nên họ chẳng nghĩ gì nhiều về những con vật này. Họ chỉ cốt sao kiếm được nhiều tiền càng tốt.

Trước tiên họ kiếm tiền để trả cho chủ, sau đó họ kiếm cho bản thân họ và do vậy những con ngựa của họ phải chịu đựng tất cả sự khổ sở, đau đớn. Dĩ nhiên tôi không hiểu lắm về việc đó, nhưng tôi thường nghe những người đánh xe nói về việc đó ở bến xe.

"Tổng đốc" một người rất có tâm hồn và yêu mến ngựa, rất bức bối mỗi khi nhìn thấy một con ngựa phải làm việc quá nặng nhọc ở bến xe. Lúc đó ông thường chân thành bày tỏ ý kiến của mình đối với người đánh xe.

Một hôm, một người đánh xe nghèo khổ, rách rưới mà mọi người quen gọi là "Sam rách rưới" đến bến xe. Con ngựa của anh ta trông rất mệt nhọc, cứ thở dốc và cử động một cách chậm chạp. "Tổng đốc" bức tức nói:

- Anh và con ngựa của anh ở trong sở cảnh sát thì hợp hơn là ở bến xe. Anh đã chăm sóc con ngựa của anh như thế nào để đến mức độ ấy? Anh không có tim à? Chúng tôi ở bến xe này đều thấy hổ thẹn cho anh đấy.

Người đàn ông quay lại nhìn "Tổng đốc" và trả lời một cách tuyệt vọng:

- Báo với các ông chủ, những người cần nhiều tiền ở chúng tôi, thì tốt hơn là báo với cảnh sát! Suốt ngày chúng tôi phải làm việc cho ông chủ. Cái gì còn lại cho chúng tôi và gia đình của chúng tôi? Tôi không kiếm đủ tiền cho bản thân tôi và con ngựa gần chết này. Nhưng tôi có thể làm gì được? Nếu ngựa không làm việc thì chúng tôi phải chết đói.

Tôi có sáu đứa con mà chỉ có một đứa kiếm được ít tiền. Rất ít tất nhiên rồi. Tôi không phải làm việc ở bến xe mỗi ngày từ mười bốn đến mười sáu giờ bất kể thời tiết như thế nào. Tôi không có lấy một ngày nghỉ. Nếu tôi không làm việc cật lực như vậy, anh bảo còn ai làm việc đó? Tôi cần có một cái áo ấm và một tấm áo mưa. Tôi có thể mua được không? Tất nhiên là không. Gia đình chúng tôi có tám người và tôi phải nuôi tất cả. Anh nên biết toàn bộ sự thật là như vậy. Một vài người đánh xe gậy đầu và nói là anh ta đúng. Sam nói tiếp:

- Đây là cuộc sống của con chó. Không được nghỉ ngơi lấy một ngày, không lúc nào có một giờ yên tĩnh với vợ con. Tôi cảm thấy rõ ràng là tôi đã quá già, mặc dù chỉ mới bốn mươi tuổi. Lý ra tôi không nên bắt con ngựa của tôi làm việc quá nặng nhọc như vậy lý ra tôi không được bỏ mặc con ngựa của tôi như vậy, nhưng tôi làm thế nào được?

Nếu con ngựa quá mệt mỏi thì chỉ còn có cách là quất roi vào nó, bắt nó chạy. Trước hết tôi phải nghĩ đến vợ con tôi rồi sau đó mới nghĩ đến con ngựa chứ. Tôi rất khổ tâm về con ngựa đáng thương này nhưng tôi không có tội.

Đúng thế, tôi không có tội. Những ông chủ ngựa của tôi có tội. Họ không nghĩ gì về những người đánh xe, không nghĩ gì về những con ngựa của họ, họ chỉ nghĩ đến túi tiền của họ thôi, thật là tệ hại. Cuộc sống là rất nặng nhọc đối với chúng tôi, những người nghèo khổ.

Những người đánh xe đứng chung quanh lại gật đầu "Tổng đốc" cho tay vào túi quần, rút mùi xoa lau trán.

- Tôi chịu anh rồi đấy, Sam ạ. - Ông nói. - Đấy là sự thật. Tôi sẽ không bao giờ nói đến cảnh sát nữa.

- Tôi nói như vậy vì tôi không thể chịu được những cái nhìn đau khổ của loài ngựa. Tôi hiểu đấy là những công việc nặng nề đối với cả người và ngựa. Nhưng sao anh không nói một lời âu yếm đối với con vật đáng thương này? Điều kỳ lạ là những con vật này nó hiểu hết tất cả đấy.

Ít hôm sau, một người đàn ông mới xuất hiện ở bến xe với chiếc xe của Sam.

*

- Xin chào! - Một người đàn ông hỏi, - Sam rách rưới đâu?

- Anh ta ốm. - Người đàn ông mới đến trả lời. - Anh ta ốm từ tối hôm qua, ở sân chuồng ngựa. Anh ta phải ở nhà. Sáng nay vợ anh ta sai một đứa con trai đến bảo là anh ta ốm nặng không thể đi làm được, do đó ông chủ bảo tôi đi thay.

Sáng hôm sau người đàn ông đó lại đến.

- Sam thế nào rồi? - "Tổng đốc" hỏi.

- Anh ta đi rồi. - Người đàn ông nói.

- Cái gì? Đi rồi? Anh muốn nói là anh ta chết?

- Vâng, anh ta chết rồi. Anh ta chết hôm qua.

Câu nói cuối cùng của anh ta là "Tôi chưa có lấy một ngày nghỉ ngơi".

Tất cả đều im lặng. Sau đó "Tổng đốc" nói:

- Tội nghiệp cho Sam! Tôi biết nói gì với các bạn bây giờ? Chúng ta phải giúp đỡ gia đình anh ấy, đấy là điều mà chúng ta phải làm, và chúng ta sẽ làm! Bây giờ tôi nói đôi lời về người bạn già Củ Gừng của tôi. Bạn chắc còn nhớ con ngựa đẹp màu hạt dẻ đã từng sống với ông Swai.Gótđơn. Một hôm, khi Giơly và tôi đang chờ khách ở bến xe thì một chiếc xe độc mã cũ kỹ, rách rưới dừng lại cạnh chúng tôi. Con ngựa màu hạt dẻ nom rất thảm hại đang thở dốc và cử động chậm chạp. Tôi nhận thấy chẳng có tí hy vọng nào trong đôi mắt của nó. Con ngựa này hình như trước đây tôi đã thấy rồi, nhưng không nhớ là thấy ở đâu. Bỗng nhiên con ngựa cái ấy cất tiếng hỏi:

- Đen, cậu đấy à?

Đúng là Củ Gừng rồi. Nhưng bà đã khác trước nhiều quá! Không thể nào nhận ra được. Những người đánh xe của chúng tôi đang đứng nói chuyện với nhau. Củ Gừng kể cho tôi nghe chuyện của mình. Một câu chuyện buồn làm sao!

Suốt từ dạo ấy, bà ta đã qua nhiều chủ nhưng vì sức khoẻ kém, không ai muốn nuôi lâu cả, cuối cùng ông chủ của "Sam rách rưới" đã mua về. Bây giờ cuộc sống quá nặng nề, không thể chịu nổi đối với bà ta. Công việc nặng nhọc, ăn uống thiếu thốn và không bao giờ được một lời tử tế an ủi! Bà ta chỉ còn chờ chết mà thôi.

Tôi phải nói là, sự chờ đợi của Củ Gừng đã thành sự thật. Chẳng bao lâu sau, một chiếc xe chở một con ngựa chết đi qua bến xe của chúng tôi, con ngựa màu hạt dẻ với cái cổ dài ngoẵng - Đấy là Củ Gừng tội nghiệp.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cuộc Tuyên Cử

Một buổi chiều, sau khi làm việc chúng tôi về đến nhà thì Đônly nói:

- Giơly ạ, ông Borit đến đây. Ông ta muốn thuê chiếc xe của anh cho cuộc bầu cử đấy. Tối nay ông ta sẽ đến để chờ anh trả lời.

- Được, Đônly ạ, anh sẽ nói với ông ta là xe của anh đã hứa cho người khác thuê rồi. Anh không muốn cho họ thuê xe mình vào việc bầu cử. Họ sẽ dán quảng cáo kín cả xe rồi sau đó những con ngựa tột nghiệp sẽ chạy từ quán rượu này đến quán rượu khác để chở người đi bầu cử. Không! Không! Anh sẽ không làm việc đó!

- Nhưng chắc là anh sẽ bầu ông ta chứ Giơly?

- Ông ta bảo ông ta cùng chính kiến với anh.

- Có thể ông ta nghĩ vậy, Đônly ạ. Nhưng anh sẽ không bỏ phiếu cho ông ta. Ông ta là một người giàu có. Ông ta không bao giờ tự mình làm việc. Ông ta không thể hiểu được những người lao động sống như thế nào và họ muốn gì, cần gì. Anh cho rằng ông ta và những bạn bè cùng cánh của ông ta sẽ rất bực tức đối với anh.

- Nhưng anh không làm việc đó. Mỗi người phải làm điều gì mà tự mình cho là tốt nhất cho đất nước. Anh không tin cậy trao quyền thi hành luật pháp vào tay ông ta được.

Buổi sáng trước khi bầu cử, Giơly đang mặc tôi vào xe thì Đônly chạy vào sân khóc nức nở. Chiếc quần xanh và cái áo khoác trắng của cô bé

đang mặc lấm bùn bê bết.

- Sao thế này Đôrôthy, có chuyện gì thế?

- Bọn trẻ con, - cô bé khóc, - chúng nó ném bùn lên người con và gọi con là miếng giẻ rách. - Chúng nó gọi bọn con là miếng giẻ xanh rách rưới bố ạ. - Baccơ vừa chạy sau Đôrôthy vừa nói, - cậu bé rất giận dữ. - Nhưng con đã cho chúng nó một bài học để chúng nhớ đời, cho chúng chừa thói chửi chúng con nữa. Con tức chúng nó lắm, bọn xỏ lá hèn nhất mặc áo màu da cam ấy!

Giơly hôn con và bảo:

- Chạy về với mẹ, con gái của bố, ở nhà giúp đỡ mẹ. Hôm nay đừng có đi ra ngoài làm gì.

Sau đó anh ta quay lại Baccơ nói nghiêm túc:

- Con trai của bố, bố mong con luôn luôn bảo vệ em gái con và... cho đứa nào bắt nạt em con những đòn địch đáng. Điều đó hoàn toàn đúng. Nhưng, nên nhớ rằng, những đứa đều giả áo xanh, áo vàng, áo trắng, áo xanh lá cây hoặc một màu nào khác thì cũng thế thôi. Trẻ con thường cãi nhau vì một màu sắc nào đó, mặc dù chúng chẳng hiểu tí gì cả.

- Thế nào hả bố, con cho rằng màu xanh là của tự do.

- Con trai của bố, tự do không hề phụ thuộc vào màu sắc. Màu chỉ là dấu hiệu của một đảng phái. Đúng, tất nhiên, con cần có tự do, nhưng đấy là thứ tự do gì? Tự do uống rượu đến say khướt mà không trả tiền, tự do leo lên xe ngựa của người khác, những người không cùng màu áo với mình, tự do gào thét những từ ngữ mà bản thân con ngựa không hề hiểu biết gì cả. Đây là cái tự do của con đấy.

- Ôi! Bố chế nhạo con rồi!

- Không! Baccơ! Bố không hề chế nhạo con, bố rất nghiêm túc. Bố thấy hổ thẹn bởi những kẻ ngu ngốc, đần độn. Tuyển cử là một việc rất nghiêm chỉnh, ít nhất là phải như thế, và mọi người phải có bốn phận bầu người mà mình cho là tốt nhất.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Một Người Bạn Chân Chính

Hôm nay là ngày bầu cử. Gioly không muốn cho một đảng nào thuê xe của anh. Nhưng chúng tôi vẫn có khá nhiều việc. Trước tiên chúng tôi chở một người đàn ông quý phái đến ga, sau đó đưa một vị phu nhân già đến ngân hàng và trở về nhà; lại chở một người quý phái đến đồn cảnh sát...

Cuối cùng khi chúng tôi trở về, trên bến xe không còn xe nào cả. Gioly cho tôi một ít thức ăn và bảo: "Tốt, Giắc, chúng ta phải ăn khi chúng ta có thể tiếp tục một ngày làm việc như thế này. Vì chúng ta đã tận dụng thời gian một cách tốt nhất, con ạ!".

Thức ăn của tôi rất ngon và mát. Gioly rất biết nghĩ và tử tế, làm sao mà không yêu một ông chủ như thế được. Sau đó anh lấy bánh nhân thịt của Donly chuẩn bị cho, đứng cạnh tôi, anh bắt đầu ăn. Đường phố ở đây rất đông người. Những chiếc xe ngựa đủ màu sắc của các ứng cử viên đi lại như mắc cửi.

Có nhiều việc xảy ra trong ngày hôm nay. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một cuộc bầu cử và phải thú thực là tôi hoàn toàn không thích việc ấy. Gioly và tôi chưa xong bữa ăn sáng, thì một người thiếu phụ đáng thương bế một đứa trẻ trong tay đến bến xe. Chị ta rụt rè nhìn quanh. Rõ ràng là chị ta không biết đi đâu và làm gì.

Cuối cùng chị ta đến cạnh Gioly và nói:

- Xin lỗi anh, anh có thể chỉ cho tôi con đường gần nhất đến bệnh viện không ạ? Sáng nay tôi đến đây trên một chiếc xe chợ. Tôi không biết hôm

nay là ngày bầu cử. Tôi chỉ có một ít tiền để trả viện phí cho đứa con trai bé bỏng của tôi.

Đứa bé trong tay chị ta trông rất gầy yếu, đang khóc rất tội nghiệp.

- Đứa con trai bé nhỏ tội nghiệp của tôi, - chị ta nói tiếp, - nó phải chịu đựng sự đau đớn như thế này đây. Nó ốm. Nó đã bốn tuổi mà không đi được. Bác sĩ bảo là nếu tôi cho cháu đến bệnh viện thì may ra cháu có thể khỏi, nhưng tôi không biết đường, anh làm ơn chỉ hộ tôi.

- Ồ! Chị không thể đi bộ đến đấy được đâu. - Giơly nói. - Từ đây đến bệnh viện đường xa lắm, mà cháu lại đang ốm. Hơn nữa nếu chị đi bộ qua những phố đông người thế này, sẽ bị đè chết đấy.

- Vâng, cũng đáng ngại thật. - Người phụ nữ nói.

- Nhưng mà tôi... anh làm ơn chỉ đường hộ, tôi hy vọng là tôi sẽ đến đó được.

- Chị không thể đi được. - Giơly nói. - Tốt hơn hết là chị hãy lên xe và tôi sẽ đưa chị đến bệnh viện.

- Chị không thấy là trời sắp mưa rồi sao?

- Ôi! Tôi không thể đi xe được. Tôi không có tiền để trả cho anh đâu.

- Hãy nghe tôi. - Giơly nói. - Tôi có vợ và con, tôi hiểu tấm lòng của người mẹ. Hãy lên xe đi, tôi chẳng lấy gì của chị đâu.

- Vui lên, bạn thân mến, - Giơly bảo tôi, - chúng ta sẽ đến nơi ngay đấy mà.

Khi Giơly đến mở cửa xe cho chị ta. Hai người đàn ông với những mảnh băng có màu vàng trên mũ chạy lại và gọi: "Xe"!

- Có người rồi? - Gioly trả lời.

Nhưng họ không hề để ý đến lời nói của anh ta, họ gạt người thiếu phụ sang bên và nhảy lên xe.

- Xe có người đi rồi. - Gioly nhắc lại. - Vị phu nhân này đã thuê xe.

Một trong hai người mới đến nói:

-Ồ! Bà ta có thể đợi được. Công việc của chúng tôi rất quan trọng. Hơn nữa, chúng tôi lên trước, chúng tôi sẽ ở đây.

Gioly cười và đóng sập cửa xe lại.

- Tốt thôi, các ngài. - Anh nói. - Xin lỗi, các ngài cứ việc ở đây tùy thích. Các ngài sẽ nghỉ ngơi và tôi sẽ đợi.

Anh quay lưng lại bọn họ và đi đến phía người phụ nữ. Chị ta đang đứng cạnh tôi và khóc. - Họ sẽ phải đi ngay thôi. - Anh nói. - Không nên bận tâm vì họ.

Bọn họ quả nhiên là phải đi ngay, nguyên rủa Gioly bằng tất cả những lời thô tục, vì họ biết anh không bao giờ thay đổi ý định của mình. Sau đó, chúng tôi đến bệnh viện. Đường phố rất đông người, Gioly cố đánh xe sang rìa đường khi có thể được. Lúc chúng tôi đến bệnh viện, anh giật chuông và giúp người thiếu phụ xuống xe. - Cảm ơn anh nghìn lần. - Chị nói.

- Tôi hiểu là tôi không bị cô độc ở đây. Tôi sẽ không bao giờ quên những gì mà anh đã giúp tôi. Một người bạn chân chính là người giúp nhau trong lúc hoạn nạn.

- Có gì đâu! Gioly nói.

- Tôi hy vọng cháu bé sẽ chóng bình phục.

Người thiếu phụ đi vào bệnh viện. Gioly quay lại nói với tôi:

- Tốt rồi Giắc, chúng ta đã làm được việc này, con nghĩ thế nào? Và anh lại vỗ vỗ vào cổ tôi. Anh hay làm như thế mỗi khi có điều gì hài lòng.

Lúc này mưa đã nặng hạt. Khi chúng tôi rời bệnh viện, cổng bệnh viện mở ra và có tiếng gọi "Xe!", chúng tôi dừng lại. Một phu nhân bước xuống bậc thềm. Bà ta trông thấy Gioly, nhìn anh ta một cách chăm chú và kêu lên:

- Gioly Baccơ! Anh đấy ư? Tôi rất vui mừng được gặp anh ở đây. Anh đúng là một người bạn mà tôi đang cần. Vì rằng khó tìm được một chiếc xe trên đường phố này ở Luân Đôn trong ngày hôm nay. - Tôi lấy làm sung sướng là tôi đã ở đây và có thể hầu hạ bà, thưa bà. Tôi sẽ đưa bà đi đâu ạ? Cho tôi ra ga. Và anh phải kể chuyện về Đônly và các cháu cho tôi nghe đấy.

Qua câu chuyện của hai người tôi được biết vị phu nhân này là cô giáo của Đônly trước khi chị lấy chồng. Vị phu nhân hỏi rất nhiều về Đônly và những đứa trẻ. Cuối cùng bà ta nói:

Tại sao anh lại thích công việc đánh xe của anh trong mùa đông? Tôi biết năm ngoái anh ốm và Đônly rất lo lắng về anh mà.

- Đúng thế, thưa bà. Cô ấy rất lo lắng. Tôi bị ho và Đônly luôn luôn lo ngại khi tôi đi làm về muộn. Bà xem, thưa bà, công việc của tôi đòi hỏi toàn bộ thời gian và chẳng kể thời tiết như thế nào, tất nhiên điều đó làm hao mòn sức khoẻ của con người. Nhưng tôi yêu công việc và những con ngựa của tôi. Và lại, tôi có thể kiếm được đủ tiền cho gia đình tôi.

- Được Baccơ ạ, - bà ta nói - bây giờ hãy nghe tôi. Sẽ là một sự đau lòng lớn nếu anh tự phá hoại sức khoẻ của anh với công việc này. Nên nhớ thế. Anh phải nghĩ đến không chỉ bản thân anh mà còn cả vợ và con anh nữa.

Nhiều nơi có những người đánh xe và những người chẵn ngựa tốt có thể làm được việc. Nếu anh muốn thuê họ trong công việc nặng nhọc này, anh cứ bảo tôi biết.

Sau đó bà ta đặt một vật gì đó vào tay Gioly và nói:

- Hãy cầm lấy cái này cho các cháu. Đônly sẽ biết là ai gửi.

Gioly cảm ơn bà và tôi thấy anh lại phấn khởi, hài lòng về một việc gì đó.

Anh lại vỗ vào cổ tôi và nói! "Tốt, Giắc, chúng ta có được một ngày tốt đẹp."

Đúng, con ạ! Một người bạn chân chính là người giúp nhau trong hoạn nạn. Ai biết được, có thể là vị phu nhân tốt bụng này sẽ giúp đỡ ta trong một ngày nào đấy. Có những người bạn tốt thì bao giờ cũng tốt. Với những lời ấy, anh nhảy lên xe và chúng tôi về nhà. Chúng tôi về đến nhà muộn. Tôi cảm thấy rất mệt và chắc chắn Gioly cũng rất mệt, chỉ có điều anh không hề bộc lộ điều đó với vợ con.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Năm Mới Của GiơLy

Từ lễ Thiên chúa giáng sinh đến đầu năm mới là thời gian rất vui vẻ đối với một số người. Nhưng đối với những người đánh xe và những con ngựa kéo xe thì thời gian này không có ngày nghỉ. Họ phải làm việc thật vất vả. Vì có nhiều cuộc vui, nhiều tiệc khiêu vũ v.v... nên những người đánh xe phải làm việc từ sáng sớm cho đến khuya.

Nhiều khi cả người lẫn ngựa run lên vì rét, phải chờ hàng giờ dưới trời mưa hoặc sương muối, trong khi những người giàu có đang khiêu vũ trong tiếng nhạc rộn rã. Tôi chắc là những người giàu có ấy không bao giờ nghĩ đến người đánh xe đang chờ họ trên xe của mình hoặc con ngựa đáng thương của anh ta đang đứng đến tê cả chân trong giá rét.

Chúng tôi có nhiều việc trong tuần lễ Thiên chúa giáng sinh và Giơly lại trở lại bệnh ho. Chúng tôi thường về đến nhà rất muộn nhưng bao giờ Đônly cũng chờ chúng tôi. Chị thường chạy ra với cây đèn lồng để soi cho chúng tôi.

Một buổi tối đầu năm, chúng tôi chở hai anh thanh niên quý phái đến một ngôi nhà rất xa bến xe. Chúng tôi đưa họ đến lúc chín giờ. Họ bảo chúng tôi trở lại đón họ lúc mười một giờ và bảo Giơly không được đến chậm. Đúng mười một giờ chúng tôi đến.

Giơly đến rất đúng giờ, nhưng những người khách vẫn không thấy ra. Chờ mãi cửa vẫn không mở. Thời tiết rất xấu, trời rất lạnh và có gió, Giơly nhảy xuống xe đến cạnh tôi và cố che cho tôi ấm hơn bằng một tấm vải.

Sau đó anh bắt đầu chạy đi chạy lại cho ấm người. Anh không thể chạy lâu được vì chứng ho của mình, do đó anh mở cửa và chui vào xe ngồi. Chúng tôi lại chờ. Lúc này đã hơn mười hai giờ rưỡi Gioly rung chuông. Một người hầu mở cửa, Gioly hỏi về những người khách của anh ta.

- Có thể là họ sẽ không cần xe. - Anh ta bảo.

- Thế thì tôi đi vậy.

- Ồ, không. Người hầu trả lời. - Họ sẽ cần xe đấy anh không được đi. Cuộc khiêu vũ sắp kết thúc rồi!

Chúng tôi lại tiếp tục chờ. Hơn nửa giờ nữa trôi qua, cánh cửa mở, và hai chàng quý phái đi ra. Họ lặng lẽ bước lên xe và bảo Gioly đánh xe đi. Chỗ này rất xa nhà của họ, chân tôi đã tê cứng vì rét và tôi sợ bị trượt. Tôi chạy chậm và rất cẩn thận. Đáng mừng biết bao là Gioly hiểu điều đó. Anh biết tất cả về những con ngựa.

Cuối cùng chúng tôi đưa những người khách của chúng tôi đến nhà họ. Họ xuống xe và - anh nghĩ rằng họ cảm ơn Gioly hoặc họ nói họ ái ngại cho chúng tôi chứ? Hoàn toàn không? Thậm chí họ còn không muốn trả tiền cho hai tiếng rưỡi đồng hồ chờ đợi trong gió rét của chúng tôi. Một số người thật tàn nhẫn và ích kỷ!

Khi chúng tôi về đến nhà, Gioly trông rất mệt nhọc. Bệnh ho của anh trở nên dữ dội. Đônly không hỏi một câu nào. Chị mở cửa và soi đèn cho anh.

Nhưng nom chị rất buồn và lo lắng.

- Em có thể giúp anh chứ - Chị hỏi?

- Được cho Giắc ít thức ăn nóng và nước uống.

Sau đó chuẩn bị thứ gì nóng cho anh.

Anh nói rất khó khăn. Anh thở một cách mệt nhọc thế nhưng anh vẫn vào kho cỏ mang một ít rơm mới cho tôi nằm. Ôi! Thật là một người tốt bụng!

Đônly mang thức ăn đến cho tôi. Và sau đó họ đóng cửa. Tôi sung sướng, cuối cùng đã về đến nhà. Sáng hôm sau, đợi mãi mà chẳng thấy ai đến chuồng ngựa.

Sau đó Baccơ đến. Cậu chải lông cho tôi và con ngựa khác, con Đại Úy, cho chúng tôi một ít thức ăn và rửa chuồng ngựa.

Một điều rất lạ là cậu ta trái rơm trở lại. Hôm nay không phải là ngày chủ nhật. Ông chủ của chúng tôi thường chỉ làm như thế vào ngày chủ nhật, khi chúng tôi nghỉ việc. Tôi cũng nhận ra là vẻ mặt của Baccơ rất nghiêm trang và cậu ta không hát trong khi làm việc như thường ngày.

Buổi trưa cậu lại đến và cho chúng tôi thức ăn, nước uống. Lúc đó, Đôrôthy chạy đến với cậu ta, cô bé khóc. Qua câu chuyện tôi hiểu là Giơly đang ốm nặng và Đônly đi gọi bác sĩ. Chúng tôi chỉ thấy Baccơ và thỉnh thoảng thấy Đôrôthy - Đônly không thể đến được, chị thường xuyên ở bên cạnh Giơly.

Sang ngày thứ ba, khi Baccơ đang ở trong chuồng ngựa thì có tiếng gõ cửa và "Tổng đốc" đến. - Bác không muốn đến nhà. - Ông nói. - Nhưng muốn biết bố cháu thế nào.

- Bố cháu rất mệt. - Cậu bé trả lời. - Bố cháu sốt rất cao. Cuộc sống của bố cháu đang bị đe dọa. Bác sĩ bảo đây là một ca rất nặng.

- Bác rất buồn cho Giơly và các cháu. - "Tổng đốc" nói. - Nhưng cháu không được mất hy vọng.

Toàn bộ cuộc sống là sự hy vọng.

- Vâng ạ. - Baccơ nói nhanh. - Bác sĩ bảo có thể ít hôm bố cháu sẽ khỏi. Bác nghĩ thế nào hả bác? - Bác chắc là bố cháu sẽ khỏi, cháu ạ. Bố cháu là một người tốt mà, bác biết. Sáng sớm mai bác lại đến nhé.

Sáng sớm hôm sau ông lại đến.

- Đỡ rồi chú? - Ông hỏi.

- Bố cháu có khoẻ hơn ạ. - Cậu bé trả lời. - Bác sĩ hy vọng rằng bố cháu sẽ khỏi.

- Cám ơn chúa! - "Tổng đốc" nói. - Bây giờ bố cháu phải nghỉ một thời gian dài và phải được yên tĩnh. Bố cháu không nên lo lắng về những con ngựa.

Tất nhiên những con ngựa thì không thể cứ để mãi trong chuồng như thế này được - nó phải làm việc cháu ạ. Do đó, cháu hãy nghe bác - cháu nói với mẹ cháu rằng nếu mẹ cháu muốn, hằng ngày bác sẽ đến đây đưa những con ngựa của cháu đi kéo xe. Bác sẽ đưa cho mẹ cháu một nửa số tiền mà những con ngựa ấy kiếm được, cái đó sẽ giúp mẹ cháu mua thức ăn cho chúng. Chúng cần được ăn uống khá. Trưa nay bác sẽ đến để xem mẹ cháu trả lời thế nào.

Và không chờ sự cảm ơn của Baccơ, "Tổng đốc" đi ngay. Tôi nghĩ là buổi trưa ông đã đến gặp Đônly, rồi ông và Baccơ đến chuồng ngựa, thả yên cho Đại Úy và dắt nó đi. Ngày hôm sau đến lượt tôi. Độ hơn một tuần lễ, ngày nào "Tổng đốc" cũng đến chuồng ngựa và đưa chúng tôi đi làm. Khi Baccơ cảm ơn hay nói một lời gì đó về lòng tốt của ông, ông gạt phăng đi: "Cháu đừng nói vậy!".

Mỗi ngày Gioly một khá hơn. Nhưng bác sĩ bảo rằng anh không được trở lại nghề đánh xe nữa, nếu anh muốn sống tiếp. Những đứa trẻ nói rất

nhiều về những dự định trong tương lai của chúng. Chúng muốn giúp đỡ bố mẹ chúng kiếm tiền nhưng chúng chưa biết làm thế nào.

Một hôm, khi Baccơ đang chải lông cho tôi trong sân, Đôrôthy chạy đến và reo lên:

- A! Anh Baccơ đến đây nhanh lên!

- Cái gì thế - Cậu bé hỏi.

- Mẹ nhận được thư của bà Phaolơ, cô giáo cũ của mẹ. Mẹ rất vui khi đọc thư ấy. Mẹ mang thư chạy ngay lên gác với bố rồi.

- Bà Phaolơ à?Ồ! Anh biết. Bà ấy đã gửi quà cho chúng ta trong ngày bầu cử ấy mà. Không biết là bà ta viết gì trong thư nhỉ? Anh biết là mẹ đã viết thư kể chuyện bố ốm cho bà ấy tuần trước. Chạy vào nhà xem, Đôrôthy!

Mấy phút sau Đôrôthy đã vui vẻ chạy đến chuồng ngựa.

- Ôi! Anh Baccơ! Thật tuyệt vời! Bà Phaolơ viết là chúng ta đến ở gần chỗ bà ấy. Ở đây có một ngôi nhà lá bỏ không, bà ấy bảo chỗ đó sẽ rất tốt đối với chúng ta. Ở đây có một mảnh vườn nhỏ, những cây táo và tất cả mọi thứ. Người quản lý của bà sẽ đến đây trong mùa xuân và bố sẽ đến đây ở. Mẹ cười rồi lại khóc còn bố thì rất vui.

Tin tốt lành đấy chứ! Đúng, quả thật đấy là cái tin tốt lành đối với mọi người và tôi vui mừng thấy rằng mọi việc đã kết thúc tốt đẹp. Nhưng đây là một cái tin buồn đối với tôi. Tôi thấy khó thở. Tôi tự nhủ! Giơly sẽ đi nơi khác, anh ta sẽ bán xe và những con ngựa kéo xe, ngay cả với những điều kiện tốt nhất, sức khoẻ của tôi cũng bị giám sát, tôi cảm thấy tôi không còn khoẻ như trước nữa.

Nhiều người đánh xe ở bến xe muốn mua tôi. Nhưng Gioly lại không muốn bán tôi cho một người đánh xe nữa.

Anh ta nói rằng, việc kéo xe chở khách thuê là rất nặng nề đối với tôi. Anh ta muốn tìm cho tôi một chỗ tốt hơn. "Tổng đốc" hứa giúp cho tôi một chỗ như thế. Do đó, tôi được bán cho một người làm bánh mì mà Gioly có biết chút ít. "Người làm bánh mì này là một người tốt. "Tổng đốc" nói. Giắc sẽ được ăn uống tốt và không phải làm việc nhiều lắm.

Ngày chia tay đã đến. Gioly chưa khoẻ hẳn nên anh không thể đi ra ngoài được. Tôi không bao giờ thấy lại anh từ sau cái đêm đầu năm khủng khiếp ấy. Đônly và những đứa con của chị đến tạm biệt tôi. - Giắc già đáng thương! Giắc già thân mến! Thật tội nghiệp. Chúng ta không thể giữ con lại với chúng ta được nữa. - Đônly nói, sau đó chị đặt tay lên bờm tôi và cúi mặt xuống cổ tôi, chị hôn tôi.

Đôrôthy khóc và cũng hôn tôi. Baccơ vỗ về tôi một cách dịu dàng nhưng không nói gì. Nom cậu rất buồn. Ngay sau đó họ đưa tôi đến nơi ở mới của tôi.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thời Kỳ Gian Khó

Tôi không ở nhà người làm bánh mì lâu. Người làm bánh mì không phải là một người xấu, nhưng người giúp việc cho ông ta là một gã ngu ngốc. Đúng thế, gã là một kẻ ngu ngốc!

Tôi không thấy xấu hổ khi dùng từ ấy bởi vì gã quả là một kẻ ngu ngốc. Gã không biết tí gì về ngựa. Gã cho rằng, một con ngựa cũng như một cái máy hơi nước vậy. Gã chất hàng lên xe bao giờ cũng rất nặng, phải hai con ngựa mới kéo nổi. Gã bảo phải làm như thế để tranh thủ thời gian.

"Trước hết phải là công việc: - Gã thường nói. - Nhanh lên! Không nên nghĩ về những con ngựa".

Sau này tôi nghe nói là gã đã làm hại nhiều con ngựa theo cách ấy. Những người đánh xe dùng dây cương ngắn và cái đó làm cho công việc của tôi càng khó khăn hơn. Công việc như vậy chẳng mấy chốc đã làm cho sức khỏe của tôi giảm sút. Sau ba hoặc bốn tháng gì đó tôi chỉ có thể chạy một cách chậm chạp, nặng nề. Do đó, người làm bánh mì quyết định bán tôi cho một người mua ngựa khác.

Than ôi! Nơi ở mới của tôi lại càng tệ hơn. Tôi sẽ không kể lại cuộc sống của tôi ở đây. Sẽ hoàn toàn đầy đủ nếu tôi nói rằng ông chủ mới của tôi nên gọi là ông lột da. Ông ta thuộc loại người như ông chủ của Sam rách rưới và Củ Gừng đáng thương.

Tôi sẽ không bao giờ quên con người ấy. Ông ta có đôi mắt đen, cái mũi điều hâu, mồm đầy răng như răng nanh của loài chó. Tất cả mọi người

đều ghét ông ta và ông ta cũng ghét tất cả mọi người. Ông ta chỉ yêu có mỗi một thứ là tiền.

Khi tôi quy và không thể làm được việc gì nữa. ông ta đưa tôi đến một bác sĩ thú y, ông ta làm thế vì Ông ta sợ mất món tiền đã mua tôi. Ông bác sĩ thú y khám cho tôi rất cẩn thận và nói:

- Con ngựa này không có bệnh gì. Đây là kết quả của những công việc quá nặng nhọc. Con vật đáng thương này không thể đi được nữa. Sức khỏe của nó đã bị giảm sút quá mức! Nếu ông cho nó nghỉ ngơi sáu tháng, nó sẽ lại có thể làm việc được đấy.

- Ngựa không làm việc được thì chẳng khác gì con chó. Tôi chỉ nuôi một con ngựa khi nó có thể làm việc được mà thôi. Nếu nó không làm được việc và không kiếm ra tiền cho tôi thì tôi bán da nó để lấy tiền vậy. Công việc là công việc.

Rất may mắn cho tôi là ông bác sĩ khuyên Lộ Da không nên giết tôi ngay.

- Sẽ tốt hơn nhiều, - ông bác sĩ nói, - nếu ông cho nó nghỉ ngơi và ăn uống khá, trong vòng mười ngày nó sẽ thành một con ngựa đẹp. Tôi chắc chắn ông sẽ kiếm được nhiều tiền hơn là ông bán da nó lúc này!

Những lời ấy hình như đúng ý Lộ Da. Ông ta cho tôi ăn tốt và chăm sóc tôi chu đáo.

Mười ngày hoàn toàn nghỉ ngơi, nhiều lúa mạch và cỏ ngon đã giúp tôi tốt hơn bất cứ một thứ thuốc nào. Tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều. Thậm chí, tôi cho rằng, những ngày này, tôi được sống tốt hơn những con chó.

Ngày thứ mười hai, Lộ Da đem tôi đến một phiên chợ ngựa cách không xa Luân Đôn. Tôi nghĩ “Gắng lên, Giắc! Bất cứ một chỗ nào cũng sẽ

tốt hơn là chỗ của mà hiện tại". Vì vậy, tôi ngẩng cao đầu lên và hy vọng những điều tốt đẹp sẽ đến.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nhà Điền Chủ Và Đứa Cháu Trai

Ở phiên chợ này tôi đứng cùng với những con ngựa kéo xe già yếu khác đã từng sống qua một cuộc sống vất vả, cực nhọc. Trong số đó có những con bị què đi khắp khiêng và có cả những con ngựa mù nữa.

Nhiều người mua và bán ngựa nom cũng tội nghiệp chẳng hơn gì những con ngựa.

Bỗng nhiên tôi nhận thấy có một người quý phái đang đi đến. Trông ông ta giống như một điền chủ. Ông ta có đôi vai rộng, khuôn mặt hồng hào và đội một chiếc mũ rộng vành. Một cậu con trai với khuôn mặt vui vẻ đi cạnh ông ta.

Khi họ đi đến chỗ chúng tôi đứng, nhà điền chủ dừng lại và nhìn chúng tôi. Tôi thấy được tình thương trong đôi mắt ông ta. Sau đó ông ta chú ý đến tôi. Tôi vẫn có cái bờm và cái đuôi đẹp, trông bề ngoài tôi hoàn toàn không xấu hơn trước đây. Tôi vênh tai lên và nhìn người đàn ông ấy.

- Winli ạ, con ngựa này đã được sống những ngày tốt hơn bây giờ. - Người đàn ông nói.

- Con ngựa già đáng thương? - Cậu bé nói - ông ơi, ông chắc đây là con ngựa kéo xe lâu rồi chứ?

- Ồ! Đúng đấy cháu ạ! - Nhà điền chủ nói, đi đến gần hơn. - ông chắc nó không chỉ là một con ngựa kéo xe, lúc trẻ nó còn là một con ngựa cưỡi nữa đấy. Nhìn vào tai, cổ và vai nó thì biết. Tất nhiên nó là một con ngựa giống.

Ông ta đến gần hơn nữa và vỗ vào cổ tôi. Tôi cúi đầu xuống đáp lại lòng tốt của ông ta, và cậu bé xoa xoa vào mặt tôi.

- Con ngựa già tội nghiệp! Ông xem này, nó biết mình âu yếm nó đấy! Thích quá, mua nó và làm cho nó trẻ lại như con "Chim Mái" của ông đi ông.

- Cháu yêu của ông, ông không thể làm cho tất cả những con ngựa già trẻ lại. Hơn nữa, "Chim Mái" không phải là một con ngựa già. Con ngựa cái ấy chỉ bị chăm sóc tồi quá đấy thôi.

- Vâng, ông ơi, thế sao ông lại nghĩ là con ngựa này già lắm hở ông? Ông nhìn cái bờm và cái đuôi nó mà xem, nhìn đôi mắt của nó nữa. Nó chỉ gầy lắm thôi? Có thể nó ốm!

Ông già quý phái cười:

- Được! Winli ạ, cháu cũng giống như con ngựa của ông đấy.

- Nhưng mà, thích lắm, nhìn cái mồm của nó đây này, ông ơi, ông hỏi giá đi, cháu chắc chắn là nó sẽ trẻ ra trên cánh đồng cỏ của chúng ta đấy ông ạ.

Bấy giờ người đàn ông đi bán tôi cũng nói tốt cho tôi. Anh ta bảo rằng tôi là một con ngựa hiền và khoẻ. Sở dĩ nom tôi không đẹp là vì tôi phải kéo xe nhiều năm rồi. Và lại năm bảng Anh chỉ là một món tiền rất nhỏ để mua được một con ngựa như thế này. Và anh ta khuyên nhà điền chủ mua tôi. Anh ta nói:

- Cậu bé đáng yêu này là một tay sành về ngựa đây. Tôi tin chắc là mùa xuân đến con ngựa này sẽ đáng giá hai mươi bảng Anh.

Nhà điền chủ cười và đến bên tôi, bắt đầu xem tôi một cách cẩn thận. Khi xem mồm tôi, ông ta nói:

- Tôi nghĩ con ngựa này phải đến mười ba, mười bốn tuổi. Sau đó ông ta hỏi người bán về nước kiệu của tôi. Điều này rất khó khăn với những cái chân cứng đờ của tôi, tuy nhiên tôi cũng cố gắng hết sức mình. Tôi hiểu toàn bộ cuộc sống của tôi là phụ thuộc vào điều đó.

Cuối cùng nhà điền chủ quyết định mua tôi. Ông ta trả tiền và bảo người bán dắt tôi đến khách sạn. Cậu bé rất vui sướng vì ông cậu đã mua tôi và ông già quý phái thì rất hài lòng, thường thức niềm vui sướng của đứa cháu mình. Nhưng tôi cho rằng tôi mới chính là kẻ sung sướng nhất.

Hôm sau, chúng tôi về đến trại, ông Brao (đấy là tên của vị ân nhân của tôi) cho tôi những thức ăn đặc biệt ngon lành vào buổi sáng và buổi tối, sau đó hàng ngày lại cho tôi đến đồng cỏ.

Tôi bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi có chuồng cao ráo, sạch sẽ thoáng khí và nhiều lúa mạch cũng như cỏ khô lại được hoàn toàn nghỉ ngơi. Người biết suy nghĩ tử tế đã chăm sóc tôi như vậy. Còn gì tốt hơn nữa.

Ông Brao bảo Winli rằng ông giao tôi cho cậu bé chăm sóc. Cậu rất tự hào về điều đó. Cậu đến thăm tôi hàng ngày và bao giờ cũng mang cho tôi một thứ gì ngon lành, một củ cà rốt hoặc một ít đường. Cậu luôn luôn nói những lời dịu dàng và vỗ về âu yếm tôi.

Tất nhiên tôi yêu mến cậu vô cùng và mỗi khi thấy cậu trên đồng cỏ tôi liền chạy theo, cậu gọi tôi là "Bạn già". Một đôi lần Winli đưa cả ông Brao đến. Ông Brao thường xem xét những cái chân của tôi rất cẩn thận.

Một hôm ông Brao nói với Winli:

- Tốt lắm, cháu của ông, con "Bạn già" của cháu khá hơn nhiều rồi đấy và ông mong rằng nó sẽ hoàn toàn khoẻ trong mùa xuân này.

Thời gian trôi qua, tôi cảm thấy mỗi ngày một khá hơn. Mùa xuân sắp hết. Một ngày vào tháng ba, ông Brao quyết định thử cho tôi kéo xe, tôi

thích thú vô cùng. Chân tôi lúc này đã khỏi hẳn và tôi làm công việc đó một cách khá dễ dàng.

- Nó trẻ lại rồi đấy, Winli à, - ông Brao nói, - và lại đẹp mã nữa.

- Vâng, ông ạ. Nhưng con "Bạn già" của cháu phải cảm ơn cháu nhiều hơn ông đấy. Bây giờ chúng ta phải tìm một chỗ tốt nhất đối với nó. Ở đó nó sẽ được chăm sóc tử tế.

ĐI TÌM BÀ NGOẠI

Walter Macken

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Quê Hương Cuối Cùng Của Tôi

Câu chuyện của tôi sắp kết thúc. Phần còn lại không nhiều. Một hôm vào mùa hạ người chăn ngựa chải lông cho tôi cẩn thận và tôi hiểu ngay rằng một điều gì mới mẻ đã đến với tôi. Winli vẫn vui vẻ nhưng có một chút gì bồn khoăn lo lắng. Cậu ta lên xe cùng với người ông.

- Nếu các cô ấy thích nó, - ông già quý phái nói, - thì điều đó sẽ tốt đối với họ và cả với con ngựa này nữa.

Đi cách xa độ một, hai dặm, chúng tôi đến một ngôi nhà xinh xắn, nhỏ nhắn với một mảnh vườn đầy hoa. Winli giật chuồng và hỏi có các bà chủ ở nhà không. Người hầu trả lời là họ đang ở nhà. Thế là Winli ở lại với tôi còn ông Brao đi vào nhà.

Khoảng mười phút sau ông trở ra, theo sau là ba người phụ nữ. Một trong ba người là một vị phu nhân người cao, nước da mai mái quàng chiếc khăn ấm màu trắng. Cô tựa người vào một cô trẻ hơn có đôi mắt màu đen và vẻ mặt vui vẻ. Người thứ ba là một cô có vẻ mặt nom quan trọng khác thường, đó là cô Công, chị cả. Cả ba người đều đến xem xét tôi.

Người phụ nữ trẻ hơn - cô đến nói:

- Tôi rất thích con ngựa này, nó có khuôn mặt đẹp. Để chúng tôi mua nó.

Người phụ nữ cao, xanh xao lại có ý kiến khác:

- Ô! Tôi sẽ luôn sợ hãi nếu chúng ta mua con ngựa này. Một con ngựa đã có lần ngã, thì cũng có thể còn ngã nữa. Và nếu việc đó xảy ra thì tôi không bao giờ có thể trấn tĩnh lại được.

- Phu nhân xem, - ông Brao nói, - tôi biết con ngựa này rất kỹ. Tôi cam đoan rằng không phải vì lỗi của nó khiến cho khuỷu chân của nó bị vỡ. Đây là lỗi của những người đánh xe không cẩn thận. Nhưng tất nhiên là phu nhân cứ quyết định lấy. Nếu phu nhân muốn, phu nhân có thể để nó ở lại đây thử xem sao. Người quản gia của phu nhân sẽ nói cho phu nhân tất cả những gì anh ta nghĩ về con ngựa này.

- Ông luôn luôn cho chúng tôi những lời khuyên tốt lành về những con ngựa. - Cô Côlin nói. - Ý kiến của ông rất quan trọng đối với chúng tôi. Dù em tôi không đồng ý, chúng tôi cũng xin bày tỏ lòng cảm ơn đối với lòng tốt của ông về việc ông cho thử con ngựa này. Ngày mai, chúng tôi sẽ cho người quản gia của chúng tôi đến chỗ nó.

Sáng hôm sau, một thanh niên trông thông minh sắc sảo đến chỗ tôi. Lúc đầu anh ta rất phấn khởi, nhưng khi thấy khuỷu chân của tôi anh ta - nói với giọng thất vọng:

- Xin lỗi ngài, tôi không hiểu tại sao ngài lại đưa đến cho các bà chủ của tôi một con ngựa với cái khuỷu chân như thế này?

- Kẻ nào tốt thì sẽ hành động tốt. - Ông chủ của tôi nói. - Anh chỉ cần thử nó xem sao, tôi tin chắc là anh sẽ rất thích con ngựa này. Anh là một người đánh xe giỏi và nếu thấy con ngựa này không đạt yêu cầu, hãy trả lại cho tôi.

Vì vậy người quản gia đưa tôi vào chuồng và cho tôi ít thức ăn.

Hôm sau, khi người chăn ngựa đang chải lông cho tôi, đột nhiên anh ta kêu lên kinh ngạc!

- Bạn thân mến của tôi? Mày có cái đốm trắng giống như con Đen vậy. Dáng cao, khuôn mặt cũng nhẹ nhõm và đôi mắt trong đẹp nữa. Đúng là Đen rồi! Mày biết chứ, Giôgrin bé nhỏ suýt nữa đã làm hại mày đây! Và anh ta bắt đầu vỗ về tôi dường như anh không tìm được xúc động.

Tôi không thể nói là tôi còn nhớ anh ta. Bây giờ anh ta đã trở thành một chàng thanh niên to lớn, đẹp trai với giọng nói đàn ông hẳn hoi. Nhưng tôi chắc chắn là anh ta biết tôi, và anh ta đúng là Giôgrin. Do đó tôi quay đầu lại phía anh ta và cố gắng bày tỏ rằng chúng tôi là những người bạn. Tôi chưa bao giờ thấy một người thanh niên nào hào hứng phấn khởi như thế.

- Cứ thử nó đi. Thật đấy. Tôi nghĩ vậy! Làm như là tôi chưa biết rõ con Đen vậy! Tôi lấy làm lạ là đứa xỏ lá nào đã làm cho cái khuỷu chân của nó bị vỡ? Ôi Đen thân thiết của tôi? Một vài người đã chăm sóc mày tôi quá, bạn đáng thương ạ. Hãy quên những điều đó. Sẽ là lỗi lầm của tôi nếu bây giờ ở đây bạn không được sung sướng. Đáng tiếc là Giôn Manly không được trông thấy bạn, Đen ạ!

Buổi chiều Giôgrin mặc tôi vào xe và dẫn ra cửa. Cô Êlen muốn thử tôi và Giô cùng đi với cô. Cô là một người đánh xe cừ và tôi cho rằng cô hài lòng về tôi. Giô khẳng định rằng tôi là Đen của ông Swai. Gớt đờn.

Khi chúng tôi trở về, hai người phụ nữ còn lại đến nghe kể chuyện về chuyến thử tôi. Cô đến nói với họ những gì mà cô đã nghe Giôgrin kể và thêm:

- Tôi sẽ viết thư ngay cho bà Gớt đờn báo cho bà biết rằng con ngựa bà yêu thích hiện đang ở chỗ chúng ta. Bà ấy sẽ thú vị biết chừng nào!

Sau đó, hàng ngày tôi được thăng vào xe. Chẳng bao lâu, tất cả các cô đều tin rằng tôi hoàn toàn bảo đảm. Họ quyết định giữ tôi lại và gọi tôi là Đen, cái tên cũ của tôi.

Đến nay tôi đã sống ở nơi sung sướng này đúng một năm. Giô là một trong những người chăn ngựa tốt nhất. Công việc của tôi dễ dàng và thú vị. Tôi cảm thấy sức khoẻ và thể lực của tôi sắp phục hồi như cũ.

Ông Brao mới đây có lần nói với Giô:

- Ở nơi sung sướng này, nó có thể sống đến hai mươi tuổi, có thể hơn.

Winli thường xuyên đến thăm và nói chuyện với tôi khi nào cậu có thể đến được. Cậu chăm sóc tôi như một người bạn đặc biệt. Các bà chủ của tôi hứa là họ sẽ không bao giờ bán tôi và do đó tôi chẳng có gì lo lắng cả. Những điều lo ngại của tôi đã qua rồi và tôi chỉ việc ở nhà. Tôi thường mơ thấy mình vẫn ở nhà ông Swai. Gótdơn, đang đứng với những người bạn cũ của tôi dưới những cây táo.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tại Sao Tôi Sống Với Dương Tâu-Bi

Chương 2: Tôi Đã Từ Bỏ Dương Tâu-Bi Như Thế Nào?

Chương 3: Chuẩn Bị Ra Đi

Chương 4: Chúng Tôi Chờ Tàu Thủy.

Chương 5: Trên Tàu Thủy

Chương 6: Bức Thư Từ Nước Mỹ

Chương 7: Chúng Tôi Vào Thành Phố

Chương 8: Gia Đình Chú Tôm

Chương 9: Thám Tử Mai-Cơn

Chương 10: Chú Míc-sơ Và Chiếc Xe Cũ Kỹ Của Chú

Chương 11: Chú Míc-sơ Gặp Phiền Toái

Chương 12: Chiếc Cầu Và Sự Trở Lại Của Chú Míc-sơ

Chương 13: Tờ Báo

Chương 14: Thám Tử Mai-cơn Gặp Chú Míc-sơ

Chương 15: Lại Gặp Dương Tâu-Bi

Chương 16: Sự Giúp Đỡ Của Ông Mai-cơn

Chương 17: Đầm Lầy

Chương 18: Con Lừa

Chương 19: Chúng Tôi Gặp Mâu-Dơ Như Thế Nào

Chương 20: Chúng Tôi Đi Qua Cầu

Chương 21: Những Ngày Sống Với Mâu-Dơ

Chương 22: Tại Sao Chúng Tôi Chia Tay Với Mâu-Dơ

Chương 23: Người Đàn Ông Có Vết Sẹo

Chương 24: Chiếc Ô Tô Màu Hồng

Chương 25: Tại Bến Ô Tô Buýt

Chương 26: Lâu Đài Cổ

Chương 27: Mai-cơn Lại Giúp Đỡ Chúng Tôi

Chương 28: Mai-cơn Nói Chuyện Với Nic-cô

[Chương 29: Nic-cô Lại Theo Đuổi Chúng Tôi](#)
[Chương 30: Mai-cơ Đi Vào Núi](#)
[Chương 31: Chúng Tôi Gặp Các Cậu Peđy và Jâu](#)
[Chương 32: Bà Ngoại Của Chúng Tôi](#)
[Chương 33: Bà Ngoại Nói Chuyện Với Viên Hạ Sĩ Cảnh Sát](#)
[Chương 34: Mai-cơ Đến Với Ngài Thẩm Phán](#)
[Chương 35: Ông Thẩm Phán Nói Chuyện Với Ông Tâu-Bi](#)
[Chuyện Kể Của Chú Ngựa Đen - Chương 1: Quê Hương Đầu Tiên Của Tôi](#)
[Chương 2: Thời Gian Vực Của Tôi](#)
[Chương 3: Quê Hương Mới Của Tôi](#)
[Chương 4: Tôi Được Đặt Tên Mới](#)
[Chương 5: MêRyLê](#)
[Chương 6: Cái Đuôi Của Ngài ÔLiVơ](#)
[Chương 7: Tôi Cứu Sống Giêm Và Ông Chủ Của Tôi](#)
[Chương 8: Đám Cháy](#)
[Chương 9: Giêm Từ Giã Chúng Tôi](#)
[Chương 10: Chúng Tôi Đi Mời Bác Sĩ](#)
[Chương 11: Cuộc Chia Tay](#)
[Chương 12: Củ Gừng Và Tôi Sống Ở Nơi Mới](#)
[Chương 13: Cuộc Sống Mới Của Chúng Tôi](#)
[Chương 14: Cuộc Đấu Tranh Cho Tự Do](#)
[Chương 15: Rơben Smit](#)
[Chương 16: Chuyện Đó Kết Thúc Như Thế Nào](#)
[Chương 17: Tôi Đến Đồi Cỏ](#)
[Chương 18: Con Ngựa Cho Thuê Và Những Người Đánh Xe](#)
[Chương 19: Một Gã Ăn Cắp](#)
[Chương 20: Một Kẻ Lừa Bịp](#)
[Chương 21: Một Phiên Chợ Ngựa](#)
[Chương 22: Một Chiếc Xe Đốc Mã](#)
[Chương 23: GiowLy Baccơ](#)
[Chương 24: Toàn Bộ Là Tốt](#)
[Chương 25: Sam Rách Rưới](#)

[Chương 26: Cuộc Tuyển Cử](#)

[Chương 27: Một Người Bạn Chân Chính](#)

[Chương 28: Năm Mới Của GiơLy](#)

[Chương 29: Thời Kỳ Gian Khó](#)

[Chương 30: Nhà Điền Chủ Và Đứa Cháu Trai](#)

[Chương 31: Quê Hương Cuối Cùng Của Tôi](#)